

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ

2397

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

1900

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ

معارف نظارت جلیله سنک ۵۲۷ نومرو و ۱۱ کانون صانی ۳۱۵ تاریخلو رخصتنامه سیله
طبع اولمشدر

EN ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ Ν. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

Έν Γαλατᾶ, ὁδῷ Πιλοῦρ, 12.

ΤΩ,

ΑΓΑΠΗΤΩ, ΚΥΡΙΩ,

ΚΛΕΟΜΕΝΕΙ ΛΑΖΑΡΙΔΗ,

ΦΙΛΙΚΟΝ ΔΕΙΓΜΑ

© ΣΙΜΙΑΝΟΣ ΟΥΛΙΟ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

Σωτήριον έτος	1900
'Από κτίσεως κόσμου κατά τούς Ο'	7408
» » » κατά Λατίνους	5904
» » » καθ' Έβραίους	5660
» τοῦ πρώτου έτους τῆς α' Ὀλυμπιάδος	2676
« κτίσεως Ῥώμης	2653
» κτίσεως Κωνσταντινουπόλεως	1573
» τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Μωάμεθ εἰς Μέδιναν (Ἐγείρας)	1278
» τῆς ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β' (1453)	447
» τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Σουλτάν Ἀπδούλ Χαμητ τοῦ Β'	24

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ αϞ'

Ἰνδικτιῶνος ιγ'	Τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ Ἄπρ. θ'
Ἡλίου κύκλοι ις'	Ἡ Ἀνάληψις Μαίτου ιη'
Σελήνης » ιζ'	Ἡ Πεντηκοστή Μαίτου κη'
» θεμέλιον ιβ'	Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πάν- των, Ἰουνίου δ'
Ἄρχὴ Τριωδίου Ἰαν. λ'	Νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστό- λων ἡμέραι κδ'
Ἡ ἀπόκρεως Φεβρουαρ. ιγ'	Ἡ μνήμη αὐτῶν ἡμέρα πέμπ.
Ὁ Εὐαγγελισμός, σαββάτω τῆς ε' ἑβδομάδος	Παραμονὴ τῶν Χριστουγέν- νων ἡμέρα Κυριακῆ.
Ἰσραηλιτῶν Πάσχα Ἀπριλ. α'	
Νομικὸν Φάσκα Ἀπριλ. ε'	
Λατίνων Πάσχα » β'	

ΕΚΚΛΕΙΨΕΙΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1900 θὰ ἔχωμεν τὰς ἐξῆς τρεῖς ἐκλείψεις :

Α' 15]28 Μαΐου, Ὀλικὴ ἐκλείψις ἡλίου ὁρατὴ ὡς τοιαύτη ἐξ Αἰγύπτου, Βαρδαρίας, Ἰσπανίας. Ἐν Κωνσταντινουπόλει θὰ ἴναι μερικὴ διότι θὰ καλυφθῶσι τὰ 0,675 τῆς ἡλιακῆς διαμέτρου. Ἐναρξίς 5 ὥρ. 17 λ. μ. μ.—Μεγίστη φάσις 6 ὥρ. 11 λ.—Τέλος 6 ὥρ. 59 λ. μ. μ.

Β' 31]13 Ἰουνίου. Ἀσήμενος μερικὴ ἐκλείψις τῆς σελήνης, ἀόρατος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Γ' 9]22 Νοεμβρίου. Δακτυλιοειδῆς ἐκλείψις ἡλίου ὁρατὴ ἐξ Αὐστραλίας καὶ Ἀφρικῆς.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ

Χηρκάϊ σερίφ (προσκύνησις τοῦ ἱεροῦ μανδύου) Ἰανουαρ. 3
καὶ Δεκεμβρίου 24

Καδὴρ γκεδζεσί (νύξ ἰσχύος) Ἰανουαρίου 15

Ἡδι-φντήρ (σεκέρ βαϊράμ) » 21

Κουρπὰν βαϊράμ Μαρτίου 30

Μουχαρρέμ (νέον ἔτος 1318) Ἀπριλίου 18

Μεβλούτ (γέννησις Μωάμεθ) Ἰουνίου 28

Οὔτς αἰλάρ Ὀκτωβρίου 12

Λεϊλέϊ μιραάτς σερίφ (νύξ τῆς ἀναλήψεως) Νοεμβρίου 7

Λεϊλέϊ μπεράτ (ἐμφάνισις τοῦ ἀγγέλου) Νοεμβρίου 25

ΕΟΡΤΑΙ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΑΙ

Βελαδδέτ-ι-χουμαγιούν, τὰ γενέθλια (1842) τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β', Νοεμβρίου 26.

Δζουλοῦς-ι-χουμαγιούν, ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασις (1876) Αὐτοῦ, Αὐγούστου 19.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

(Κιανούνι-δανὶ)

Ἐχὼν ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 10 καὶ ἡ νύξ ὥρ. 14.

Μὴν Ὁθ. Ῥαμαζάν, ἔχων ἡμέρας 30.

Ο. Ν.	Π.	Η.
11 13	1	Σ. † Ἡ κατὰ δόξα περικομὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Βασιλείου τοῦ μεγάλου, ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας. Γρηγορίου, ἐπισκ. Ναζιανζοῦ, πατρὸς Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ἀργία.
12 14	2	Κ. † Προεόρτια τῶν Θεοφανίων. Σιλδέστρου πάπα Ῥώμης. Θεαγένους ἱερομάρτυρος. Κασμᾶ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
13 15	3	Δ. Μαλαχίου τοῦ προφήτου. Γορδίου μάρτυρος. Πανσέληνος, 9 ὥρ. 4' μ. μ.
14 16	4	Τ. Ἡ σύναξις τῶν Ὁ' ἀποστ. Θεοκτίστου τοῦ ὁσ.
15 17	5	Τ. † Παραμονὴ τῶν Θεοφανίων. Θεοπέμπτου καὶ Θεωνᾶ τῶν μαρτύρων. Γρηγορίου τοῦ ἐν τῷ Ἀκρίτῃ. Νηστεία
16 18	6	Π. † Τὰ ἅγια Θεοφάνια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀργία.
17 19	7	Π. † Ἡ Σύναξις τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Ἀργία.
18 20	8	Σ. Δομνίκης τῆς ὁσίας. Ἀττικοῦ καὶ Κύρου πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Ἥλιος εἰς τὸν Ἵδροχόον, 1 ὥρ. 29' μ. μ.
19 21	9	Κ. † Πολυεύκτου μάρτ. καὶ Εὐστρατίου τοῦ θαυμ.
20 22	10	Δ. Γρηγορίου ἐπισκ. Νύσσης, Δομετιαν. Μαρκιαν.
21 23	11	Τ. Θεοδοσίου τοῦ κοινοδιάρχου.
22 24	12	Τ. Τατιανῆς μάρτυρος. Τελευταῖον τέταρτον, 1 ὥρ. 49' π. μ.
23 25	13	Π. Ἐρμούλου καὶ Στρατονίκου μάρτ. Ἰακώβου ὁσ.
24 26	14	Π. Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ῥαϊθῶ ἀναιρεθέντων πατέρων. Θεοδοῦλου τοῦ ὁσίου. Ἀγνῆς μάρτυρος.

Ο.	Ν.	Π.	Η.
25	27	15	Σ. Παύλου ὁσ. τοῦ Θηβαίου. Ἰωάννου τοῦ Καλυβ.
26	28	16	Κ. † Πανσοφίου μάρτυρ. Ἡ προσκύνησις τῆς τιμίας ἀλύσεως τοῦ ἀποστόλου Πέτρου.
27	29	17	Δ. † Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου. Θεοδοσίου τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως τοῦ μεγάλου. Ἀργία.
28	30	18	Τ. † Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας. Ἀργία.
29	31	19	Τ. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου. Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ. Ἀρσενίου ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας. Νουμηνία, 3 ὥρ. 19' π. μ.
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ			
30	1	20	Π. † Εὐθυμίου ὁσίου τοῦ μεγάλου. Λέοντος τοῦ Θρακός. Ἀργία. Σεβάζ, ἔχων ἡμέρας 29.
1	2	21	Π. Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ Νεοφύτου μάρτυρος. Ζωσίου ἐπισκόπου Συρακουσῶν.
2	3	22	Σ. Τιμοθέου τοῦ ἀποστόλου Ἀναστασίου ὁσιομάρτυρος τοῦ Πέριου.
3	4	23	Κ. † Κλήμεντος ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Ἀγκύρας. Ἀγαθαγγέλου μάρτυρος.
4	5	24	Δ. Ἐένης τῆς ὁσίας Φίλωνος ἐπισκόπου.
5	6	25	Τ. † Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου. Ἀργία Πρῶτον τέταρτον, 6 ὥρ. 19' μ. μ.
6	7	26	Τ. Ξενοφώντος τοῦ ὁσ. Ἀρκαδίου καὶ Ἰωάννου.
7	8	27	Π. † Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἰωάννου πατριάρχου Κων/πόλεως τοῦ Χρυσόστομου. Ἀργία.
8	9	28	Π. Ἐφραίμ ὁσίου τοῦ Σύρου. Παλλαδίου τοῦ ὁσ. Χάριτος τῆς μάρτυρος
9	10	29	Σ. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἰγνατίου τοῦ θεοφ.
10	11	30	Κ. † Τοῦ Γελώνου καὶ Φαριδαίου. Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ μεγ. Γρηγορ. τοῦ Θεολόγ. καὶ Ἰωάν. τοῦ Χρυσόστομου.
11	12	31	Δ. Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Αναργύρων.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

(Σουμπάτ)

Ἐχὼν ἡμέρας 29. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 11 καὶ ἡ ἡμέρα ὥρ. 13.

Ο.	Ν.	Π.	Η.
12	13	1	Τ. Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς. Τρύφωνος μάρτυρος. Σταύρου μάρτυρος.
13	14	2	Τ. † Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀγαθοδώρου μάρτυρος. Ἀργία. Πανσέληνος, 3 ὥρ. 47' μ. μ.
14	15	3	Π. Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου. Ἄννης τῆς προφήτιδος.
15	16	4	Π. Ἰσιδώρου ὁσίου τοῦ Πηλουσιώτου. Νικολάου ἡγουμένου τοῦ Στουδίου.
16	17	5	Σ. Ἀγάθης μάρτυρος. Πολιεύκτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
17	18	6	Κ. † Τοῦ Ἀσώτου Φωτίου πατριάρχου Κων/λεως. Φαύστας μάρτυρος Βουκόλου ἐπισκ. Σμύρνης.
18	19	7	Δ. Παρθενίου ἐπισκόπου Λαμψάκου. Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς Ἰχθύς, 3 ὥρ. 57' π. μ.
19	20	8	Τ. Θεοδώρου μεγαλομάρτυρος τοῦ στρατηλάτου. Ζαχαρίου τοῦ προφήτου.
20	21	9	Τ. Νικηφόρου μάρτυρος. Ἰωμανοῦ τοῦ ὁσίου. Φιλαγρίου ἐπισκόπου Κύπρου.
21	22	10	Π. † Χαλαμπόνας ἱερομάρτυρος. Ἀναστασίου πατριάρχου Κων/λεως. Ζήνωνος τοῦ ὁσ. Ἀργία. Τελευταῖον τέταρτον, 6 ὥρ. 40' μ. μ.
22	23	11	Π. Βλασίου ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ μαρτυρησάντων Θεοδώρας τῆς βασιλίδος, τῆς στερεωσάσης τὴν ὀρθοδοξίαν.
23	24	12	Σ. Τῶν ψυχῶν Μελετίου ἀρχιεπισκ. Ἀντιοχείας τοῦ μεγάλου.
24	25	13	Κ. † Τῆς Ἀπόκρεω Μαρτιανοῦ τοῦ ὁσίου. Εὐλογίου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.
25	26	14	Δ. Αὐξεντίου τοῦ ὁσίου.
26	27	15	Τ. Ὄνησιμου τοῦ ἀποστόλου.

Ο.	Ν.	Π.	Η.
27	28	16	Τ.

Φλαβιανού πατρ. Κων]λεως. Παμφίλου μάρτυρ.

ΜΑΡΤΙΟΣ

28	1	7	Π.
----	---	---	----

Θεοδώρου μεγαλ. τοῦ Τήρωνος. Θεοστηρίκτου τοῦ ὁσ. Μαρκιανού καὶ Πουλχερίας τῶν βασιλ. Νουμνία, 1 ὥρ. 21' μ. μ.

29	2	18	Π.
----	---	----	----

Λέοντος πάπα Ρώμης καὶ Ἀγαπνητοῦ τοῦ ὁσ. **Ζιλκαδέ, ἔχων ἡμέρας 30.**

1	3	19	Σ.
---	---	----	----

Ἀρχίππου καὶ Φιλήμονος τῶν ἀποστ Ῥαβουλά τοῦ ὁσίου. Φιλοθέης ὁσίας τῆς ἐξ Ἀθηνῶν.

2	4	20	Κ. †
---	---	----	------

Τῆς τυροφάγου. Λέοντος ἐπισκ. Κατάνης. Βησδαρίωνος τοῦ ὁσίου. Ἀγάθωνος πάπα Ρώμης.

3	5	21	Δ.
---	---	----	----

Εὐσταθίου πατριάρχου Ἀντιοχείας. Ἰωάννου πατριάρχου Κων]πόλεως. Ζαχαρίου πατριάρχ. Ἱεροσολύμων. Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις.

Ἀρχὴ τῆς Μεγάλης τεσσαρακοστῆς

4	6	22	Τ.
---	---	----	----

Τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου μαρτύρων Βλασίου πάπα Ρώμης. Ἀνθούσης τῆς ὁσίας.

5	7	23	Τ.
---	---	----	----

Πολυκάρπου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπ. Σμύρνης. Πολυχρονίου τοῦ ὁσίου.

6	8	24	Π.
---	---	----	----

Ἡ πρώτη καὶ δευτέρα εὐρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Πρῶτον τέταρτον, 7 ὥρ. 31' π. μ.

7	9	25	Π.
---	---	----	----

Ταρασίου πατρ. Κων]λεως. Ῥηγίνου μάρτυρος ἐπισκόπου Σκοπέλου. Ἀλεξάνδρου μάρτυρος.

8	10	26	Σ.
---	----	----	----

Ἀνάμνησις τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος. Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης. Φωτεινῆς τῆς λαμαρείτιδος.

9	11	27	Κ. †
---	----	----	------

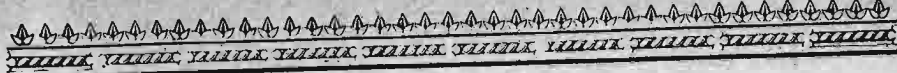
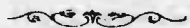
Τῆς Ὁρθοδοξίας. Προκοπίου Δεκαπολίτου τοῦ ὁμολογητοῦ. Γελασίου μάρτυρος.

10	12	28	Δ.
----	----	----	----

Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ. Προτεραίου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας

11	3	29	Τ.
----	---	----	----

Κασσιανού ὁσίου τοῦ Ῥωμαίου.

ΜΑΡΤΙΟΣ

(Μάρτ)

Ἐχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 12 καὶ ἡ νύξ ὥρ. 12.

Ο.	Ν.	Π.	Η.
12	14	1	Τ.
13	15	2	Π.
14	16	3	Π.
15	17	4	Σ.
16	18	5	Κ. †
17	19	6	Δ.
18	20	7	Τ.
19	21	8	Τ.
20	22	9	Π. †
21	23	10	Π.
22	24	11	Σ.
23	25	12	Κ. †
24	26	13	Δ.

Εὐδοκίας ὁσίου. Νεστοριανού καὶ Χαρισίου μ. Ἰσυχίου μάρτ. τοῦ Συγκλητικοῦ. Εὐθαλίας μάρτυρος καὶ Ἀνδρονίκου. Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου τῶν μαρτύρων Θεοδωρήτου πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας. Πανδέλννος, 10 ὥρ. 8' π. μ. Γερσιμίμου ὁσίου τοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ. **† Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.** Κόνωνος ὁσιομάρτυρος τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ. Ἀρχελαίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Τῶν ἐν τῷ Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων. Μελισσηνοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Ἡ ὑπὸ τῆς μακαρίας Ἐλένης εὐρεσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπικοπησάντων ἐπτὰ ἱερομαρτύρων. Θεοφυλάκτου ἐπισκόπου Νικομηδείας. Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ. Ἐρμοῦ ἀποστόλου. Ὁ Ἥλιος εἰς τὸν Κρίον, 3 ὥρ. 35' π. μ. Τῶν ἁγίων **τεσσαράκοντα μαρτύρων.** Καισαρίου ἀδελφοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ἀργία Κοδράτου μάρτυρος τοῦ ἐν Κορίνθῳ καὶ Ἀναστασίας τῆς πατρικίας Σωφρονίου πατριάρχ. Ἱεροσολύμων. Θαλοῦ μ. Τελευταῖον τέταρτον, 7 ὥρ. 33' π. μ. **† Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.** Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ. Γρηγορίου Πάπα Ρώμης τοῦ Διαλόγου. Σιγῶν τοῦ νέου Θεολόγου. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Νικηφόρου πατριάρχου Κων]πλεως.

Ο.	Ν.	Π.	Η.	
25	27	14	T.	Βενεδίκτου τοῦ ὁσ. Εὐσχήμονος ἐπισκ. Λαμψάκου τοῦ ὁμολογητοῦ.
26	28	15	T.	Ἀγαπίου μάρτυρος. Ἀρισταβοῦλου τοῦ ἀποστόλου, ἐπισκ. Βρεττανίας Ῥωμύλου μάρτυρ. Σαβίνου μάρτ. τοῦ Αἰγυπτίου. Ἰωάννου τοῦ ὁσ. Χριστοδοῦλου κτίτορος τῆς ἐν Πάτμῳ μον.
27	29	16	Π.	Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ Θεοστηρίκτου τοῦ ὁσ. Μνήμη τῆς φοβερᾶς διὰ σεισμοῦ ἀπειλ.
28	30	17	Π.	Νέα Σελήνη, 10 ὥρ. 27' μ. μ.
29	31	18	Σ.	Κυρίλλου πατριάρχου Ἱεροσολύμων.
ΑΠΡΙΛΙΟΣ				
30	1	19	K. †	Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος. Χρυσάνθου καὶ Δαρείας τῶν μαρτύρων.
1	2	20	Δ.	Τῶν ἐν τῇ μὲνῃ τοῦ ἁγίου Σάβα ἀνααιρεθέντων. Γιλιθιζέ, ἔχων ἡμέρας 29.
2	3	21	T.	Ἰακώβου ἐπισκόπου τοῦ ὁμολογητοῦ. Θωμᾶ πατριάρχου Ἰωνιπόλεως.
3	4	22	T.	Βασιλείου ἱερομάρ. ἐπισκ. Ἀγκίρας. Καλλινίκης καὶ Βασιλίσσης τῶν μαρτύρων. Ψάλλεται ὁ μέγας Κανὼν.
4	5	23	Π.	Νίκωνος ὁσιομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
5	6	24	Π.	Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου. Ἀρτέμονος ἐπισκόπου Σελευκείας τῆς Πισιδείας Πρῶτον τέταρτον, 10 ὥρ. 51' μ. μ.
6	7	25	Σ. †	Ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἡ Ἀκάθιστος. Ἀργία καὶ ἰχθύος κατάλυσις.
7	8	26	K. †	Τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Ἡ σύναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.
8	9	27	Δ.	Ματρῶνης μάρτυρος τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.
9	10	28	T.	Ἡρωδίωνος μάρτυρος, ἐνὸς τῶν ἑβδομήκοντα ἀποστόλων. Ἰλαρίωνος ὁσίου τοῦ νέου.
10	11	29	T.	Μάρκου ἐπ. Ἀρεθοσίων καὶ Κυρίλλου διακόν.
11	12	30	Π.	Ἰωάννου τοῦ ὁσ. τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακ.
12	13	31	Π.	Ὑπατίου ἱερομ. ἐπισκ. Ἰαγγρῶν καὶ Ἀκακίου.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

(Νισάν)

Ἐχὼν ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 13 καὶ ἡ νύξ ὥρ. 11.

Ο.	Ν.	Π.	Η.	
13	14	1	Σ. †	Τοῦ ἁγ. καὶ δικαίου Λαζάρου. Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπ. Γεροντίου καὶ Βασιλείδου τῶν μαρ.
14	5	2	K. †	Τῶν Βαῖων. Τίτου τοῦ ὁσίου. Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου τῶν μαρτύρων ἰχθύος κατάλυσις. Ἀρχεται ἡ μεγάλη ἑβδομάς. Πανσέληνος, 2 ὥρ. 58' π. μ.
15	16	3	Δ.	Νικήτα τοῦ ὁσίου, ἡγουμένου τῆς μονῆς τοῦ Μηδικίου. Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου.
16	17	4	T.	Γεωργίου ὁσίου τοῦ ἐν Μαλεῶ Πλάτωνος τοῦ ὁσ. ἡγ. τῆς μονῆς τοῦ Στουδίου. Ζωσιμᾶ τοῦ ὁσ.
17	18	5	T.	Θεοδώρας τῆς ὁσίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ. Κλαυδίου μάρτυρος.
18	19	6	Π.	Εὐτυχίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Ἥλιος εἰς τὸν Ταῦρον, 3 ὥρ. 23' μ. μ.
19	20	7	Π.	Καλλοπίου μάρτ. καὶ Γεωργίου Μυτιλήνης.
20	21	8	Σ.	Ἡρωδίωνος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
21	22	9	K. †	Τῆς ἁγ. καὶ μεγάλης κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Εὐψυχίου μάρτυρος τοῦ ἐν Καισαρεία. Ἀργία τριήμερος καὶ κατάλυσις εἰς πάντα καθ' ὅλην τὴν διακαινήσιμον ἑβδομάδα. Τελευταῖον τέταρτον, 4 ὥρ. 30' μ. μ.
22	23	10	Δ.	Γεροντίου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
23	24	11	T.	Ἀντίπα ἱερομάρ. ἐπισκόπου Περγάμου.
24	25	12	T.	Ἡ ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς Ζήλας ἀνακομιδὴ τῆς τιμίας Ζώνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἡ κατάθεσις ἐν τῇ σορῷ τῶν Χαλκοπρατειῶν. Ἀνθούσης τῆς ὁσ. Βασιλείου ἐπισκόπου Παρίου.
25	26	13	Π.	Μαρτίνου πάπα Ῥώμης.
26	27	14	Π. †	Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἀριστάρχου, Πούδη

Ο	Ν	Π.	Η.
			καὶ Τροφίμου ἐκ τῶν Ο' ἀποστόλων. Θωμαῖδος μάρτυρος.
27	28	15	Σ. Κρήσκεντος μάρτυρος τοῦ ἐν Μύροις. Λεωνίδου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.
28	29	16	Κ. † Τοῦ Θωμᾶ . Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας τῶνμ. Νουμνία, 7 ὥρ 19' π. μ.
29	30	17	Δ. Ἀγαπητοῦ πάπα Ῥώμης. Συμεὼν ἱερομάρτυρος τοῦ ἐν Περσίδι.

ΜΑΪΟΣ

Ο	Ν	Π.	Η.
1	1	8	Τ. Ἰωάννου τοῦ ὁσίου καὶ Ἰωάννου νεομάρτυρος τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.
2	2	19	Τ. Φιλίππης μάρτυρος, μητρὸς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου. Σωκράτους καὶ Διονυσίου τῶν μαρ. Τρύφωνος πατρ. Κων/λεως. Παφνουτίου ἱερομάρτ.
3	3	20	Π. Θεοδώρου τοῦ ὁσίου τοῦ Τριχινᾶ. Ἰωάννου ὁσίου τοῦ Παλαιολογίτου.
4	4	21	Π. Ἰανουαρίου ἱερομ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Μαξιμιανοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
5	5	22	Σ. Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου. Ναθαναὴλ τοῦ ἀποστ.
6	6	23	Κ. † Τῶν Μυροφόρων . Τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου. Δονάτου, Θερινοῦ καὶ Γλυκερίου μαρτύρων. Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλίδος. Πρῶτον τέταρτον, 3 ὥρ. 35' μ. μ.
7	7	24	Δ. Ἐλισάβετ τῆς ὁσ. καὶ θαυμ. Σάδα τοῦ Στρατ.
8	8	25	Τ. Μάρκου τοῦ ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ. Μακεδονίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως
9	9	26	Τ. Βασιλέως ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου Ἀμαθείας.
10	10	27	Π. Συμεὼν ἱερομάρ. ἐπισκ. Ἱεροσολύμων, συγγενοῦς τοῦ Κυρίου. Εὐλογίου τοῦ ὁσ. τοῦ ξενοδ. Μουχαρρέμ, ἔχων ἡμέρας 30. Νέον ὁθ. ἔτος 1318
11	11	28	Π. Τῶν ἐν Κυζίκῳ ἐννέα μαρτύρων καὶ Μένωνος τοῦ θαυματουργοῦ.
12	12	29	Σ. Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου τῶν ἐκ τῶν Ο' ἀποστ.
13	13	30	Κ. † Τοῦ Παραλύτου . Ἰακώβου τοῦ ἀποστ. ἀδελφοῦ Ἰωάν. τοῦ Θεολόγου. Ἀργυρῆς νεομάρτυρος.

ΜΑΪΟΣ

(Μαῖς)

Ἔχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ ὥρ. 10.

Ο	Ν	Π.	Η.
14	14	1	Δ. Ἰερεμίου τοῦ προφήτου. Πανσέληνος, 4 ὥρ. 33' μ. μ.
15	15	2	Τ. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Ἐσπέρου καὶ Ζωῆς μαρτύρων. Ἰορδάνου ὁσίου.
16	16	3	Τ. Τῆς Μεδοπεντηκοστῆς . Τιμοθέου καὶ Μαύρας τῶν μαρτύρων.
17	17	4	Π. Πελαγίας μάρτυρος.
18	18	5	Π. Εἰρήνης μεγαλομάρτυρος.
19	19	6	Σ. Ἰώβ τοῦ δικαίου καὶ πολυάθλου.
20	20	7	Κ. † Τῆς Σαμαρείτιδος . Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Ἀκακίου μάρτυρος.
21	21	8	Δ. Τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἀρσενίου τοῦ μεγάλου. Ἀργία. Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς Διδύμους, 3 ὥρ. 13' μ. μ. Τελευταῖον τέταρτον, 10 ὥρ. 27' μ. μ.
22	22	9	Τ. Ἡσαίου τοῦ προφήτ. Χριστοφόρου μάρτυρος.
23	23	10	Τ. Σίμωνος ἀποστόλου τοῦ Ζηλωτοῦ.
24	24	11	Π. Ἡ ἀνάμνησις τῶν γενεθλίων ἡτοι τῶν ἐγκαίνων τῆς Κων/λεως. Μωκίου ἱερομάρτυρος.
25	25	12	Π. Ἐπιφανίου ἐπισκόπου Κωνσταντίας τῆς Κύπρου. Δρακοντίου ἐπισκόπου Νικαίας. Θεοδώρου κτίτορος τῆς μονῆς Κυθήρων. Γερμανοῦ πατριάρχου Κωνσταν/πόλεως. Νηρέως καὶ Ἀχιλλέως μαρτύρων.
26	26	13	Σ. Γλυκερίας μάρτυρος.
27	27	14	Κ. † Τοῦ Τριφλοῦ Ἰσιδώρου μάρτυρος τοῦ ἐν Χίῳ. Θγράποντος ἱερομάρτυρος.

Ο.	Ν.	Π.	Η.	
28	28	15	Δ.	Παχωμίου τοῦ μεγ. Ἀχιλλείου ἀρχ. Λαρίσης. Νουμνία, 4 ὥρ. 46' μ. μ.
29	29	16	Τ.	Νικολάου πατοιάρχου Κων/πόλεως τοῦ Μυστικοῦ. Θεοδώρου τοῦ ἡγιασμένου.
30	30	17	Τ.	Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας τῶν ἀποστόλων. Ξεφίρ, ἔχων ἡμέρας 29.
1	31	18	Π. †	Τῆς Ἀναλήψεως. Πέτρου καὶ Διονυσίου τῶν μαρτύρων. Ἀργία.

ΙΟΥΝΙΟΣ

2	1	19	Π.	Πατρικίου ἱερομ. ἐπισκόπου Προύσης καὶ τῶν σὶν αὐτῶ. Ἀκακίου, Μενάνδρου, Πολυαίνου.
3	2	20	Σ.	Θαλλελαίου μάρτυρος Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ, κτιτόρων τῆς ἐν Χίω Νέας μονῆς.
4	3	21	Κ. †	Τῶν ἁγίων 318 Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τῶν ἁγίων μεγάλων θεοστέπτων βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἰλένης.
5	4	22	Δ.	Βασιλίσκου μάρτυρος.
6	5	23	Τ.	Μιχαὴλ ἐπισκόπου Συνάδων τοῦ ὁμολογητοῦ. Πρῶτον τέταρτον, 8 ὥρ. 55' π. μ.
7	6	24	Τ.	Συμεῶν ὁσίου τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ ὄρει.
8	7	25	Π. †	Ἡ τρίτη εὐρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Ἀργία.
9	8	26	Π.	Κάρπου τοῦ ἀποστόλου ἐκ τῶν ἐβδομηκοντα.
10	9	27	Σ.	Τῶν Ψυχῶν. Ἐλλαδίου ἱερομάρτυρος.
11	10	28	Κ. †	Τῆς Πεντηκοστῆς. Εὐτυχοῦς ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου Μελιτηνῆς.
12	11	29	Δ. †	Τῆς ἁγίας Τριάδος. Θεοδοσίας μάρτυρος. Ἀργ.
13	12	30	Τ.	Ἰσαακίου τοῦ ὁσίου, ἡγουμένου τῆς μονῆς τῶν Δαλμάτων.
14	13	31	Τ.	Ἐρμείου μάρτυρος. Πανσέληνος, 5 ὥρ. 35' π. μ.

ΙΟΥΝΙΟΣ

(Χαζιόαν)

Ἐχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ ῥυθμὸς ὥρ. 9.

Ο.	Ν.	Π.	Η.	
15	14	1	Π.	Ἰουστίνου τοῦ μάρ. καὶ φιλοσόφου. Θεσπεσ. μά.
16	15	2	Π.	Νικηφόρου πατρ. Κων/πόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ.
17	16	3	Σ.	Λουκιλλιανοῦ, Παύλης καὶ τῶν σὶν αὐτοῖς μαρ.
18	17	4	Κ. †	Τῶν Ἀγίων Πάντων. Μητροφάνους ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
19	18	5	Δ.	Δωροθέου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Τύρου.
20	19	6	Τ.	Ἰλαρίωνος ὁσ. ἡγουμ. τῆς μονῆς τῶν Δαλμάτων.
21	20	7	Τ.	Θεοδότου ἱερομάρτυρος τοῦ ἐν Ἀγκύρα Τελευταῖον τέταρτον, 2 ὥρ. 53' π. μ.
22	21	8	Π.	Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Θεοδώρου μεγαλομάρτυρος τοῦ στρατηλάτου Καλλιόπης μάρτυρ. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Καρκίνον, 11 ὥρ. 36' μ. μ.
23	22	9	Π.	Κυρίλλου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.
24	23	10	Σ.	Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης τῶν μαρτύρων. Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπισκόπου.
25	24	11	Κ. †	Βαρθολομαίου καὶ Βιρνάδα τῶν ἀποστόλων.
26	25	12	Δ.	Ὀνουφρίου ὁσίου τοῦ Αἰγυπτίου. Πέτρου ὁσίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ Τριφυλλίου ἐπισκ. Λευκωσίας.
27	26	13	Τ.	Ἀκυλίνης μάρτυρος.
28	27	14	Τ.	Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου. Μεθοδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Νουμνία, 3 ὥρ. 24' π. μ.
29	28	15	Π.	Ἀμῶς τοῦ προφήτου. Ἰερωνύμου τοῦ ὁσίου. Ἀγγουστίνου ἐπισκόπου Ἰπλῶνος. Ῥεβιοῦλ-έββελ ἔχων ἡμέρας 30.
1	29	16	Π.	Τύχωνος ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου.
2	30	17	Σ.	Ἰσαύρου μάρτ. καὶ τῶν σὶν αὐτῷ Μανουήλ, Σαβήλ καὶ Ἰσμαὴλ τῶν μαρτ. Ὑπατίου τοῦ ὁσίου.

Ο Ν Π Η

ΙΟΥΛΙΟΣ

3	1	18	Κ	†	Λεοντίου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ὑπατίου καὶ Θεοδώλου. Λιθερίου μάρτυρος.
4	2	19	Δ.		Ἰούδα τοῦ Ἀποστόλου. Παΐσιου τοῦ μεγάλου.
5	3	20	Τ.		Μεθοδίου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Πατάρων.
6	4	21	Τ.		Ἰουλιανοῦ μάρτυρος. Τερεντίου ἱερομάρτυρος ἐπίσ ὁπου Ἰκονίου.
7	5	22	Π.		Εὐσεβίου ἱερομάρτ. ἐπισκόπου Σαμοσάτων. Πρῶτον τέταρτον, 2 ὥρ. 10' π. μ.
8	6	23	Π		Ἀγριππίνης μάρτ. Ἀριστοκλέους πρεσβυτέρου.
9	7	24	Σ.	†	Τὸ γενέθλιον τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου Ἡσοδοῦμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Ἀργία.
10	8	25	Κ.	†	Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος.
11	9	26	Δ.		Δαυὶδ ὁσίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ.
12	10	27	Τ.		Σαμψῶν τοῦ ξενοδόχου.
13	11	28	Τ.		Ἡ εὐρεσις τῶν λειψάνων Κύρου καὶ Ἰωάν. τῶν θαυματουργ. Ἀναργύρων. Μνήμη τῆς ἐπενεχθείσης ἐν Κων]πόλει φοβεραῆς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ (1894).
14	12	29	Π.	†	Τῶν κορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Ἀργία. Πανδέλννος, 8 ὥρ. 18' μ. μ.
15	13	30	Π.	†	Ἡ Σύναξις τῶν δώδεκα ἀποστόλων. Ἀργία.

ΙΟΥΛΙΟΣ

(Τεμουῖ)

"Εχωρ. ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 14 καὶ ἡ νύξ ὥρ. 10.

Ο	Ν	Π	Η		
16	14	1	Σ.		Κοσμᾶ καὶ ΛαμIANOῦ τῶν θαυματουργῶν Ἀναργ.
17	15	2	Κ.	†	Ἡ ἐν Βλαχέρναις κατάθεσις τῆς τιμίας ἐσθῆτος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἰουβενάλιου πατριάρχου Ἱεροσολύμων.
18	16	3	Δ.		Ἰακίνθου μάρτυρος καὶ Διομήδους. Ἀνατολίου πατριάρχου Κων]πόλεως.
19	17	4	Τ.		Ἀνδρέου ἀρχιεπ Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου.
20	18	5	Τ.		Ἀθανασ. τοῦ ἐν τῷ Ἄθῃ καὶ Λαμπαδοῦ τῶν ὁσ.
21	19	6	Π.		Σισῶν ὁσίου τοῦ μεγάλου. Ἀρχίππου, Φιλήμονος καὶ Ὀνησίμου ἐκ τῶν Ὁ' Ἀποστόλων. Τελευταῖον τέταρτον, 7 ὥρ. 28' π. μ.
22	20	7	Π.		Θωμᾶ τοῦ ὁσίου, τοῦ ἐν τῷ Μαλεῷ. Κυριακῆς μεγαλομάρτυρος.
23	21	8	Σ.		Πρόκοπιου μεγαλομάρτ Ἀντιόχου μάρτυρος.
24	22	9	Κ.	†	Παγκρατίου ἱερομάρτ. ἐπισκ. Ταυρομενίου.
25	23	10	Δ.		Τῶν ἐν Νικοπόλει τεσσαράκοντα μαρτύρων. Ὁ Ἦλιος εἰς τὸν Λέοντα, 10 ὥρ. 32' π. μ.
26	24	11	Τ.		Τοῦ διὰ τῆς ἀγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας θαύματος, ὅτε τὸν Ὁριον τῆς πίστεως ἐπεκύρωσε. Τῆς ἀγίας Ἰσαποστόλου βασιλίδος Ὀλγας.
27	25	12	Τ.		Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου τῶν μαρτύρων. Μιχαὴλ τοῦ ὁσίου
28	26	13	Π.		Ἡ σύναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. Νουμηνία, 3 ὥρ. 39' μ. μ.
29	27	14	Π.		Τῶν ἀγίων πατέρων τῶν ἐξ Συνόδων. Ἀκύλα τοῦ ἀποστόλου. Ἰρακλείου μάρτυρος. Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης
30	28	15	Σ		Κηρύκου καὶ Ἰουλίτης τῶν μαρτύρων. Ῥεβιοῦλ-ἀχῆρ ἔχων ἡμέρας 29.
1	29	16	Κ.	†	Τῶν ἀγίων 630 πατέρων τῆς ἐν Χαλκιδόνι

Ο.	Ν.	Π.	Η.
2	30	17	Δ.
3	31	18	Τ.
Δ' Οικουμενικῆς Συνόδου. Ἀθηνογένους ἱερομ. Μαρίνης μεγαλομάρτυρος. Αἰμιλιανοῦ καὶ Οὐαλεντίνης μαρτύρων.			
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ			
4	1	19	Τ.
Μακρίνης τῆς ὁσίας ἀδελφῆς τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Δίου τοῦ ὁσίου.			
5	2	20	Π.
† Τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοδίτου. Ἀργία.			
6	3	21	Π.
Συμεὼν ὁσ. τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ καὶ Ἰωάννου τοῦ δυνασκητοῦ αὐτοῦ.			
Πρῶτον τέταρτον, 6 ὥρ. 42' μ. μ.			
7	4	22	Σ.
Μαρίας τῆς Μαγδαλνῆς τῆς Μυροφόρου. Μαρκέλλης τῆς Χιοπολίτιδος.			
8	5	23	Κ.
† Τῶν ἁγίων 163 πατέρων τῶν ἐν τῇ Ε' Οικουμενικῇ Συνόδῳ, τῇ ἐν Κωνσταντινίῳ, συνελθόντων. Φωκᾶ ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Σινώπης. Ἰεζεκιῆλ τοῦ προφήτου.			
9	6	24	Δ.
Χριστίνης μεγαλομάρτυρος.			
10	7	25	Τ.
Ἡ κοίμησις τῆς ἁγίας Ἄννης, μητρὸς τῆς Θεοτόκου. Ὀλυμπιάδος τῆς διακόνου. Εὐπραξίας τῆς ὁσίας.			
11	8	26	Τ.
Ἐρμολάου ἱερομάρτυρος. Παρασκευῆς ὁσιομάρτυρος. Ὁραιοζήλης μάρτυρος.			
12	9	27	Π.
† Τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος καὶ ἰαματικοῦ Παντελεήμονος. Ἀργία.			
13	10	28	Π.
Προχόρου, Νικάνορος, Τιμόνος καὶ Παρμενᾶ τῶν ἀποστόλων καὶ διακόνων.			
Πανσέληνος, 11 ὥρ. 26' μ. μ.			
14	11	29	Σ.
Καλλινίκου καὶ Θεοδοτῆς τῶν μαρτύρων. Θεοδοσίου βασιλέως τοῦ νέου.			
15	12	30	Κ.
† Σίλα, Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος, Ἐπιφανίου καὶ Ἀνδρονίκου τῶν ἀποστόλων ἐκ τῶν Ο'.			
16	13	31	Δ.
Εὐδοκίμου τοῦ δικαίου. Μνήμη τῶν ἔγκαινιων τοῦ ἐν Βλαχέρναις θείου ναοῦ τῆς Ἑπερ. Θεοτ.			

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

('Αγουστός)

Ἔχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 13 καὶ ἡ νύξ ὥρ. 11.

Ο.	Ν.	Π.	Η.
17	14	1	Τ.
Ἡ πρόοδος τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Τῶν ἁγίων ἐπτὰ μαρτύρων Μακκαβαίων. Τιμοθέου ὁσίου τοῦ ἐν Προκονήσῳ. (Ἀρχὴ τῆς νηστείας τῆς Θεοτόκου).			
18	15	2	Τ.
Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχidiaκόνου Στεφάνου.			
19	16	3	Π.
Ἰσακίου, Δαλμάτου καὶ Φαύστου τῶν ὁσίων. Σολώμης τῆς μυροφόρου. Θεοκλήτους τῆς ὁσ.			
20	17	4	Π.
Τῶν ἁγίων ἐπτὰ παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Ἰαμβλίχου καὶ τῶν λοιπῶν.			
Τελευταῖον τέταρτον, 1 ὥρ. 42' μ. μ.			
21	18	5	Σ.
Εὐσιγνίου μάρτυρος. Νόννας τῆς ὁσίας, μητρὸς Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Προεόρτια τῆς Μεταμορφώσεως.			
22	19	6	Κ.
† Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀργία καὶ ἰχθύος κατάλυσις.			
23	20	7	Δ.
Δομετίου ὁσιομάρτυρος. Ναρκίσσου πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων.			
24	21	8	Τ.
Αἰμιλιανοῦ τοῦ ὁμολογητοῦ, ἐπισκόπου Κυζίκου. Μύρωνος ἀρχιεπισκόπου Κρήτης. Τριανταφύλλου νεομάρτυρος.			
25	22	9	Τ.
Μαθθία τοῦ ἀποστόλου. Ἀντωνίνου μάρτυρος.			
26	23	10	Π.
Λαυρεντίου ἀρχidiaκόνου. Ξύστου πάπα Ῥώμης καὶ Ἰππολύτου τῶν μαρτύρων.			
Ὁ Ἥλιος εἰς τὴν Παρθένον, 5 ὥρ. 16' μ. μ.			
27	24	11	Π.
Εὐπλου μάρτυρος τοῦ διακόνου.			
28	25	12	Σ.
Φωτίου καὶ Ἀνικήτου τῶν μαρτύρων. Παμφίλου καὶ Καπίτωνος τῶν μαρτύρων.			
Νουμνία, 5 ὥρ. 49' π. μ.			
29	26	13	Κ.
† Μαξίμου ὁσίου τοῦ ὁμολογητοῦ. Δοσιθέου τοῦ			

Ο	Ν	Π.	Η	
				όσιου. Ἀπόδοσις τῆς Μεταμορφώσεως Δζεμαζι-ουλ-εββελ ἔχων ἡμέρας 30.
1	27	14	Δ.	Μιχαίου τοῦ προφήτου. Προεόρτια τῆς Κοιμῆς.
2	28	15	Τ. †	Ἡ Κοιμησις τῆς Ὑπεραγ. Θεοτόκου. Ἀργία.
3	29	16	Τ.	Τοῦ ἁγίου Μανδηλίου. Διομήδους μάρτυρος. Ἀλκιβιάδου καὶ Σταματίου μαρτύρων.
4	30	17	Π.	Μύρωνος μάρτυρος
5	31	18	Π.	Φλώρου καὶ Λαύρου τῶν μαρτύρων. Ἰωάννου καὶ Γεωργίου πατριαρχῶν Κωνσταντινπόλεως.
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ				
6	1	19	Σ.	Ἀνδρέου μεγαλομάρτυρος τοῦ στρατηλάτου. Στρατηγίου τοῦ μάρτυρος
7	2	20	Κ. †	Σαμουὴλ τοῦ προφήτου. Πλιοδώρου καὶ Δοσᾶ τῶν μαρτύρων. Πρῶτον τέταρτον, 2 ὥρ. 52' π. μ.
8	3	21	Δ.	Θαδδαίου τοῦ ἀποστόλου. Βάσσης μάρτυρος.
9	4	22	Τ.	Ἀγαθονίκου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
10	5	23	Τ.	Λούπου μάρτυρος. Εἰρηναίου ἱερομάρτυρος ἐ- πισκόπου Λουγδούνων. Καλλινίκου πατριάρ- χου Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπόδοσις τῆς Κοι- μήσεως τῆς Θεοτόκου.
11	6	24	Π.	Εὐτυχῶς ἱερομάρτυρος.
12	7	25	Π.	Μνήμη τῆς ἐπανόδου τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Βαρθολομαίου. Επιφανίου καὶ Ἰω- άννου πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως. Τίτου τοῦ ἀποστόλου καὶ ἐπισκόπου Κρήτης.
13	8	26	Σ.	Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας μαρτύρων.
14	9	27	Κ. †	Ποιμένος τοῦ ὁσίου. Λιβερίου πάπα Ῥώμης. Πανσέληνος, 7 ὥρ. 2' π. μ.
15	10	28	Δ.	Μωϋσέως ὁσίου τοῦ Αἰθίοπος.
16	11	29	Τ. †	Ἡ ἀποτομὴ τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προ- δρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Ἀργία καὶ νηστεία
17	12	30	Τ.	Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου τοῦ νέου, πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως.
18	13	31	Π.	Ἡ κατάθεσις τῆς τιμίας καὶ ζώης τῆς Θεοτόκ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

(Ἐϊλουλ)

Ἐχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 12 καὶ ἡ νύξ ὥρ. 12.

Ο	Ν	Π.	Η	
19	14	1	Π	Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἥτοι ἑναρξίς τοῦ πατρ. ἔτους. Συμεῶν ὁσίου τοῦ Στυλίου καὶ Μάρθας τῆς ὁσίας, μητρὸς αὐτοῦ. Εὐανθίας τῆς ὁσίας.
20	15	2	Σ.	Μάμαντος μάρτυρος. Ἰωάννου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Νηστευτοῦ. Φιλαδέλφου μάρτυρ. Τελευταῖον τέταρτον, 10 ὥρ. 53' μ. μ.
21	16	3	Κ. †	Ἀνθίου ἱερομάρτ. ἐπισκόπου Νικομηδείας.
22	17	4	Δ.	Βαβίλα ἱερομάρτυρος πατριάρχου Ἀντιοχείας. Μωϋσέως τοῦ θεόπτου προφήτου. Ἐρμιόνης θυγατρὸς Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου.
23	18	5	Τ.	Ζαχαρίου τοῦ προφήτου, πατρὸς Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.
24	19	6	Τ.	Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν Κολοσσαῖς θαύματος τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ.
25	20	7	Π.	Σφύροντος μάρτυρος. Εὐτυχίου μάρτ. Προεόρ- τια τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου.
26	21	8	Π. †	Τὰ γενέθλια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀργία καὶ ἰχθίος κατάλυσις.
27	22	9	Σ.	Ἰωακίμ καὶ Ἄννης τῶν θεοπροπατόρων.
28	23	10	Κ. †	Μηνοδώρας, Μητροδώρας καὶ Νυμφοδώρας τῶν μαρτύρ Πουλχερίας ὁσίας τῆς βασιλίδος. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ζυγόν, 2 ὥρ. 16' μ. μ. Νουμνία, 9 ὥρ. 53' μ. μ.
29	24	11	Δ.	Θεοδώρας ὁσίας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.
30	25	12	Τ.	Αὐτανόμου ἱερομάρτυρος. Ἀπόδοσις τῆς ἐορ- τῆς τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου. Δζεμαζι-ουλ-ἀχήρ, ἔχων ἡμέρας 29.
1	26	13	Τ.	Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως. Κορνηλίου τοῦ ἑκατοντάρχου.

Ο.	Ν.	Π.	Η.
2	27	14	Π. † Ἡ παγκόσμιος ὑψώσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Τῶν ἁγίων καὶ θεοδόξων πατέρων τῆς ΣΤ' οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἀργία καὶ νηστεία.
3	28	15	Π. Νικήτα μάρτυρος. Φιλοθέου πρεσβυτέρου.
4	29	16	Σ. Εὐφημίας μεγαλομάρτυρος,
5	30	17	Κ. † Σοφίας μάρτυρος καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς θαγατέρων, Πίσσεως, Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

6	1	18	Δ. Εὐμενίου τοῦ ὁσίου, ἐπισκόπου Γορτύνης. Ἀριάδης μάρτυρος. Πρῶτον τέταρτον, 11 ὥρ. 7' μ. μ.
7	2	19	Τ. Τροφίμου, Σαββατίου καὶ Δορυμέδοντος τῶν μαρτύρων.
8	3	20	Τ. Εὐσταθίου μεγαλομάρτυρος.
9	4	21	Π. Κοδράτου τοῦ ἀποστ. Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.
10	5	22	Π. Φωκᾶ ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Σινώπης.
11	6	23	Σ. Ἡ σύλληψις τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφ. Προδρομοῦ καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Ξανθίππης καὶ Πολυξένης τῶν ὁσίων αὐταδέλφων, καὶ Ρεβέκκας ὁσίας.
12	7	24	Κ. † Θέκλης τῆς μεγαλομάρτυρος.
13	8	25	Δ. Εὐφροσύνης τῆς ὁσίας. Πανσέληνος, 3 ὥρ. 14' μ. μ.
14	9	26	Τ. † Ἡ μετάστασις τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἀργία.
15	10	27	Τ. Καλλιστράτου μάρ. καὶ τῶν ὄντων αὐτῶ. Αὐστάρχου, Μάρκου καὶ Ζήνωνος τῶν ἀποστόλων.
16	11	28	Π. Χαρίτωνος τοῦ ὁμολογητοῦ
17	12	29	Π. Κυριακοῦ τοῦ ἀναχωρητοῦ.
18	13	30	Σ. Γρηγορίου ἱερομάρτυρος, ἐπισ. τῆς Ἀρμενίας.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

(Τεθροῖνι-ἔββελ)

Ἔχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 11 καὶ ἡ νύξ ὥρ. 13.

Ο.	Ν.	Π.	Η.
19	14	1	Κ. † Ἀνανίου τοῦ ἀποστ. Ῥωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ.
20	15	2	Δ. Κυπριανοῦ ἱερομάρτ. Ἰουστίνης τῆς παρθένου. Τελευταῖον τέταρτον, 11 ὥρ. 47' π. μ.
21	16	3	Τ. Διονυσίου ἱερομάρτυρος τοῦ Ἀρεοπαγίτου.
22	17	4	Τ. Ἱεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.
23	18	5	Π. Χαριτίνης μάρτυρος.
24	19	6	Π. Θωμᾶ τοῦ ἀποστόλου.
25	20	7	Σ. Σεργίου καὶ Βάκχου τῶν μαρτύρων. Πολυχρονίου ἱερομάρτυρος
26	21	8	Κ. † Πελαγίας τῆς ὁσίας.
27	22	9	Δ. Ἰωάννου ἀποστόλου τοῦ Ἀλφαίου. Ἀνδρονίκου τοῦ ὁσ. καὶ Ἀθανασίου τῆς συζύγου αὐτοῦ.
28	23	10	Τ. Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας τῶν αὐταδέλφων μ. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Σπορτίον, 10 ὥρ. 51' μ. μ. Νουμνία, 3 ὥρ. 24' μ. μ.
29	24	11	Τ. Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου, ἐνὸς τῶν διακόνων. Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ, τοῦ ποιητοῦ τῶν κανόνων. Νεκταρίου, Ἀρδακίου καὶ Σιδωνίου πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως. Ἐδοξέπ, ἔχων ἡμέρας 30.
1	25	12	Π. Πρόβου, Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκου μαρτύρων.
2	26	13	Π. Κάριου, Παπύλου, Ἀγαθοδώρου καὶ Ἀγαθονίκης τῶν μαρτύρων. Ἀντιγόνου μάρτυρος.
3	27	14	Σ. Ναζαρίου καὶ τῶν ὄντων αὐτῶ μαρτύρων. Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ.
4	28	15	Κ. † Τῶν ἁγίων πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' οἰκουμενικῆς Συνόδου. Λουκιανοῦ ὁσιομάρτυρος.
5	29	16	Δ. Λογγίνου μάρτυρος τοῦ ἐκατοντάρχου.
6	30	17	Τ. Ὠσηε τοῦ προφ. Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

Ο	Ν.	Π.	Η.	
7	31	18	Τ	Λουκᾶ τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ. Πρωτὸν τέταρτον, 10 ὥρ. 14' π. μ. ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
8	1	19	Π.	Ἰωὴλ τοῦ προφήτου.
9	2	20	Π.	Ἀρτεμίου μεγαλομάρτυρος. Γερασίμου ὁσίου τοῦ νέου τοῦ ἐν Κεφαλληνία
10	3	21	Σ	Ἰλαρίωνος τοῦ μεγ. Σωκράτους πρεσβυτέρου.
11	4	22	Κ. †	Ἀβερκίου ἐπισκ. Ἱεραπόλεως. Ἰούφου τοῦ ὁσίου
12	5	23	Δ.	Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου καὶ πρώτου ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων. Ἰγνατίου Πατρ. Κων[σταντινουπόλεως].
13	6	24	Τ.	Ἀρέθου μεγαλομάρτυρος, Σεβαστῆς μάρτυρος.
14	7	25	Τ	Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου τῶν μαρτύρων. Πανδέλννος, 0 ὥρ. 56' π. μ.
15	8	26	Π. †	Δημητρίου μεγαλομάρτ. τοῦ ἠεροβλήτου. Ἀρτεμιδώρου καὶ Βασιλείου τῶν μαρτ. Ἀργία.
16	9	27	Π.	Νέστορος μάρτυρος Κυριακοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
17	10	28	Σ.	Τερεντίου καὶ Νεονύλλης τῶν μαρτύρων. Φιρ- μιλιανοῦ ἀρχιεπισκόπου Καισαρίας. Φεβρω- νιας τῆς ὁσίας Στεφάνου τοῦ Σαβαΐτου.
18	11	29	Κ. †	Ἀναστασίας ὁσιομάρτυρος τῆς Ῥωμαίας. Ἀ- βραμίου τοῦ ὁσίου.
19	12	30	Δ.	Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν ἀδελφῶν καὶ μαρ- τύρων. Ἰωσήφ πατριάρχου Κωνσταντινουπό- λεως. Ἀστερίου, Κληιδίου. Νέωνος καὶ Νεο- νίλλης τῶν ἀδελφῶν καὶ μαρτύρων.
20	13	31	Τ.	Στάχυος, Ἀπελλοῦ Νυρκισίου καὶ Ἀριστο- βούλου ἐκ τῶν 0 ἀποστ. καὶ Επιμάχου μάρτ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

(Τεθρίνι-δανί)

*Ἐχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 10 καὶ ἡ ῥνξ ὥρ. 14.

Ο.	Ν.	Π.	Η.	
21	14	1	Τ.	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν θαυματ. Ἀναγύρων. Τελευταῖον τέταρτον, 4 ὥρ. 34' μ. μ.
22	15	2	Π.	Ἀκινδύνου, Πηγασίου, Ἀφθονίου, Ἐλπιδη- φόρου καὶ Ἀνεμποδίστου τῶν μαρτύρων.
23	16	3	Π.	Ἀκισμᾶ, Ἰωσήφ καὶ Ἀειθαλᾶ τῶν μαρτύρων.
24	17	4	Σ.	Ἰωαννικίου τοῦ μεγάλου. Νικάνδρου ἐπισκόπου Μύρων
25	18	5	Κ. †	Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης τῶν μαρτύρων. Παμφίλου μάρτυρος.
26	19	6	Δ.	Παύλου ἀρχιεπισκόπου Κων[σταντινουπόλεως] τοῦ ὁμολογ- 27 20 7 Τ. Ἰέρωνος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Λαζάρου ὁσίου.
28	21	8	Τ. †	Ἡ εὐναξίς τῶν ἀρχιεπισκόπων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ τῶν λοιπῶν ἀσωμάτων δυνά- μεων. Ἀργία.
29	22	9	Π.	Θεοκτίστης ὁσ. τῆς Λεσβίας. Συμεῶν τοῦ Μετα- φράστου Ὀνσιφόρου καὶ Πορφυρίου τῶν μαρ- 30 23 10 Π. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Τοξότην, 7 ὥρ. 44' μ. μ. Νουμνία, 9 ὥρ. 13' π. μ.
30	23	10	Π.	Ὀλυμπᾶ, Ῥοδίωνος, Σωσιπάτρου, Τερτίου, Ἐράστου καὶ Κουάρτου ἐκ τῶν 0 ἀποστό- λων. Ὁρέστου μάρτυρος.
1	24	11	Σ.	Μηνᾶ. Βίκτωρος καὶ Βικεντίου τῶν μαρτύρων. Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. λαμπάν, ἔχων ἡμέρας 29.
2	25	12	Κ. †	Ἰωάννου πατρ. Ἀλεξανδρείας τοῦ ἐλεήμονος.
3	26	13	Δ. †	Ἰωάννου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Ἀργία.
4	27	14	Τ. †	Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου ἐκ τῶν 12. Ἀργία.
5	28	15	Τ.	Γουρία, Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίου τῶν μαρτύρων.

Ο.	Ν.	Π.	Η.
			Ίουστίνου και Θεοδώρας, τῶν εὐσεβῶν βασιλέων. Θωμᾶ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ νέου.
6	29	16	Π. Ἀρχὴ τῆς νηστείας τῶν Χριστουγένων.
			Ματθαίου τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ.
			Πρῶτον τέταρτον, 7 ὥρ. 31' μ. μ.
7	30	17	Π. Γρηγορίου ἐπισ. Νεοκησαρείας τοῦ θαυματουργοῦ. Λαζάρου ὁσίου τοῦ ζωγράφου. Γενναδίου καὶ Μαξίμου πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως.
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ			
8	1	18	Σ. Πλάτωνος καὶ Ῥωμανοῦ τῶν μαρτύρων.
9	2	19	Κ. † Ἀβδίου τοῦ προφήτου. Γαβριὴλ μάρτυρος.
10	3	20	Δ. Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου. Πρόκλου πατρ. Κωνσταντινουπόλεως. Προεόρτια τῶν Εἰσοδίων.
11	4	21	Τ. † Τὰ Εἰσόδια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀργία καὶ ἰχθύος κατάλυσις.
12	5	22	Τ. Φιλίμονος, Ἀπφίας, Ἀρχίππου καὶ Ὀνησίμου ἐκ τῶν Ὁ' ἀποστόλων.
13	6	23	Π. Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου Ἰκονίου.
			Πανσέληνος, 0 ὥρ. 34' μ. μ.
14	7	24	Π. Κλήμεντος πάπα Ῥώμης καὶ Πέτρου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας τῶν ἱερομαρτύρων, Ἐρμογένους ἐπισκόπου Ἀκράγαντος.
15	8	25	Σ. † Λικατερίνης μεγαλομάρτυρος καὶ τῶν μετ' αὐτῆς 450 ὁπτόρων καὶ μαρτύρων. Ἀργία.
16	9	26	Κ. † Ἀλυπίου ὁσίου τοῦ Κιόνιτου.
17	10	27	Δ. Ἰακώβου μεγαλομάρτυρος τοῦ Πέρσου.
18	11	28	Τ. Στεφάνου ὁσίου μάρτυρος τοῦ νέου.
19	12	29	Τ. Παραμόνου μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 370 μαρτ.
20	13	30	Π. † Ἀνδρέου ἀποστόλου τοῦ πρωτοκλήτου. Ἀργία

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

(Κιανούνη-ἑβδὲλ)

Ἔχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νύξ ὥρ. 15.

Ο.	Ν.	Π.	Η.
21	14	1	Π. Ναεὺμ τοῦ προφήτου.
			Τελευταῖον τέταρτον, 0 ὥρ. 42' π. μ.
22	15	2	Σ. Ἀβακούμ τοῦ προφήτου. Μυρόπης μάρτυρος.
23	16	3	Κ. † Σοφονίου τοῦ προφήτου.
24	17	4	Δ. Βαρβάρας μεγαλομάρτυρος. Ἰωάννου πρεσβυτέρου καὶ ὑμνογράφου τοῦ Λαμασκηνοῦ.
25	18	5	Τ. † Λάβα τοῦ ἡγιασμένου. Διογένους μάρτυρος. Ἀργία.
26	19	6	Τ. † Νικολάου ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ. Ἀργία.
27	20	7	Π. Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων.
28	21	8	Π. Σωσθένους, Ἀπολλῶ, Κηφᾶ, Τυχικοῦ, Ἐπαφροδίτου, Καίσουρος καὶ Ὀνησιφόρου ἐκ τῶν Ὁ' ἀποστόλων. Παταπίου τοῦ ὁσίου.
29	22	9	Σ. † Ἡ σύλληψις τῆς Θεοπρομήτορος Ἄννης. Ἀργία.
			Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Αἰγόκερω, 8 ὥρ. 38' π. μ.
			Νουμηνία, 1 ὥρ. 57' π. μ.
			Γαμαζάν, ἔχων ἡμέρας 30.
1	23	10	Κ. † Μηνᾶ τοῦ καλλικελάδου. Ἐρμογ. καὶ Εὐγράφου.
2	24	11	Δ. Δανιὴλ ὁσίου τοῦ Στυλίτου.
3	25	12	Τ. † Σπυριδῶνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος Κύπρου, τοῦ θαυματουργοῦ. Ἀργία.
4	26	13	Τ. Εὐστρατίου, Αὔξεντιου, Εὐγενίου, Μαρδαρίου καὶ Ὁρέστου τῶν μαρτύρων. Λουκίας μάρτυρος.
5	27	14	Π. Θύρσου, Καλλινίκου καὶ Λευκίου τῶν μαρτύρων.
6	28	15	Π. Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος.
7	29	16	Σ. Ἀγγαίου τοῦ προφ. Θεοφανοῦς τῆς βασιλίδος.
			Πρῶτον τέταρτον, 3 ὥρ. 44' π. μ.

Ο.	Ν.	Π.	Η.	
8	30	17	Κ.	† Τῶν προπατόρων. Δαυὶδ τοῦ προφήτου. Τῶν ἁγίων τριῶν παιδῶν, Ἀνανίου. Ἀζαρίου καὶ Μισαήλ. Διονυσίου ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ Ζακινθίου.
9	31	18	Δ.	Σεβαστιανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἑννέα μαρτύρων. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ (1901)
10	1	19	Τ.	Βονιφατίου μάρτυρος καὶ Ἀγλαΐδος τῆς ὁσίας.
11	2	20	Τ.	Ἰγνατίου ἱερομάρτυρος τοῦ Θεαφόρου.
12	3	21	Π.	Ἰουλιανῆς μάρτυρος τῆς ἐν Νικομηδεῖα. Θεριστοκλείους μάρτυρος.
13	4	22	Π.	Ἀναστασίας μεγαλομάρτυρος τῆς φαρμακολυτρίας. Χρυσογόνου μάρτυρος.
14	5	23	Σ.	Τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτύρων. Πανσέληνος, 2 ὥρ. 20' π. μ.
15	6	24	Κ.	† Τῶν ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος πατέρων. Παρουσιᾶ τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως. Εὐγενίας ὁσίου καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.
16	7	25	Δ.	† Ἡ κατὰ λόγον γεννήσις τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μνήμη τῆς προσκυνήσεως τῶν μάγων. Μνήμη τῶν ποιμένων. Ἀργία τριήμερος καὶ κατάλυσις εἰς πάντα μέχρι τῆς παρουσιᾶς τῶν Θεοφανίων.
17	8	26	Τ.	† Ἡ σύναξις τῆς Ὑπεραγ. Θεοτόκου. Εὐαρέστου τοῦ ὁσ. Εὐθυμίου ἐπισ. Σαρδεῶν τοῦ ὁμολογ.
18	9	27	Τ.	† Στεφάνου τοῦ πρωτομ. ἐκ τῶν ἑπτὰ διακόνων.
19	0	28	Π.	Τῶν ἐν Νικομηδεῖα διςμυρίων μαρτύρ. Γλυκερίου πρεσβυτέρου μάρ. Θεοδώρου ὁσ. τοῦ Γραπτοῦ.
20	11	29	Π.	Τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων δεκατέσχιλιάδ νηπίων. Μνήμη πάντων τῶν χριστιανῶν τῶν ἐν λιμῷ καὶ δίψει καὶ μαχαίρᾳ καὶ κρύῳ τελειωθέντων. Μαρκέλ. ἡγ. τῆς μον. τῶν Ἀνομιῆ.
21	12	30	Σ.	Ἀνυσίας μάρτυρος τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ. Τελευταῖον τέταρτον, 10 ὥρ. 54' μ. μ.
22	13	31	Κ.	† Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος. Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοῦ θεοῦ, καὶ Δαβὶδ τοῦ προφητάνακτος. Μελάνης ὁσίας τῆς Ῥωμαίας. Ζωτικοῦ μάρτυρος τοῦ ὀρφανοτρόφου.

Η ΠΟΛΙΣ ΑΥΛΩΝ

(ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

Αὐλῶν καὶ κοινῶς Αὐλῶνζ (Valona) πόλις τῆς (εἰτα κλη-

† Η Α. ΣΕΒΑΣΜΙΟΤΗΣ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΜΑΣΕΙΑΣ
ΚΥΡΙΟΣ ΑΝΘΙΜΟΣ ΑΛΕΞΟΥΔΗΣ

Θείσης Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, ἔδρα ποτὲ ἐπισκόπου τοῦ

Ίλλυρικοῦ, κειμένη ἐν τῇ περαλίᾳ τοῦ ὁμώνυμου τῆς λι-
 μένος κατέναντι τῶν κλιτύων τοῦ ἄκρωτηρίου: Γλώσσα (Lu-
 geta) τῶν Ἀκροαερυνίων ὀρέων, μνημονευομένη δὲ κατὰ πρῶ-
 τον ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου (3, 13, 3) καὶ μεταγενεστέρως πολ-
 λάκις ἀναφερομένη ἐν τοῖς ὁδοιπορικοῖς (α) καὶ παρὰ τοῖς ἱ-
 στορικοῖς τοῦ μεσαίωνα (β), ὅτε καὶ μνημονεύεται ἡ διοίκη-
 σις Αὐλώνα μετὰ τῆς κώμης Κανίνων καὶ τῶν πέριξ χωρίων,
 Ῥαδίμας, Τραγιάσι καὶ Δουκατίου τῶν συγχροτούντων τὸ
 χαρτουλαράτον τῆς Γλαβινίτζας, ἧς τὰ σωζόμενα ἤδη ἐρείπια
 εἰσι γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Γαρλοβέψ ἐν τῇ νοτιοδυτικῇ ἄκρᾳ
 τῆς Γλώσσης (Lugeta) ἔτι δὲ καὶ τῶν Σφηναριτῶν λόφων
 (Σπιράγρι καὶ Μαλεκάστρα τανῦν) (γ).

Ἡ πόλις Αὐλῶν περιεθούσα εἶτα εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σουλ-
 τᾶν Βαγιαζήτ διετέλει ἔδρα πάσης τῆς τοπάρχιας τῆς Ἠπεί-
 ρου καὶ ὑπήγοντο εἰς αὐτὴν αἱ διοικήσεις Πάλκιάς Πωγωνια-
 νῆς ἐκ χωρίων 40, Ἀργυροκάστρου ἐκ χωρίων 43, Πρεμετῆς
 ἐκ χωρίων 120, Τεπελένης ἐκ χωρίων 28, Κούδεσι καὶ Δεο-
 νίτζας ἐκ χωρίων 44, Αὐλώνα καὶ Δικουρίας ἐκ χωρίων 150,
 Βερατίου (Βελεγράδων) ἐκ χωρίων 200, τοῦ Σκραπυρίου ἐκ
 χωρίων 40, τῆς Τομορίτζης ἐκ χωρίων 10, τῆς Μαλακάστρας

(α) Ἱστορικὴ περιγραφή τῆς Μητροπόλεως Βελεγράδων ἡ-
 μετέρας ἐκδόσεως ἐν Κερκύρα 1868.

(β) Πρὸς Χρονογραφίαν Ἠπείρου ὑπὸ Π. Ἀραβαντινοῦ ἐν
 Ἀθήναις 1856. Τόμου Β'. σελ. 41, 50 καὶ 62.

(γ) Περὶ τῆς Ἠπείρου ὑπὸ Ἰωάννου Ῥωμανοῦ ἐν Κερκύρα
 1895 σελ. 9, 53 καὶ 75. Ἐτι δὲ Ἱστορίαν τῆς Νικαίας καὶ τῆς
 Ἠπείρου ὑπὸ Ἀντωνίου Μηλιαράκη ἐν Ἀθήναις 1898 σελ.
 515 καὶ Δελτίον Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἱστορίας τόμ.
 Α' σελ. 21.

ἐκ χωρίων 30, καὶ τῆς Μουζακιάς ἐκ χωρίων 250. Μεταγε-
 νεστέρως ἀπεσπάρθη τὸ Βεράτιον καὶ ἔμεινεν ὁ Αὐλῶν ἔδρα
 τοπάρχου διοικοῦντος τὰς ἐπαρχίας Αὐλώνα καὶ Τεπελένης.
 Ἐν τοῖς ἐπομένοις χρόνοις μὴ διαλείπουσα ἡ ἀριστοκρατία τῆς
 Βενετίας νὰ ἐπορθαλιεῖ τὸν Αὐλῶνα προσέβαλε μὲν τῷ 1690
 τὸν Αὐλῶνα καὶ τὰ Κάνινα, ἀλλὰ τὰ στρατεύματα τῆς ὀ-
 θωμανικῆς αὐτοκρατορίας κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐπανεκτῆ-
 σαντο τὰς πόλεις ταύτας, αἵτινες ἔκτοτε διατελοῦσιν ὑπὸ τῆ
 σκήπτρα τῶν μεγαλειοτάτων Σουλτάνων.

Ἐν Αὐλῶνι πρὸ ἐτῶν εὗρέθη ἐπὶ λευκοῦ λίθου ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή.
 ΙΟΥΝΙΑΝ ΤΙΜΟΝΟΗΝ ΙΟΥΝΙΟΣ = Ἰουνίαν Τιμονοῆν Ἰούνιος
 ΚΑΣΤΕΛΑΝΟΣ Ο ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ = Καστελάνος ὁ πατήρ καὶ
 ΣΑΦΗΙΑ ΧΡΥΣΗ Η ΜΗΤΗΡ = Σαφήια χρυσὴ ἡ μήτηρ
 ΚΑΤΑ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ = Κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς
 ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΕΠΙ = βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ἐπὶ
 ΚΟΣΜΙΟΤΗΤΙΚΑΙ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ = κοσμιότητι καὶ σωφροσύνη
 Τ.Δ.Β.Κ.Δ.Ε.

(ἦτοι τῷ δόγματι βουλῆς καὶ δήμου ἐποίησαν).

Ἐξώθεν δὲ τοῦ τοίχου τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Αὐλώνα ἀρ-
 χαίου μουσουλμανικοῦ τεμένου ἐπὶ λίθου τινὸς κεχαραγμένη
 ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή.

Η ΠΑΤΡΩΝΑ ΕΠΟΙΕΙ ΤΗ ΙΔΙΑ = Ἡ πατρῶνα ἐποίησε τῇ ἰδίᾳ
 ΘΡΕΠΤΗ ΤΡΑΚΙΔΑΔΑ ΕΤΩΝ... = θρεπτῇ Τρακιίλλα ἐτῶν....

Ἐν θεμελίῳ δὲ οἰκίας ἀρχαίας ἀνασκαπτομένῳ εὗρέθη ἐπὶ
 λίθου γαλλιωμένη ἐπιγραφή. IV CLA/SE.

Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δὲ ἱστορίας μνηθάνομεν ὅτι ὁ τῇ
 15 Δεκεμβρίου ἐορταζόμενος ἅγιος Ἐλευθέριος ὑπὸ τὸν τί-

τλον « Ἐπίσκοπος τοῦ Ἰλλυρικοῦ » ἦτοι Κανίνων (δ) ἐμαρτύρησεν ἐν Ῥώμῃ τῷ 120 μ. Χ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ καθὼς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Εὐανθία, ἥτις εἶχε διδασχθῆ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Τὰ λείψανα ἀμφοτέρων μετ' εὐλαβείας περισυνάξοντες οἱ ἐξ Αὐλώνος ἐν Ῥώμῃ εὐρεθέντες χριστιανοὶ ἔθαψαν ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει. Μέρος δὲ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου τούτου εὐρίσκεται τεθησαυρισμένον ἐν τῷ ἐν Αὐλώνι ἱερῷ νῶ τοῦ ἁγίου Βλασίου προστάτου τῆς ἐν Δαλματίας Ῥαγούζης ἀριστοκρατίας.

(δ) Περὶ τῆς μερικῆς ὀνομασίας τοῦ Ἰλλυρικοῦ ἢ Ἰλλυρικῆς παράβαλε τὰ ἀναφερόμενα ἐν σελίδι 495 τοῦ Ε' Τόμου τοῦ Συντάγματος τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὑπὸ Ῥάλλη καὶ Ποτλῆ «ὄσαι τῶν πόλεων μετωνομάσθησαν εἰς ὕστερον» « Ἐπίδαμος τὸ νῦν Δυρράχιον, Πρέβελις ἢ Ἀχριδα (Ἀχρίς) . . . Ἰλλυρικὴ τὰ νῦν Κάνινα » πόλις ἀπέχουσα τοῦ Αὐλώνος μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν· παράβαλε προσέτι καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου περὶ Ἰλλυρικοῦ λεγόμενα. « Ἐχω οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τὰ πρὸς Θεόν· οὐ γὰρ τολμῶσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ εἰς ὑπακοὴν ἔθνων λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἐν δυνάμει σημείων καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει πνεύματος Θεοῦ· ὥστε με ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέμαι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ (πρὸς Ῥωμ. Παύλ. Κεφ. ΙΕ'. § 17—19). Ἐκ τῆς πόλεως Κανίνων κατήγετο ὁ ἀπὸ Καισαρείας Καππαδοκίας δις πατριορχεύσας ἐν Κωνσταντινουπόλει Μητροφάνης Γ' (1565—1572 καὶ 1579—1580)· οὗ οἱ γονεῖς κατόικουν ἐν Χάσκιοι, κατὰ τὸν χρονολόγῳ Δωρόθεον Μονεμβασίας. Ὁ Μητροφάνης οὗτος ἱκανοὺς χειρογράφους κώδικας ἀρχαίους ἐκ μεμβράνης καὶ παπύρου ἐκκλησιαστικῆς ὕλης διασώσας ἀπεθνήσκεισεν ἐν τῇ κατὰ Χάλλκην Ἱερῶ Μονῇ τῆς ἁγίας Τριάδος, τῇ νῦν Θεολογικῇ Σχολῇ, εὐρισκομένους ἤδη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς

Ἐν Αὐλώνι ἐμαρτύρησε καὶ ὁ ἅγιος Δάναξ, ὅστις γεννηθεὶς ἐν αὐτῷ καὶ ἀνατραφεὶς διετέλει κληρικὸς τῆς Ἐκκλησίας· βιασθεὶς δὲ ἔντα προσφέρει θυσίαν τοῖς εἰδώλοις προουτίμησεν ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια ἀγαθὰ διὰ τοῦ μαρτυρίου. Ἐορτάζεται δὲ τῇ 16 Ἰανουαρίου. (Ἰδὲ Συναξαριστὴν Νικοδήμου, ἔτι δὲ καὶ ἐν ἐκκλησιαστικῷ ἐγχειριδίῳ « Πίστις » ὑπὸ Νεκταρίου Τέρπου Μοσχόπολιτου ἐν Βενετίᾳ 1779).

Ἡ πόλις αὕτη κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Ὑδροῦντος ἀπέχει αὐτῆς ἐξήκοντα ναυτικὰ μίλια.

Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει Αὐλώνος ἐδρεύει ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποβρυχίου τηλεγραφικοῦ διεθνοῦς σύρματος συγκοινωνῶν μετὰ τὸν ἐν Ὑδροῦντι ὑφιστάμενον ἕτερον ὅμοιον σταθμὸν.

Ἐν Αὐλώνι ἔδρα νῦν καπυκαυλικίου ὑποκειμένου εἰς τὸ μουτσαριφλίχιον τοῦ Βερατίου, ἐδρεύουσιν ὑποπροξενεῖα αὐστριακόν, ἑλληνικόν καὶ ἰταλικόν.

Κατοικεῖται δὲ ἡ πόλις αὕτη ὑπὸ μωχμεθανῶν, χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ ὀλίγων οἰκογενειῶν τοῦ δυτικοῦ δόγματος ἐξ Ἰταλίας μετοικησασῶν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Καὶ ἐκῆστη κοινότης δικτηρεῖ σχολεῖα, καλλιτεργεῖα τὰ γράμματα μετὰ τῆς δεούσης φιλομουσίας καὶ ἀξιεπαίνου φιλοτιμίας.

Τὰ σπουδαιότατα προϊόντα τοῦ Αὐλώνος εἰσι τὸ ἔλαιον, ὁ ἀρχιδόσιτος, ἱκανῆς ποσότητος ἐξ αὐτοῦ φορτωνομένης ἐκ τοῦ λιμένος τῆς διὰ τὴν Τεργέστην καὶ τοὺς λιμένους ἐτέρων Εὐρωπαϊκῶν πόλεων. Ἐκτὸς τῶν ἄνω εἰδῶν παράγει ἡ τόπος καὶ ἕτερα προϊόντα, οἷον κριθήν, βρώμην, λιναρόσπορον, δέρματα βῶν, προβάτων καὶ γουναρικά, ἔτι δὲ βούτυρον καὶ τυρὸν εἰς μικρὰς ποσότητας.

† Ο ΑΜΑΣΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

ΚΛΑΜΜΑ ΚΑΙ ΓΕΛΩΣ

(ΑΓΑΙΗΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ)

Πρὶν ἀποχαιρετίσθαι
τὴν γῆν ἢ νύξ καὶ σούση
τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς,
πρὶν τὰ πτερὰ τινάξῃ
ὁ σπίνος νὰ πετάξῃ
ς' τὸ ρεῖθρον τῆς πηγῆς,
ἀπὸ μονοπατίου
πρὸς κῆπον παλατιοῦ
προέβαινε δειλῶς,
ὑπὸ δὲ τὴν χλαμύδα
μικρὰν ἐξάγων κλειδα
ἀνοίγει σιγῆλῶς
θύραν μικρὰν κ' ἐμβαίνει
καὶ μὲ παλμοὺς προσμένει
ἰππότης εὐσταλῆς
ἀπὸ δὲ τοῦ μεγάρου,
στίλβοντος ἐκ μαρμάρου,
νεάνιδος καλῆς
συρμὸς ποδῶν ἠκούσθη...
καὶ ὁ κῆπος κατελούσθη
ἀκτίνων καλλογῆς
τῶν ῥόδων τότε ἔφάνη
ἢ εὐχροος στεφάνη,
ἢ τέως ἀφανῆς.
'Ἄλλ' ὁ θερμὸς τῆς φίλος
ς' τὸ ῥόδιόν τῆς χεῖλος
τὰ ῥόδα διορᾷ!
μὲ πάλλουσαν καρδίαν
προσμένει τὴν ἠδείαν
φωνὴν τῆς ἐν χαρᾷ
ν' ἀκούσθαι, ἀλλὰ εἶναι
τὰ χεῖλη δὲν ἐκ
μένει σιωπηλὰ
αὐτὸς τὴν σιωπῆς
νομίζων ἐντροπῆς
τῆς
τῆς χεῖρά τῆς
λεῖ
μὲ ἐρωτύλον ὄμμα
καὶ ὑποτρέμων ἄσμα
ς' τὴν φίλην τῆς
χεῖλος μόλις ἀνοίγει
κ' ἐξαίφνης ἀπελευθερῆται
ὁ λόγος του, τῆς
ς' τὸ στήθος του πάλλον,
ὄτ' εἶδεν ἀναθάλασσαν
ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν
τῆς κόρης τῶν ἀστέρων
ἐν δάκρυ καταρραγῆσαν
μ' ὀδύνης στεναγμὸν!..
— Τίς λύπη, φεῖται ἀπαράττει
τὸ στήθος σου, ἀστάρτη;..
τὸ δάκρυ τί σπέρνει;
εἰπέ! εἰπέ, ὦ φίλῆ μου,
πῶς ἴστασαι ἐμπροσθέν μου
εἰκὼν σιωπηλῆς...
«Πρὸς τί τὸ δάκρυ χύνω;!..
»ἄχ!.. Κλέων!.. ἀφήνω!..
»καὶ φεύγω σὺν ἀκράν!..
»Δὲν φεύγω! μὲ δὲ τῶν
»γονεῖς μοὶ τὸ πῶς ἐτάζουν!..
»μὲ βίαν αὐστηρίαν!..»

37
»Ναί!.. ὁ πῶς γινώριζει!... Ἐμπρὸς τῆς γόνυ κλίνει!..
»καὶ με ἀποφύγει πλὴν συμπαθῶς ἐκείνη
ὦ Κλέων!.. τὸ σέ!..
»γαμβρόν σου ἐν σε θέλει!.. «Ἐμπρὸς μου, δύ, νὰ πέσης;!..
»καὶ σοῦ μὲν με στέλλει, »ἰδοῦ, τῷ λέγει θεοῖς
»ὦ φίλε!.. χροσέ!.. »εὐδαιμῶν νὰ ῥιθθῆς!..»
»Τὸ παλατιὸν μῖσος,
»κακόπνοισι τῆς, ἴσως
»εἰς τὴν ἐντὸς
»ζῆ ἔτι!.. ἀνοίξων
»κ' ἡμᾶς ἀνοίξων,
»Κλέων!.. παντός!..»
Ἐκεῖνος φεῖται ἄλλου
μετὰ φρενὸς ἄλλου
τῇ ἐλεγε τῶν.
— «Ὁ!.. μὲν ἐγκαταλείπης
ἐντὸς ἀβύσσου
»βυσάνων τῶν δεινῶν!..
»Σὺ εἶσαι ἡμῶν μου!..
»Σὺ φῶς μου εὐπνοῦ μου!
»ἐλπίς μου εὐχρυσῆ!
»Σὺ μόνος ἡμῶν μου!..
»λατρεία μου Σταυρός μου!
»μετὰ θεοῦ μου Σὺ!..
Ἐκόπτετο τῆς ἴλας!
κ' ἐπήγγιστο τῆς ἴλας
τὸ δάκρυ τῆς πικρόν!..
ἔπαυσε σάλα τῶν
κ' εἶχε τὸ σπινθῆρα
τὸ χρῶμα τῶν νεκρῶν!..
Καὶ τῶν μὲν τῶν λέων
παιδίον εἶναι τῶν
πρὸ θεῶν τῶν
δὲν σφάζει τῶν
πρὸ τῶν πῶν τῆς
ἤρωε με τῆς
»Ἐνοίγει τὴν ἀγκάλην!..
Αὐτὸς μὲ μέθης ζάλην
ὀρμᾷ λιποψυχῶν,
κράζων: «εὐδαιμονία!!!
ὡς ἦτο αἰωνία
τῶν δύο μας ψυχῶν!..»
Πλὴν, φεῖ!.. μ' ἐρῶντα χεῖλη
ἐν ᾧ θερμῶς ἐφίλει
ὁ Κλέων τὴν Ἀγνήν..
μὲ φοικὴν καὶ μὲ τρομόν
ἐνδοθεν ἐκ τῶν δόμων
ἀκούουσι φωνῆν!..
— «Σ τὰ ὄπλα, στρατιῶται!!!
»ἐπικουρίαν δότε!!!», —
Πυρίπνοος κρατῆρ
ἐξώρμησ' ἐκ τῆς θύρας
ξίφος κρατῶν εἰς χεῖρας
τῆς κόρης ὁ πιτῆρ!
— «Κακὲνιέ τοῦ Κόνδου!!
»γέννα ἐχθροῦ ἀσπόνδου!..
»πλάνε, ἀπατεῶν!..
»εἰς τοῦτο πῶς ὀρμήθης;..
»καὶ πῶς δὲν ἐφοβήθης
κ' ἐμὲ καὶ τὸν Θεόν;!..
»Θύγατερ!!! ἀποσπάσου!!!
»τὰς χεῖράς μου ἀσπάσου,
»ἵνα συγχωρηθῆ!..
»Ἀπόπτυσον τὸ πάθος,
»τὸ τρομερὸν σου λάθος
»καὶ φύγε παρειθὺς!..»

»Τὸ αἷμα πῶς θὰ ρεύσῃ,
 »πεσῶν πῶς θὰ ἐκπνεύσῃ
 »δὲν θέλω νὰ ἰδῆς,
 »αὐτός, ποῦ κάτω νεύει
 »κ' ὑπούλωσ σαγηνεῖει
 »παρθένους εὐεδαίεις' . . .

«Ἄχ! πάτερ!!! σ' ἱκετεύω!!!
 »ἄχ! μὴ! καὶ τὸν λατρεύω
 »ἐξ ὅλης μου ψυχῆς!!!
 »φεῦ! . . ἂν αὐτὸν φονεύσῃς
 »τὸ τέλος μου θὰ σπεύσῃς
 »καὶ θνήσκω δυστυχῆς!

Ὡς γύψ τὴν ἐθεώρει
 ἐκεῖνος! — «Ἄφρον κόρη!
 κραυγάζει ἐν ὀργῇ . . .
 «Οἶμοι! . . λοιπὸν ἐχάθη
 εἰς τῆς νυκτὸς τὰ βάθη
 ἡ παιδικὴ στοργή; . . .»

«Ἄχ! πάτερ! . . μὴ το λέγῃς!
 ἀδίκως μὴ με ψέγῃς! . . .
 ὄν μ' εἶσαι λατρεῖτόν! . . .
 πλὴν... ἀγαπῶ καὶ τοῦτον...
 εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πλοῦτον
 ἐγκλείει ἀρετῶν!!!»

Ὡ! . . λόγος πικροεἰρων!!! . .
 στιγμαὶ φρικτῶν ὀνειρῶν! . .
 στιγμαὶ φρενῶν ἐκτός! . .
 ἀκούει! . . δὲν ἀκούει!
 τὸν νοῦν τοῦ παρακροῦει
 ὁ ἔπαινος αὐτός! . . .

Τὸ στόμα δὲν ἀνοίγει! . . .
 ὁ φθόνος τοῦ συμπνίγει
 τὸν λόγον καὶ λυσσᾶ! . . .
 λέων, θαρρεῖς, βρονχᾶται! . . .
 ταῦρος πληγείς μυᾶται! . . .
 ὄφις μισῶν φυσᾶ! . . .

Τέλος φωνῆν ῥογχάζων
 ἐρεύγεται, προστάζων
 — «Ἀρπάσατε αὐτὴν
 »καὶ σύρατε εὐθέως
 »καὶ ῥίψατε βαθέως
 »εἰς σκοτεινὴν εἰρκτήν!!!»

«Κ' ἐγὼ αὐτὸν θὰ σχίσω
 »τὰ σπλάγχνα τοῦ θὰ χύσω
 »ἀσπείροντα εἰς τὴν γῆν,
 »τὸ ξίφος θὰ βυθίσω
 »εἰς τὸ στῆθος τοῦ νὰ σβύσω
 »λυσσῶδη μου ὀργὴν!!!»

Τότε ὠχρὰ ἡ κόρη
 κ' εὐθυτενῆς ὡς δόρυ
 ἐστάθη εὐθαρσῶς! . . .
 βλέμμα πυρός! . . ὀργίλον
 τοὺς ῥίπτει, καὶ τὸν φίλον
 κρατοῦσα ὡς κισσός

εἰς πάλλουσαν ἀγκάλην,
 εἰς τὴν δεξιὰν φιαλὴν
 εἰδείκνυε μικράν.
 «Σ' ἐν βῆμά σας τὸ πίνω!!! . .
 εἰς τὰ σπλάγχνα μου τὸ χύνω!!!
 καὶ σύρτε με νεκράν!!!»

Σπλάγχνα πατρὸς δι-στάνου!!!
 τὴν θέσιν τότε ἐκεῖνου
 δὲν ἠθέλον ποτέ!!
 ἴσταται ἄνω βλέπων,
 παλαιῶν, ἀρφιορέπων! . . .
 δειναὶ στιγμαὶ! φρικταὶ!!!

Ὡς ἀγαλμα δ' ἐκείνη,
 χωρὶς νὰ κλαίῃ, χύνει
 τὸ δάκρυ ὡς βροχὴν! . . .
 τὸ δάκρυ δίχως κ' αἰμα
 βαθὺ προδίδει τρυῦμα
 εἰς εὐγενῆ ψυχὴν . . . .

.. Το ξίφος μόνον πίπτει! . . . Κι' ὁ Κλέων ἐλυπήθη! . . .
 πατρὸς βλέμματα ῥίπτει καὶ ὡς ἀστὴρ ἐχύθη
 μὲ στεναγμὸν μαζί . . . ἐμπρὸς τοῦ προσπεσῶν.
 κ' ἐν δάκρυ τοῦ ἀγγέλλει — Ἡ φόνευσον! ἡ δός μου
 ὅτι ὁ τάλας θέει τὸν Ἄγγελον! τὸ φῶς μου!
 τὸ τέκνον τοῦ νὰ ζῆ! . . . τῷ λέγει εἰ θαρσῶν.

Τὸ μένος τῶν κυμάτων
 πρὸ θυγατρὸς ὀμμάτων
 κλαιόντων σιωπᾶ!
 κ' εὐθέως τὴν πικρὰν
 θωπεύει εἰς φιλίαν,
 φιλεῖ, δὲν τὴν κτυπᾶ!!! . .

Τὸμμα τοῦ γεωπόνου
 δὲν βλέπει ἄνευ πόνου
 ῥοδῆν πλήρη ζωῆς,
 ὀργῶσαν πρὸς τὰ ὕψη,
 σκληρῶς νὰ καταρρίψῃ
 ὀρμὴ ψυχῆς ἀπνοῆς! . .

Μὲ πνεῦμα ζαλισμένον
 καὶ ὄμμα ἐσθεσμένον
 ὁ πρὶν λυσσῶδης θῆρ!
 ἀνοίγει τὴν ἀγκάλην,
 ἤδη ψυχρὰν αἰθάλην
 καὶ ἐσθεσμένον πῦρ!

«Ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας!!! . .
 σπλάγχνον μου εἶσαι! τάλας!
 προσκλίνω ἡττηθείς! . .
 ἔλθε! καὶ μὴ βραδύνης
 τὴν φλόγα τῆς ὀδύνης
 νὰ σβύσῃς παρευθὺς!

Ἐλθέ!!! — ἐκείνη τρέχει . . .
 μὲ δάκρυ καταβρέχει . . .
 τοὺς κόλπους τοῦ πατρὸς!
 τόσον θερμῶς ἐθρῆνει,
 ὥστε τὸν συνεκίνει
 καὶ ἐκλαιεν οἰκτρῶς! . .

Ἡμῶν οἱ οἴκοι ἴσῃ!
 ἄς παύσουν πλέον μίσῃ
 ἀρχαίας ἐποχῆς!
 ἄς σβύσουν φθόνων μένη
 ἄς ζῶμεν ἠνωμένοι
 νὰ ζῶμεν εὐτυχεῖς!!

Εἰς κοχλασμὸν καρδίας
 ἐχθροῦ λόγος φιλίας
 δρόσου θεῖα σταγῶν! . . .
 μακρὰν τὸ δόρυ ῥίπτει!
 εἰς θήκας ξίφη κρύπτει!
 καὶ παύει ὁ ἀγὼν! . .

«— Ἀνάστηθι! τῷ λέγει
 τὴν φλόγα, ποῦ με φλέγει
 »κατὰ τῆς σῆς φυλῆς,
 »μ' ἐν δάκρυ τῆς, ποῦ χύνει
 »εἰς τὸ στῆθος μου, τὴν σβύνει
 θυγάτηρ προσφιλιῆς! . .

Ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλην! . .
 ὁ ἔρωσ σας τὴν πάλην
 »τὴν πατρογονικὴν
 »νὰ λύσῃ ἐπιμένει! . .
 »λοιπὸν ζῆτ' ἠνωμένοι
 »τὸν βίον τὸν γλυκύν!!!»

Σβύνουν λυσσῶδεις λόγοι!
 ἤδη γλυκὺς πύλόγει
 θωπεύων στοργικῶς! . .
 φεύγουν μανίας νέφη!
 τὸ μέτωπόν τοῦ στέφει
 ἀστὴρ ἀγγελικός!!! . .

Γαλήνιος, εὐδία
ἢ κόρη, ἐμειδία
ἐντὸς τῶν ἀγκαλιῶν
νυμφίου καὶ πατρός της,
τρικενδαιμόνως ὄστις
τὴν ἐφιγγε φίλων! . .

Καὶ ἀμφοτέρους χαίρων
συνέθλιβεν ὁ γέρον
ἐν πνιγερᾷ φωνῇ
κ' ἐφίλει κ' ἐφιλεῖτο
κ' ὁ κῆπος τότε ἦτο
Ἐδὲμ ἀληθινή.

Ἡ Ἐχθρα ἀπετρόπη
ὄτ' ἦλθεν ἢ Ἀγάπη
ὡς ἥλιος λαμπρός!
κ' ὁ πρὶν κακὸς του δαίμων
νῦν ἀσπαστίς! εὐδαίμων!
καὶ πρὸςφιλῆς γαμβρός! . . .

Θεὸ τῶν μυστηρίων!!!
διὰ πολλῶν! μυθίων!
στομάτων μᾶς λαλεῖς!
Ζεὺς Σαβαώθ ἢ Ἄπις
εἶσαι Θεὸς Ἀγάπης
κ' εἰς ταύτην μᾶς καλεῖς! !:

ΧΡ. ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Νεάνις τις ἐξομολογεῖται πρὸς τὸν πνευματικόν της. Ἄ-
μάρτημα δὲν ἔχει διαπράξει καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις ἀπαν-
τᾷ ἀρνητικῶς.

— Μὰ τότε λοιπόν, λέγει ὁ πνευματικὸς ἀδελφόνων κάπως,
πήγαινε προτιτέρα νὰ κάμης τίποτε καὶ ὑστερώτερα νὰ
ἔλθης ἔς ἐμέ!!!

*
**

Ἐν τοῖς παρασκηνίοις:

— Νάσπισθῶ τὴν χεῖρά σας καὶ ἀμέσως ἀναχωρῶ, δεσποι-
νίς, ἔλεγεν ὁ φορτικὸς νέπλος Π. τῇ ὡραία ἠθοπόδιῳ *.

— Ὅχι, νὰ μὴ τὴν ἀσπασθῆς, τῷ ἀπάντησεν ἐκείνη, διότι
τότε ἀκριδῶς θὰ κάμης ὄρεξιν καὶ δὲν θάναχωρήσῃς.

*
**

Μεταξὺ ἐρωτύλων

— Ἡ καρδιά μου ὄλο τικ-τάκ κάνει γὰρ σένα.

— Δυνατόν, ὄχι ὅμως καὶ τακ-τικ-ά!!!

Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

« Λοιπὸν Συνταγματάρχα μου, εἰπέ μοι τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ
ὁποῖον ἀπασχολεῖ τόσον σήμερον τὰς σκέψεις σου; μῆπως ὁ
τελευταῖος συρμὸς τῶν ἀνδρικῶν ἐνδυμάτων, ἢ ἀξία τοῦ ἐ-
λαίου Macassar, ἢ τὸ ζεῦγος τῶν ζωηρῶν μικρῶν ἐριθίων σου,
ἄτινα τελευταίως ἠγόρασας; Ἐλα, εἰπέ μοι εὐλακρινῶς τί
ἔχεις; »

« Παῦσον, Μίνα, σὲ παρακαλῶ ἀπὸ τοῦ νὰ με εἰρωνεύσῃς·
ἀποστρέφουμαι τὰς τοιοῦτου εἶδους γυναῖκας. Δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ εὔρη τις ἀνάπαισιν ἐπὶ παρουσία των. Ὄφειλε
νὰ ἦναι πάντοτε ἕτοιμος πρὸς ἀμυναν, ὠπλισμένος ἀπὸ κε-
φαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ μὲ ὅλα ἐν τούτοις τὰ προφυλακτικὰ
ταῦτα μέτρα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμποδίσῃ πάντοτε τὴν
προσβολὴν βέλους τινὸς διὰ μέσου τῆς πανοπλίας του. Ἐσο
λοιπὸν καλῆ, Μίνα, καὶ ἀκουσὸν μοι. Θέλω σύζυγον! »

« Πῶς! σύ; ὕστερον ἀπὸ τὴν παιδρὰν ζωὴν, ἢν διάγεις;
Λέσχην, κάπνισμα, ὠραίους ἵππους, συναυλίας, θέατρα,
σφαιριστήριον! Δὲν γνωρίζω τῶντι πῶς νὰ ἐξηγήσω μῆπως
εἶχες κανὲν προμήνυμα ποδάγρας, ἢ καμμίαν λευκὴν τριχα;
μῆπως μὲ ἄλλας λέξεις ὁ γέρον χρόνος ἤρξιεν ἤδη νὰ σοι
προαγγέλλῃ τὴν ἐλευσίαν του; »

Λέγουσα ταῦτα ἢ ἀνοικτίμων Μίνα διηύθυνε τὰς διόπτρας
της ἐπὶ τοῦ ὡραίου τοῦ ἀδελφοῦ της ἐξωτερικοῦ. Ὁ Συν-
ταγματάρχης ἔλαβε βιβλίον τι μὲ ὕψος πολὺ πετραγμένον, ὡς
νὰ ἠθελε νὰ εἴπῃ, τελειώσον ὃ τι ἔχεις νὰ εἴπῃς, Δεσποινίς,
καὶ ὅταν πλέον ἀποκάμῃς σατυρίζουσα, θὰ ἐπ'ἀνέλθωμεν σο-
βαρώτερον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου. Ἀλλ' ἢ Μίνα δὲν εἶχεν, ὡς
φαίνεται, σκοπὸν ν' ἀποκάμῃ.

« Θέλεις σύζυγον λοιπὸν, δὲν εἶναι ἔτσι; ἀλλὰ διατί πρὸς

Θεοῦ ζητεῖς τοιαύτην ; μήπως δὲν ἔχεις ἐμέ, ἥτις τακτικὰ φροντίζῃ, ὥστε τὰ κομδία σου νὰ ἦναι πάντοτε εἰς τὴν θέσιν των, τὴν οἰκονόμον σου, ἥτις μεριμνᾷ περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τῆς ἱματιοθήκης σου, τὸ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Table d' hôte διὰ τὴν ὄρεξιν σου, ὠραία δὲ δωμάτια καὶ πλῆθος εὐχαρίστων συντροφίων συχνὰ ἐπισκεπτομένων σε ; Ἐὰν ὅμως πραγματικῶς ὑπάρχη τοιαύτη τις ἀνάγκη, τότε τὸ πρᾶγμα δὲν δύναται ν' ἀναβληθῆ. Καὶ ὁποῖου εἶδους τρυφεροῦ ἠμίσσεος ἐπιθυμεῖ, πικρακαλῶ, ἢ ὑμετέρα ἐξοχότης ; Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἐκφράσῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου καὶ θὰ εὐρεθῆ ὀλόκληρον σύνταγμα ὑποψηφίων. Ἐμπρὸς λοιπόν, κύριε σπαθοφόρε ἀνοιξον τὸ στόμα σου, καὶ δός μου τὴν τοῦ ιδεώδους σου περιγραφὴν ; »

« Ἔστω λοιπόν ! Πρῶτος καὶ κύριος ὅρος μου εἶναι ὅτι δὲν θέλω γυναικὰ τῶν γραμμάτων. Ἐπιθυμῶ ὅλαί αἱ σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς συζύγου μου νὰ συγκεντρῶνται εἰς ἐμέ, νὰ περιορίζηται αὕτη εἰς τὸ μικρὸν βασίλειον, τοῦ ὁποῖου ἀνώτατος ἀρχὼν θὰ ἦμαι ἐγώ. Θέλω νὰ κέκτηται τὴν ἱκανότητα τοῦ νὰ με ἐκτιμᾷ, χωρὶς ὅμως νὰ κατέχη τὴν λαμπρότητα τοῦ νὰ με ἐπισκιάζῃ, προσελκύουσα ἐξωτερικούς θαυμαστάς. »

« Μὲ ἀ εἶσαι πολὺ αὐτό, διότι εἶναι ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον πάσης ἐγωιστικῆς σκέψεως, διέκοψεν ἡ Μίνα μὲ προσποιητὴν ταπεινοφροσύνην. « Ἐξακολουθήσον. »

« Ὡς γνωρίζεις, Μίνα, αἱ τῶν γραμμάτων γυναῖκες ζῶσι μὲ τὸν θαυμασμόν τοῦ κηνοῦ, μὲ τὴν φιλοδοξίαν τοῦ νὰ βλέπωσιν ἑαυτὰς εἰς τὸν τύπον Φαντάσου πρὸς στιγμήν τὴν καρδίαν τῆς συζύγου μου, ἐκτεθειμένην πρὸς ἀνάλυσιν πρὸ χιλιάδων ὀμμάτων ἐκτὸς τῶν ἰδικῶν μου. Φαντάσου αὐτὴν ἐπιταχύνουσαν πλῆθος παλμῶν ξένων καρδιῶν μὲ φράσεις ὠραίας καὶ λόγους θερμούς Φαντάσου ἐμὲ ἠδύχως παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς βαδίζοντα, γνωστὸν μόνον ὡς κύριον κάποιον, τὸν ὁποῖον ἢ μεγαλοφυῆς, ἢ εὐπαιδευτός, ἢ συγγραφεὺς Δε-

σποινίς Χ. κατεδέχθη νὰ συζητηθῆ ! Ὡ ! εἶναι τρομερόν ! Σὲ βεβαίῳ, Μίνα, ὅτι οἱ θηλυκοὶ οὗτοι καλαμαράδες εἶναι εἰδός τι τεράτων, μὴ ἐπιδεχομένων περιγραφῆν, τίποτε τὸ γυναικεῖον δὲν ἀπαντᾷ τις εἰς αὐτάς. Φιλόδοξοι δὲ ὡς ὁ Ἐωςφόρος, διότι ἐὰν δὲν εἶναι τοιαῦται διατί γραφουσιν ; »

« Διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν δύναται νὰ το ἐμποδίσωσιν », ἀντεῖπεν ἡ Μίνα μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς. Διατί τὸ πτηνὸν ψάλλει. Εἰς τὰς τοιοῦτον εἶδους καρδίαις ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξωτερικευθῆ καὶ ἐκφρασθῆ, εἶδος τι θεῖου σπινθηροῦ, ὅστις διατηρεῖται ἐν αὐταῖς ἄσβεστος, εἶδος πνεύματος, ἀείψου ἵπταμένου, τοῦ ὁποῖου ἀπτερυγες δὲν δύναται νὰ περιορισθῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς Ἀκριβῶς δὲ αἱ εὐγενεῖς αὐταὶ ιδιότητες καθιστῶν τὰς τοιαύτας καρδίαις ἱκανώτερας εἶς εἰς τὸ νὰ ἐκτιμῶσιν προεπόντως βαθεῖαν καὶ εὐλικρινῆ ἀγάπην ἑτέρας καρδίας. Σέβας ἀληθῶς καὶ ἐκτίμησιν αἱ τοιαῦται καρδίαι ἀποκτῶσι καὶ ἐπισπῶνται παρ' ὄλων, ἀλλὰ μήπως νομίζεις ὅτι ἐπαρκοῦνται μόνον εἰς τοῦτο ; Ποδῶς : Ζητοῦσιν ἐκείνο, τὸ ὁποῖον καὶ σὺ ὄνειροπολεῖς ποθοῦσι τὴν ἀγάπην. Ὅτι ὑπάρχουσι φιλόδοξοι γυναῖκες τῶν γραμμάτων τοῦτο ἀναντίρρητον, ἢ τοιαῦτα ὅμως κατηγορία δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆ εἰς ὅλας, ὑπάρχουσι γυναῖκες συγγραφεῖς δυνάμεναι νὰ ἐμπνεύσωσι τὸν μεγαλειότερον θαυμασμόν καὶ ἐκτίμησιν, αἵτινες δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιαί τοῦ θεῖου ὀνόματος συζύγου καὶ μητρός, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ὁ Θεὸς τὰς ἐπαικίσει μὲ ἐν πλέον προσόν, τὴν δύναμιν τοῦ ἐκφράζειν τὰς διαφόρους διακυμάνσεις τῶν αἰσθημάτων καὶ συγκινήσεων, ἅτινα, πλημμυροῦσι πιθαῶς καὶ τὰς καρδίας ἄλλων, μὴ κατεχουσῶν ὅμως τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον. »

II

« Καλημέρα Συντάγματάρχῃ μου », εἶπεν ἡ Μίνα, « πῶς εὐρες τὴν κυρίαν πρὸς ἣν σε ἐδύστησι χθές ; σὲ ἤρεσεν ; »

« Μὲ ἤρεσε, λέγει ; τὴν ἀγαπῶ. Μοὶ ἀφῆρεσε τὴν καρδίαν

ὡς ἐξ ἐφόδου. Μίνα, ἡ ἀξίεραστος αὐτῆ κυρία, πρέπει νὰ γείνη Κυρία Συνταγματάρχου Benzenth, κατ' ἐμὲ εἶναι τὸ ἐνδορκωμένον ἰδεῶδες τῆς συζύγου».

«Ἦμιν βεβαία ὅτι θὰ τὴν εὔρισκες τοιαύτην, εἶπεν ἡ Μίνα, μὴ τολμῶσα ὅμως νὰ τὸν ἀπενίσῃ ἐκ φόβου μὴ προδοθῆ, διότι πραγματικῶς εἶναι πολὺ θελκτικὴ· ἀλλ' εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ δυνηθῆς νὰ κατακτήσῃς τὴν καρδίαν τῆς;

«Κολακεύομαι μὲ τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ἐλπίδα», εἶπεν ὁ Συνταγματάρχης, ὀψίας βλέμμα εἰς τὸ ἀπέναντι αὐτοῦ κάτοπτρον· «θὰ καταβάλω ὅλας μου τὰς προσπάθειάς, καὶ οὐδενὸς θὰ φεισθῶ, ὅπως μὴ λάβω ἀρνητικὴν ἀπάντησιν. Θελκτικώτατη κυρία, γυνὴ δὲ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὁποῖαν γοητευτικὴν καὶ χαριτωμένην ζωὴν, θὰ διήρχετό τις μετ' αὐτῆς! Εἶμαι βέβαιος, καὶ δοξάζω ἀπὸ καρδίας τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο, ὅτι οὐδέποτε ἐμὸλυνε τὰ δάκτυλά τῆς μὲ μελάνην. Naί, Μίνα, πρέπει ἡ κυρία αὐτὴ νὰ γείνη κυρία Συνταγματάρχου».

Οὕτω καὶ ἐγένετο. Ἐβδομὰς μόλις εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων τῶν ὅτε ἡ Μίνα εἰσῆλθεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ δωμάτιον, ἔχουσα τὸ ὕψος ἐκτάκτως πονηρόν. «ὦ! ὁποῖα τρυγόνων σκηνή!», ἀνέκραξε σταθεῖσα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου· «ἠξέυρετε ὅμως ὅτι οὐδέποτε εἰσέρχομαι εἰς τὸν παράδεισον, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ ἑωσφορικὴν τινὰ ἐπιθυμίαν, νὰ ἐνσπείρω τὴν διχόνοιαν μεταξὺ τῶν ἐπουρανίων. Καὶ ἂν propos, Συνταγματάρχα μου, ἐνθυμεῖσθαι τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα διηγήματα ὑπὸ τὸν τίτλον «Abelard» καὶ «Lelufra» ὡς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐκεῖνας περιγραφάς, τὰς ὁποίας ἐφύλαττες ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ; Ἄνεκάλυψα τέλος τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον: Ἐλοιζα κρυπτόμενον διηγηματογράφον, μετὰ ἐπίμονον ἐρευναν μεταξὺ τῶν γνωστοτέρων τοιούτων. Ἐχεις τὸν συζυγικόν σου βραχίονα πέριξ τῆς ὀσφύος τῆς τὴν στιγμὴν ταύτην. Νὰ μὴ με λένε Μίνα, εἰδὼν ἢναι ἀληθές»· καὶ ἐροῖθην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐν παροξυσμῷ γέλωτος. «ὦ, Συνταγματάρχα, φρονήσεως ἔργον εἶναι νὰ νυμφεύηται τις γυναῖκα ἔχουσαν μὲν τὴν

ἱκανότητα νὰ τὸν ἐκτιμᾷ, ὄχι ὅμως καὶ τὴν λαμπρότητα νὰ τὸν ἐπισκιάσῃ, προσελκύουσα ἐξωτερικοὺς θαυμαστάς. Φαντάσθητι τὴν σύζυγόν σου ἐπιταχύνουσαν χιλιάδας παλμῶν ξένων καρδιῶν, μὲ φράσεις ὠραίας καὶ λόγους θερμούς, φαντάσθητι πρὸς στιγμὴν σεαυτὸν ἠσυχῶς παρὰ τὸ πλευρόν τῆς βυθίζοντα, γνωστὸν μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα κ. Κάποιος, ὃν ἡ μεγαλοφυΐς, ἡ εὐπαιδευτος ἢ συγγραφεὺς δεσποινὶς Λ κατεδέχθη νὰ συζευχθῆ. «Σὲ οἰκτίρω ἀληθῶς καὶ σε λυπιῦμαι, Συνταγματάρχα, διότι ἦδη ἔχεις ὕψος ἀνθρώπου ἐντελῶς ἀπογοητευμένον ἀπὸ τὴν ζωὴν».

«Γέλασε ὅσον θέλεις, Μίνα. Τὸ χειρότερον πάθημα δι' ἐμὲ θὰ ἦτο ἂν ἐνυμφευόμην γυναῖκα τοῦ εἶδους σου. Ἐὰν καλῆται Ἐλοιζα ἢ Ἐμμα, ὀλίγον μὲ μέλει ἀφοῦ εἶμαι ὁ εὐτυχὴς ἐκείνης σύζυγος· τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ εὐτυχία μου, ὥστε προθύμως παραδέχομαι νὰ σε κάμω νὰ ἀπολαύσῃς μέχρι τέλους τὸν θρίαμβόν σου, ὁμολογῶν πρῶτος ἐγὼ καὶ πιστοποιῶν ὅτι μία γυνὴ δύναται νὰ ἦναι συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος, ταυτοχρόνως δὲ ἡ θελκτικώτατη καὶ τελειοτάτη τῶν γυναικῶν, οἰκοδέσποινα ἀρίστη, εὐρίσκουσα τὴν ὑπερτάτην αὐτῆς εὐτυχίαν ἐν τῷ μικρῷ οἰκιακῷ της κύκλῳ».

(Κατὰ τὸ ἀγγλικόν).

E. K.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Γέρον τις φιλάργυρος ἐπλησίαζε νὰποθάνῃ;
Ἐχασε πλέον τὰς αἰσθήσεις του, ἰατρὸς μου, ἔλεγε ἡ σύζυγος.
— Θὰ ἴδωμεν, ἀπαντᾷ ὁ ἰατρός. Ἀμέσως δὲ λέγει μεγαλοφώνως: Στείλατε εἰς τὸ φαρμακεῖον νὰ ζητήσῃτε τὸ ἐξῆς φάρμακον. Ἐχει ἑκατὸν φράγκα.
— Εἶναι πολὺ ἀκριβόν, ἰατρέ, προσθέτει ὁ φιλάργυρος ἡμιανοίγων τοὺς ὀφθαλμούς.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

1. Πληθυσμός τῆς γῆς. Ἐάν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ὅλοι κάτοικοι τῆς γῆς ἀνέρχονται εἰς 1,480 ἑκατομ., ἢ κατ' ἡλείρους κατανομή αὐτῶν ἔσται ὡς ἑξῆς.

Ἀσία 826 ἑκατ., Εὐρώπη 357, Ἀφρική 164, Ἀμερική 122, Πολυνησία, Αὐστραλία καὶ Πολικαὶ χῶραι 11 ἑκατομμύρια.

Ἡ ἀναλογία τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν εἶναι ἐν Εὐρώπῃ 37 κάτ. κατὰ τετραγων. χιλίωμ., ἐν Ἀσίᾳ 19, ἐν Ἀφρική 5, ἐν Ἀμερική 3, ἐν Ὠκεανία, Π. λ. χῶραις καὶ Αὐστραλία 0,7, γενικῶς δὲ ἀναλογοῦσι κατὰ μέσον ὄρον 11 κάτοικοι κατὰ χιλίωμετρον.

Ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν 1.480.000.000 ἀνθρωπίνων ὄντων φαίνεται σπουδαῖος· καὶ ἐν τούτοις τρεῖς πόλεις ὡς τὸ Σικάγον κατὰ τὴν ἑκτασίαν θὰ ἐχώρουν αὐτοὺς εὐκόλως.

2. Αἱ λαλοῦμεναι γλώσσαι. Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γῆς λαλοῦνται περίπου 2,750 γλώσσαι καὶ διάλεκτοι. Ἐν μόνῃ τῇ Ἀφρική, ἀριθμοῦνται 600. Αἱ μᾶλλον διαδεδομένα εἶναι: ἡ ἀγγλικὴ (120 ἑκατ.), ἡ γερμανικὴ (75 ἑκατ.), ἡ ῥωσικὴ (75 ἑκατ.), ἡ γαλλικὴ (51 ἑκατ.), ἡ ἰσπανικὴ (41 ἑκατ.), ἡ ἰταλικὴ (33 ἑκατ.), ἡ πορτογαλικὴ (51 ἑκατ.). Ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ γερμανικὴ εἶναι αἱ κερδαίνουσαι μεγαλείτερον ἔδαφος. Ἡ κινεζικὴ ὅμως, ζαλουμένη ὑπὸ 300 ἑκατομ. ἀνθρώπων περίπου, ὑπερτερεῖ πάσας τὰς ἄλλας.

3. Τὸ γραμματόσημον τῆς νήσου Μανοικίου. Τοῦτο ἐξετυπώθη τῷ 1847 εἰς ἀριθμὸν ελάχιστον. Καταλογίζεται μετὰ τῶν ὀπανιωτάτων ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου καὶ σήμερον εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ κ. Πέκιτ, ἐν Λονδίῳ. Ἡ ἀξία αὐτοῦ παρὰ τοῖς συλλογεῦσιν ὑπερβαίνει τὰς χιλίας λίρας στερλίνας. Τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον κέκτηται ἐπίσης ἐν ἀντίτυπον. Ἡ ὀπανιότης αὐτῆ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ μοναδικὴ ἐκτύπωσις ἐξηντηλῆθη παραχοῆμα ἕνεκα τῆς διανομῆς σειρᾶς προσκλησέων εἰς ἐπίσημον χορὸν.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Πῶς διακρίνεται ἡ περιέργος δεσποινίς. Λαμβάνεις ἀριθμὸν τινα κλωστῶν ἔχουσῶν ἰκανὸν μᾶκρος καὶ τὰς ἐμβραπτίζεις εἰς ποτῆριον ὕδατος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀναλύεις πρότερον μίαν κουταλιάν κοινοῦ ἁλατος. Τὰς κλωστὰς ἐμβραπτίζεις ὄχι ὀλοκλήρους, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ μᾶκρους των, τὰς ἀφίνεις δὲ εἰς τὸ ἄλμυρον νερὸν τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας καὶ ἔπειτὰ τὰς ἐξάγεις, ἵνα τὰς στεγνώσης καλῶς διὰ τὴν τὰς χρησιμοποίησιν ἐν κλιματῷ τῷ δέοντι. Εἰς συναναστροφὴν φιλικὴν πολυἀριθμον ἀποτείνεσαι πρὸς δύο δεσποινίδας καὶ τὰς προτείνεις τὴν τὰς δείξῃς ὀφθαλμοφανῶς ὁποία τῶν δύο εἶναι μᾶλλον περιέργος. Ἀφοῦ συγκατανεύσων, ξεδιπλώνεις μίαν κλωστὴν σου, καὶ ὡς κατὰ τύχην δίδεις τὴν πιάσῃ τὸ μὲν ἐν ἄκρον τῆς κλωστῆς, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει βραχὴ εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ ἁλατος, εἰς τὴν μίαν δεσποινίδα, εἰς δὲ τὴν ἄλλην, τὴν ὁποίαν διακρίνεις ὡς τὴν μᾶλλον ζωηράν καὶ περιέργον, δίδεις τὸ ἄλλο ἄκρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει βραχὴ εἰς τὴν διάλυσιν. Διὰ ψαλιδίου κόψε εἰς τὸ μέσον τὴν κλωστὴν, ὥστε ἐκάστη τῶν νεανίδων τὴν λάβῃ τὸ ἥμισυ αὐτῆς, χωρὶς τὴν ὑποπτεύουν ὅτι τὸ ἐν ἥμισυ εἶναι ἰδιαιτέρως προπαρασκευασμένον. Τούτων γενομένων, ζήτησε ἀπὸ τούτων περισταμένους δύο δακτυλίδια ἀπλά, καὶ παρακάλεσε τὰς δύο δεσποινίδας τὴν κρεμάσουν εἰς τὴν κλωστὴν των ἐκάστη ἀνὰ ἓν δακτυλίδιον. Ἀφοῦ γείνη καὶ τοῦτο, εἰάν ἀνάψῃς πυρεῖον καὶ πλησιάσῃς τὴν φλόγα αὐτοῦ εἰς τὸ μέρος τῆς κλωστῆς ὅπου εἶναι περατμένα τὰ δακτυλίδια, θὰ ἀνάψουν καὶ αἱ δύο κλωσταὶ καὶ θὰ καοῦν, ἀλλὰ ἡ μὲν κλωστὴ ἢ βραχεῖσα εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ ἁλατος θὰ ἔχη τὴν δύναμιν τὴν συγκρατήσῃ τὸ δακτυλίδιον· ἡ δὲ ἄλλη κλωστὴ ἢ μὴ βραχεῖσα θὰ ἀποτερωθῇ καὶ θὰ

ἀφήση νὰ πέση τὸ ἄλλο δακτυλίδιον. Τοῦτο δὲ θὰ παραστήσης σὺ ὡς ἀπόδειξιν τῆς περιεργίας της. Πρὸς ἀσφαλῆ ἐπιτυχίαν τοῦ πειράματος αἱ κλωσταὶ δὲν πρέπει νὰ ἦναι πολὺ μακρὰ καὶ οὔτε πρέπει νὰ ταλαντεύωνται μὲ τὸ περασμένον δακτυλίδιον.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Τὸ πρῶτον εἶναι πρόθεσις, τὸ ἄλλο πόλις στρογγυλή,
τὸ σύνολον μὲ κόλασιν τὴν οἰκουμένην ἀπειλεῖ.

*
**

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἄρθρον τὸ δεύτερον μου,
τὸ τρίτον ἀκρωτήριο· τρώγουν ἔς τὸ σύνολόν μου.

*
**

Μὲ πίνουσιν οἱ ἄνθρωποι, ποτὸν δὲν εἶμαι ὅμως·
δὲν πιάνομαι, καὶ πάντοτε μ' εἶν' ἀνοικτὸς ὁ δρόμος.

*
**

Μυστήριο τὸ αἶνιγμα, μυστήριο καὶ ἡ λύσις,
μυστήριόν σοι ἐξηγῶ, ἂν μ' ἀναγραμματίσης.

*
**

Ὀλόκληρόν με πίνεις,
ἀκέφαλόν με ψήνεις

*
**

Ἄν μ' ἀναγράψης φίλη μου ὀλόκληρον ὡς εἶμαι,
εἰς τοῦ Εὐξείνου τὰς ἀκτὰς θὰ εὕρης ὅτι κεῖμαι.
Ἄν ἀποκόψης μου τὸ ν, τὸν τόνον ἐκτοπίσης,
ἀφεύκτως τότε δύνασαι γυναῖκα νὰ στολίσης.

*
**

Εἶμαι πικρὰ καὶ κατοικῶ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.
Εὐαίσθητος· προσβάλλομαι μὲ τοὺς καινοὺς τοὺς τρόπους.
Ἄκατεργάστους δύναμαι ὑπάρξεις νὰ μορφώσω,
ἂν με αὐξήσης ἔς τὴν ἀρχήν. Ἐνόσας μὲ τόσο.

ΟΜΗΡΙΚΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

ΕΝ Τῶ ΕΛΛΗΝΙΚῶΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῶΙ ΣΥΛΛΟΓῶΙ

ΤΗ 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1899

ὦ! ποίαν λατρείαν, πόσον θαυμασμόν ὀφείλομεν τῷ θεῷ ἐκείνῳ τῆς Ἰωνίας αἰοῦ! πόσους θερμοτάτους εὐλαβεῖς ἀσπασμούς ἐπὶ τῆς χειρὸς ταύτης τῆς χαραξάσης τὰ θεῖα ἐκεῖνα ἔπη, τὰ γαλουχήσαντα καὶ διαθρέψαντα, διαπαιδαγωγήσαντα καὶ μορφώσαντα ἐπὶ τόσους αἰῶνας τοὺς ἡμετέρους προγόνους καὶ προπαρασκευάσαντα τὸν ἀμίμητον ἀρχαῖον ἐκείνον πολιτισμόν, τὸν ἀνέρικτον χρυσοῦν τοῦ περικλεοῦς Περικλέους αἰῶνα! . . . Ὀφείλον νὰ εἶχον τὰ εὐρέα στέρα καὶ τὴν ἔνθου φωνὴν τῶν ὀνομαστῶν τῆς ἀρχαιότητος αἰοῦ δῶν ἢ καὶ τὴν χρυσοῦν τοῦ Πινδάρου φόρμιγγα, ὅπως ποδήρη περιβεβλημένος, ὡς ἐκεῖνος, ἱεροπρεπῆ χιτῶνα καὶ ἱερὰ παρνασίδι δάφνη πυρέσσουσαν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ κεφαλὴν ἐστεμμένος, τὸν μέγαν ἄνδρα κελადήσω, τὸν θαυμάσιον ποιητὴν ὑμνήσω, τὸν ἀμίμητον αἰοῦ καὶ καλλιτεχνικώτατον τῆς φύσεως ζωγράφον, τὸν ποιητὴν τοῦ Ὀλύμπου καὶ μορφωτὴν τῆ ἀληθείας τῶν ἀμορφῶτων τέως Ὀλυμπίων θεῶν μεγαλύνω! Ἄλλ' οὐκ ἀπέκειτό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας ἡ δόξα αὕτη, ὅτι στενὰ τὰ στέρα, ἰσχνὴν τὴν φωνὴν κέκτημαι, ἀσθενὲς τὸ τοῦ πνεύματος πῦρ τυγχάνει μοι! οὐδὲν ἄλλο ἐμοὶ ὄριστα ἢ ν' ἀποθαυμάζω καθ' ἐκάστην σχεδὸν περιεργαζόμενος τὰ τοῦ

Ὁμήρου θαυμασίαι, τὸν δὲ θαυμασμόν μου τοῦτον ἀσθενεῖ
χειρὶ χράσσω, ἀσθεναστέρῃ φωνῇ εἰς τοὺς φιλομούτους
ἀκροατὰς μου νὰ μεταδίδω . . .

Ὅσοι ἐξ ὑμῶν, φιλόχριοι ἀκροαταί μου, τὰς τοῦ παρελ-
θόντος συλλογικοῦ ἔτους διχλέξεις μου ἐτιμήσατε, εἶδετε ἐν
τῇ δευτέρῃ τούτων ἀναλυόμενον ἐν τῶν λαμπυρίζοντων ὀμη-
ρικῶν κοσμημάτων, δι' οὗ ὁ μέγας ποιητὴς ἠθέλησε νὰ περι-
κοσμήσῃ τὴν ἀρτίαν κατὰ πάντα γυναικῶν ἐν τῷ προσώπῳ
τῆς κόρης τοῦ ἀρητῆρος Χρύσου, τῆς καλῆς Χρυσίδος, ἐν
τεχνήσῃ δὲ ἀντιπραβολῇ καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς Κλυταίμῃ-
στρας ὑποτυπώσας καὶ ὑποδείξας ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ θαυμασίῳ
στίχῳ τὸν τύπον τῆς τελείας κατὰ πάντα γυναικός, ἥτις
κατ' αὐτὸν τὸν Ὅμηρον ὀφείλει νὰ ἦναι καλὴ καὶ ὑγιὴς τὸ
σῶμα, γλυκεῖα καὶ στοργικὴ τὸν χαρκατῆρα, σώφρων καὶ
μεμετρημένη τὰς φρένας, φιλεργὸς καὶ καλλιτεχνικὴ τὰς
χεῖρας, δέμας, φωνήν, φρένας, ἔργα.

Καὶ τότε μὲν τῶν ὀμηρικῶν θαυμασίων ἀρχόμενος, καίπερ
δωρίζων τὴν τε καταγωγὴν καὶ τὴν ἀγωγὴν, τὴν γυναικῶν
προὔτχῃ καὶ γὰρ προτιμήσας, ἵνα μὴ ἐν τῷ τέλει τοῦ ἐπι-
δυμναίῃ ἀρικομένου δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ὀπισθοδρομικός
καὶ ἀπολίτιστος φανῶ καὶ ἐλλιπὴς ἐν ταῖς πρὸς τὴν γυναικῶν
ἐπικρατησάσας ἵπποτικαῖς ἀδρορροσύναῖς ἐλεγχθῶ, ἔπραξα
δηλονότι κατὰ τὸ λεγόμενον, «ὅπως ὁ κόσμος καὶ ὁ Κοσμάς»
προτέραν τὴν γυναικῶν κοσμήσας, ἀλλὰ καὶ τινὰς τούτων
πολὺ καλὰ στολίσας. Ἦδη μεταβαίνω καὶ ἐπὶ τὸν ἄνδρα,
μυρίας αἰτούμενος συγγνώμας παρὰ τῶν ἀνδρῶν, ὅτι δευτέ-
ρους ἐν τῇ σειρά τούτους καὶ ἐμαυτὸν ἅμα ἔταξα, ἀλλὰ καὶ
αὐτοὺς καὶ ἐμαυτὸν ἐπὶ τούτῳ παραμυθούμενος, ὅτι οὐχὶ τὴν

ἀξίαν τοῦ ἀνδρός ὑποβιβάζει θέλων οὕτως ἔπραξα, ἀλλὰ
σκοπίμως τοῦτο ἐμηχανησάμην, ὅπως ὑποδείξω, ὅτι ἐν τῇ
κοινωνίᾳ κατὰ τὴν πορείαν τοῦ βίου τὸ προπορεύεσθαι τὰς
γυναικῶν ἔμπροσθεν καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνδρῶν καὶ
εἰς τούτους ἀσφαλέστερον καὶ εἰς ἐκείνους εὐδαιμονέστερον
τυγχάνει καὶ ὁ νοῦν νοεῖτω καὶ ὁ ἔχων ὄρα ἀκούειν ἀκουέτω.

Ἐγὼ δ' ἔρχομαι ἤδη ἐπὶ τὸν ἄνδρα, τὸν ἥρωα τῆς Ἰλιά-
δος, καὶ περ δεινὸς καὶ φοβερὸς τὴν στιγμήν ταύτην παρίστα-
ται ἡμῖν ὁ δῖος, ὁ θεοεικέλος τὴν μορφήν Ἀχιλλεύς. Θὰ θαυ-
μάσωμεν δὲ τοῦ υἱοῦ τῆς Θέτιδος σήμερον οὐχὶ τὸ ἀρρενω-
πὸν τοῦ παρκαστήματος καὶ τῆς ἐκφράσεως τὸ ἀγέρωγον, οὐ-
χὶ τὸ εὐειδὲς τοῦ ἄλλως ἀνδρικοῦ προσώπου αὐτοῦ, οὐχὶ τοὺς
κυματίζοντας βοστρύχους τῆς χρυσῆς του κεφαλῆς, κόμην, ἣν
σελαγίζουσαν ἐποίησεν ἡ χεὶρ τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας, αὐτῆς ἀ-
ψυμένη· δὲν θὰ θαυμάσωμεν τὴν στιγμήν ταύτην τὸ γενναῖον
καὶ ἵπποτικὸν τοῦ χαρκατῆρός του καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς
ψυχῆς του, ἀλλὰ μίαν τῶν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀρετῶν, τὴν τοῦ
πνεύματος αὐτοῦ ἐτοιμότητα, θὰ ἐξάρωμεν, ἥτις αὐτὸν μὲν
θαυμαστόν, τὸν δὲ ποιητὴν θαυμαστότατον ἀποδείκνυσιν.

Ὅσοι τὸν τύχισαν ἢ ἐν σχολείοις νὰ διδύχθωσιν ἢ αὐτοὶ ἐ-
μελέτησαν τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰλιάδος, τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ
θαυμασίου τούτου ἔπους, ἐνθυμοῦνται βεβαίως τὴν ἔριδι δια-
μάχην τοῦ ἀνακτος ἀνδρῶν Ἀτρείδου καὶ τοῦ δῖου Ἀχιλλεύς.
Πολλοὺς ἀξιοθαυμάστους λόγους οὗτοι ὀργίλοι καὶ πείσμονες
καὶ ἐν ῥητορείᾳ δεινῇ ἀνταλλάσσουσιν, ὁ δὲ θυμοειδέστερος
Πηλεΐδης καὶ ἐπὶ τὸ μέγα ζῆφος αὐτοῦ τὴν χεῖρα ἔφερεν, ὥστε
ἐδέησεν, ὅπως καὶ ἡ γλυκωπὴς Ἀθηνᾶ τὴν ἡσυχίαν τῶν Ὀ-
λυμπίων δωματιῶν ἐγκατελίπη, ἵνα τὴν καταστρεπτικὴν τοῖς

ἔλλησιν ὄρμην τοῦ Πηλεΐδου καταστείλη καὶ τὴν τρωθεΐσκα
ψυχὴν του παρκαμυθήσῃ δι' ὑποσχέσεως λίαν τὸ φιλότιμον αὐ-
τῆς θεραπευούσης. Καὶ πειθόμενος εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἀγα-
πώσων αὐτὸν δύο μεγάλων τοῦ Ὀλύμπου θεαινῶν, Ἥρας καὶ
Ἀθηνᾶς, συγκρατεῖ μὲν τὴν χεῖρα ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλ' οὐχι
καὶ τὸν σάλον τῆς ψυχῆς του· καὶ ἐξακολουθεῖ κηθαπτόμε-
νος τοῦ καθαιμαξάντος δι' ὑβριστικῆς λεπίδος τὴν καρδίαν
αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος, διὰ δημηγορίας πολυστημάντου... ἦς, ἐπι-
τρέψκτέ μοι, ν' ἀναγνώσω ὑμῖν μετάφρασίν μου ἐν τῷ κῦτῷ
τονικῷ μέτρῳ, ἣτις, ὁμολογῶ, οὐδὲ τὴν σκίαν τῆς δυνάμεως
καὶ χάριτος τῶν ζωντανῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν ἐνέχει.

*Μέθυσε! ὄμματα ἔχωρ κυρὸς πλὴν καὶ καρδίαν ἐλάφου!
οὔτε ποτὲ σὺν τῷ ἄλλῳ στρατῷ τὴν ἀσπίδα γὰρ λάβης,
οὔτ' εἰς ἐρέδραν μετὰ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν γὰρ ἐπάγης
εἶχες τὴν τόλμην! σοὶ φαίνεται θάνατος τοῦτο ὅτ' εἶναι!
βέβαια σ' εἶναι πολὺ συμφερότερον ἐν τῷ στρατῷ μας
βία ν' ἀρπάγῃς τὰ δῶρα ἐκείνου, ἐὰν τις σ' ἀρτεῖπῃ! ...
ἄλλως θὰ ἦτο, Ἀτρεΐδῃ, ἐσχάτη ἡ βλάβη σου αἴτη.*

*Πλὴν καθαρά θὰ σοὶ εἶπω καὶ μέγαρ τὸν ὄρκον ὀμνῶ!
Ναί! γὰρ μὰ τοῦτο τὸ σκῆπτρον!.. αὐτὸ μὲν οὐδέποτε φύλλα
ἢ καὶ βλαστοὺς θὰ φυτρώσῃ, ὅτ' ἀπαξ εἰς τῶρος ἐκόπη,
οὔτε ποτὲ θ' ἀναθάλη· διότι ἡ λεπίς καὶ φλοιὸν του
ἄμα καὶ φύλλα του ἔξεσε· τόρα δ' ἐξ ἄλλου οἱ παῖδες
τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὰς χεῖράς το φέρουσιν, ὡς δικασπόλοι,
φύλλακες ὄντες τῶν νόμων· θὰ σ' ἦναι δὲ μέγας ὁ ὄρκος.
Ναί! θὰ ποθήσωσι τὸν Ἀχιλλεῖα ποτὲ οἱ Ἀργεῖοι
σύμπαρτες! τότε δὲ σὺ καὶ λυπούμενος ὦ! δὲν θ' ἀρκέσης
γὰρ βοηθῆς, ὅταν τόσο ὑφ' Ἐκτορος τοῦ ἀνδροφόρου*

κάτω θὰ πίπτω· ποῦ δὲ θὰ σχίξῃ ἐντὸς τὴν καρδίαν
Λέπη, διότι τὸν ἀρίστον πάντων ἠτίμασας ἄνδρα.

Ἐντὸς τῶν στίχων τούτων περιφυλάσσεται ὁ λαμπρὸς
καὶ τόσην θαυμασίαν δύναμιν, εὐφύειν καὶ χάριν ἀποστρίβων
μαργαρίτης, συναποτελῶν καὶ οὗτος ἐν τῶν πολλῶν ὁμηρι-
κῶν θαυμασίων. Προυτίμησα δ' ἐκ πάντων τῶν ἄλλων τὴν
ἐπίδειξιν καὶ ἔξαρσιν τούτου, καθότι παραδόξως πολλοὶ τῶν
εἰς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη ἐγκυψάντων καὶ ταῦτα πολλαχῶς
σχολιασάντων, δὲν ἀπέδωκαν πρὸς τὸν μαργαρίτην τοῦτον
τὴν δέουσαν προσοχὴν καὶ ἐκτίμησιν. Οὐδεὶς ἠλεκτρίσθη ὑπὸ
τῆς δυνάμεως τῆς ἀπερίττου ἐκείνης εὐφύειας καὶ τοῦ πνεύ-
ματος ἐτοιμότητος τοῦ ἐξόχου τῶν ἡρώων ἢ τάληθές εἰπεῖν,
τῆς ἐξόχου τοῦ ποιητοῦ εὐφύειας. Οὐδεὶς τούτων ἐπέστησε τὸν
νοῦν ἐπὶ τῆς θαυμασίας παραβολῆς, οὐδ' εἰς θαυμασμόν ταύ-
την συνέστησεν, ἀλλὰ περὶ ἄλλα σχολαστικά τινα καὶ φορ-
τικὰ τυρβάζοντες· ταύτην μόνην τὴν τιμὴν τινες τῷ μεγάλῳ
Ὀμήρῳ ἀπέδωκαν, ὅτι καὶ κοινοτάτως τινὰς τῶν φυτῶν ιδιό-
τητας ἐγίνωσκεν. Ἰδοὺ δέ, ὁ καθ' ἡμᾶς εὐφύειν καὶ ἐτοιμό-
τητα πνεύματος σελαγίζων μαργαρίτης. Εἶναι ὁ ἐπὶ τοῦ
σκῆπτρου ὄρκος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπερ τὴν στιγμὴν ἐκείνην,
ὡς δημηγορῶν, ἐκράτει, καὶ ἰδίως ἡ ἔντονος καὶ τεχνήσασα
παραβολὴ αὐτοῦ πρὸς ἐαυτὸν...

Τὴν θαυμασίαν παραβολὴν, τὴν ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ σκῆ-
πτρου ὑποδηλουμένην, μεγίστην δὲ σχέσιν ἔχουσιν καὶ ὁμοιό-
τητα πρὸς τὴν τότε θέσιν τοῦ Ἀχιλλέως οὐδεὶς τῶν μέχρι
σήμερον σχολιαστῶν, οὓς συνεβουλευθήμεν, ἐπαξίως ἐρμηνεύει,
ἀλλὰ τούτων οἱ μὲν σιγῇ παρέρχονται, εἶπε δὲ καὶ τις ὅτι ὁ
Ὅμηρος συνηθίζων γὰρ κάμη καὶ περιγραφὰς διαφόρων ἀντι-

καμένον, εὔρε καὶ ἐνταῦθα τὴν εὐκαιρίαν νὰ διδάξῃ τινὰς τῶν ἰδιότητων τῶν φυτῶν καὶ δὴ τῶν δένδρων. Ναί, συνθέσει τὰ τοιαῦτα ὁμολογοῦμεν, ἀλλ' ὅταν ἐπιτύχῃ κατακλληλοτάτην θέσιν ἐν ταῖς ἐκυτοῦ διηγήσεσιν, εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς ἐπικοῦ ποιητοῦ, ὄχι ὅμως ἐν στιγμῆς ὑψίστης λυρικότητος, ἐν δημηγορίαις θερμαῖς, οἷα ἢ ἐν λόγῳ τοῦ Ἀχιλλέως, νὰ παρεμβάλλῃ ψυχρὰς διδασκαλίαις περὶ φυτῶν ἰδιότητος ἄνευ οὐδεμίας σχέσεως πρὸς τὰ παρόντα. Πολλάκις ἀναφέρει σκῆπτρα αὐτὸς ὡς ἐξ ἰδίων καὶ ἠδύνατο ἐν μιᾷ τοιαύτῃ διπλωματικῇ περιστάσει νὰ κάμῃ τὴν βοτανικὴν ταύτην περιγραφὴν, ἵνα διδάξῃ καὶ τι, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν δημηγορίαις ἠρώων θερμαῖς καὶ σφοδραῖς συγκινήσει· διότι θὰ ἦτο χαριέν, ἂν ὁ καλλιτέχνης καὶ ἐν πατὶ μεμετρημένος ποιητὴς τὸν ἥρωά του, τὸν Ἀχιλλέα του, τὸ ἀντικείμενον τῆς στοργῆς καὶ τῆς ὑψίστης καλλιτεχνικῆς φαντασίας του, ἔπλαττεν λέγοντα ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ὀργῆς, τοῦ πείσματος του, τοῦ μεγάλου παραπόνου του, ὅτι ἀδικεῖται, ὅτι παραγνωρίζονται αἱ πρὸς τε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν λοιπὸν ἀχαικὸν στρατὸν σπουδαιόταται ἐκδουλεύσεις του, στρατόν, ὃν ἐπὶ ἐννεάετες διέθρεψε διὰ τοῦ ἰδρώτος, τοῦ αἵματός του, λέγοντα ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ταύτη καὶ τῇ ὀργῇ, μεθ' ἧς ἀναβοᾷ τὴν μεγάλην ἀπόφασίν του:

*πλήρῃ καθαρῶς θά σοι εἶπω καὶ μέγαν τὸν ὄρκον ὀμνῶ·
ναί, ναί, μὰ τοῦτο τὸ σκῆπτρον!*

λόγους πλήρεις πρὸς, εὐθύς νὰ λέγῃ «στῆθῆτε μίαν στιγμὴν, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί μου, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι στιγμὰς τινὰς ν' ἀφήσω κατὰ γῆς τὸ κράνος μου καὶ τὴν ὀργὴν μου, διότι ἐνεθυμήθην πῶς ἦτο καὶ πῶς κατήνησε τὸ σκῆπτρον.

τοῦτο, ἀφοῦ ἔτυχε νὰ φέρω αὐτὸ εἰς τὸ στόμα μου καὶ νὰ σᾶς διδάξω μερικὰς βοτανικὰς γνώσεις, τὰς ὑποίας με ἐδίδαξεν, ὡρα τοῦ καλλῆ, ὁ διδάσκαλός μου κένταυρος Χείρων. Βλέπετε αὐτὸ τὸ σκῆπτρον; μάθετε, ἂν δέν το ἐδιδάχθητε ἐξ ἄλλων διδασκάλων, μάθετε ἐξ ἐμοῦ τοῦ ἥρωος υἱοῦ τῆς Θετιδος, τοῦ πορθητοῦ τῶν πόλεων, τοῦ ἀνδρὸς τῆς σπάρτης καὶ τῶν δοράτων ὅτι τοῦτο τὸ σκῆπτρον, ἐπειδὴ ἐκόπη, ὡς κλάδος, εἰς τὰ ὄρη, δέν θὰ βγάλῃ πλέον οὔτε φύλλα οὔτε βλαστούς, οὐδὲ θὰ ξαναχλωράνῃ, διότι ἡ μάχαιρά του ἀπέξεσε καὶ φύλλα καὶ φλοιὸν καὶ κατὰ τοὺς βοτανικοὺς νόμους ξηραίνεται. Τὸ λαμβάνει δὲ ἔπειτα ὁ σκῆπτροποιός, τὸ ξύνει, τῷ βάζει καὶ χρυσα καρφίξ, τὸ μετασχηματίζει εἰς σκῆπτρον καὶ το φέρουσιν νῦν οἱ παῖδες Ἀχαιῶν εἰς τὰς χεῖράς των, ὡς δικαστὴν καὶ τῶν νόμων ταμίαν· ἡ διδασκαλία μου ἐτελείωσε! τῶρα δὲ ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀγκλάσω πάλιν τὸ πολεμικὸν κράνος μου ἐκ τῆς γῆς καὶ τὴν ὀργὴν μου ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ νὰ ἐπανκλάσω τὰ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα μαλώματα μου.» Τοιαύτη περίπτου ἢ ἀντίληψις τῶν τοιούτων τοῦ Ὀμήρου σολιαστῶν . . .

Ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας καὶ κατανοήσεως τοῦ πνεύματος τῶν στίχων τούτων καὶ δὴ τῆς περιγραφῆς τοῦ σκῆπτρου, περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ καὶ τῆς νῦν θέσεώς του, ὡς συμβόλου τῆς δικαιοσύνης, ὅτι ἦτο δηλονότι κλών ποτε δένδρου ἐν τῷ εἰς φουμένῳ, ἐξ οὗ ἐκόπη καὶ κοπεῖς δέν θὰ φυτρώσῃ φύλλα καὶ νέουσι βλαστοὺς τρυφερούς, οὐδὲ θὰ ἐπανέλθῃ ποτέ εἰς τὴν ζωὴν χλωρὸς καὶ θάλλων, διότι ἡ χαλκίνη λεπίς του ἀπέξευτε καὶ τὰ φύλλα του καὶ τὸν φλοιὸν του· ἐξ ἄλλου δὲ πάλιν τὸ αὐτὸ τοῦτο σκῆπτρον φέρουσιν εἰς τὰς χεῖρας οἱ βασιλεῖς τῶν

Ἀχαιῶν ὡς δικαταί, ὡς σύμβολον τῆς ἀπονεμητέας τῆς ἀνθρώποις δικαιοσύνης καὶ τῶν νόμων, ὧν ταμίαι καὶ φύλακες ὑπὸ τοῦ Διὸς ὤρισθησαν. Ἐπὶ τῆς κατανοήσεως, εἵπομεν, τοῦ πνεύματος τῆς ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου παρενθέσεως τῆς τοιαύτης περιγραφῆς τοῦ σκῆπτρου, κατ' ἀρχάς μὲν ἀφρέθημεν ὅλως ἐλεύθεροι καὶ ἀνεπηρέαστοι ἄλλων γνώμων, καί, ἀληθῶς εἰπεῖν, πεποιθήμεν, ὅτι ἐπετύχομεν ἐξ ἀρχῆς τοῦ ὀρθοῦ καὶ εἰσεδύσαμεν εἰς τὰ ἅντα τῆς ποιητικότητος τοῦ ποιητοῦ. Ἄλλ' ὅτε δὴ ἠθελήσαμεν νὰ βεβαιώσωμεν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς τὴν γνώμην ἡμῶν καὶ ἠρξάμεθα νὰ συμβουλευώμεθα τοὺς κυριώτεροις τῶν σχολιαστῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν ξένων, εὗρομεν ὅτι οἱ μὲν τούτων, νεκρὴν τηροῦντες σιγὴν περὶ τῆς τοῦ σκῆπτρου περιγραφῆς, ἀπεθάρρουναν ἡμᾶς ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι ἐπλανώμεθα ἐν τῇ γνώμῃ ἡμῶν, ὑπὸ τῆς φαντασίας παρασυρόμενοι, ἄλλοι δέ, διαφορὰ τῆς γνώμης ἡμῶν λέγοντες καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφάσκοντες, εἰς σύγχυσιν οὐκ ὀλίγην ἡμᾶς ἐνέβαλον. Ἐκ τούτων, ἀφίνομεν τοὺς πηλαιοτέρους, ὁ μὲν σοφὸς Κορχῆς μόνον περὶ τῆς ἰερότητος τοῦ σκῆπτρου καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπωροσίας ποιεῖται λόγον, τὸν Ἀριστοτέλη ἐπικαλούμενος. Ὁ δὲ κ. Μιστριώτης τρυτὰ παρὰ τοῦ Κορχῆ σιωπηλῶς παρακλυβάνων ἐπιπροστίθησι σιωπηλῶς πάλιν καὶ τινὰ συντακτικὰ παρὰ τοῦ ἀρχαιοτέρου Εὐσταθίου, χωρὶς νὰ ἐπιχύσῃ φῶς ὡς νεώτερος καὶ διὰ τῶν φηκῶν τῆς νεωτέρας φιλολογίας διορθώσῃ τὰς συντακτικὰς πλάνης τῶν ἀρχαιοτέρων σχολιαστῶν ἢ μάλλον τὰς τοιαύτας μὲν νὰ παραλίπη παντελῶς ὡς ἀνυποστάτους, παρὰ δὲ παρὰ τοῦ ῥασοφόρου Εὐσταθίου τὰς λαμπρὰς καλλιλογικὰς ιδέας του, ἃς νὰ ἐπιδοκιμάσῃ καὶ βεβαιώ-

ση ὡς ὀρθὰς καὶ ἐπιτυχεῖς καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον λυούσας τὴν ἔννοιαν καὶ καταδεικνύούσας ἡμῖν τὸ κάλλος καὶ τὸ θαυμαστόν τῆς παραβολῆς καὶ τὴν δύναμιν τῆς τοῦ πνεύματος τοῦ Ἀχιλλέως ἦτοι τοῦ ποιητοῦ ἐτοιμότητος, οἷα ρωτεινὸς λαμπτήρ τὸ κάλλος τῶν λαμπυρίζόντων ἀδαμάντων.

Ἄγγλος δὲ σχολιαστῆς Ὁμήρου ἐν λατινικῇ γλώσσῃ, ὁ γνωστὸς Σαμουήλ Κλάρκε, ἐν τῇ ιδ' ἐκδόσει αὐτοῦ, τῷ 1806, ἐν Λονδίῳ διαβλέπει μὲν καὶ οὗτος παραβολὴν τινὰ ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ σκῆπτρου, ἀλλὰ δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν τοῦ Εὐσταθίου γνώμην, ἣν ἡμεῖς μὲν ὡς ἐπιτυχεστάτην πασῶν καθ' ἡμᾶς ἀφήκαμεν τελευταίαν, ὁ δὲ Ἄγγλος σχολιαστῆς εὐρίσκει ἀτονωτέραν καὶ ἐπιχειρεῖ ἐτέραν ἐξήγησιν, νομιζων ὀρθοτέραν τὴν ἐξῆς παραβολὴν, ὅτι διὰ τῶν λέξεων τὸ μὲν οὐποτε φβ.λα καὶ ὄζους φβσει οὐδ' ἀναθη.λήσει κλπ. σημαίνεται, ὅτι «καθ' ὃν τρόπον τὸ ξύλον τοῦτο οὐδέποτε θ' ἀναβλαστήσῃ, τόσον καὶ ἐγὼ παντελῶς νὰ καταστραφῶ, ἂν δὲν πράξω ὅ τι σκέπτομαι· ἢ ὅσον βεβαίως τὸ ξύλον τοῦτο οὐδέποτε θ' ἀναβλαστήσῃ, τόσον βεβαίως ὑπερβάλλων πόθος θὰ κατατρυγῇ τοὺς Ἀχαιοὺς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευομένους, οὐδὲ σὺ θὰ ἰσχύῃς νὰ βοηθῆς τούτους κλπ. ἢ ἄλλως ῥῆθον ἔσται, ὅτι τότε τὸ σκῆπτρον θ' ἀναθιλλήσῃ ἢ ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ μετέπειτα δὲν ἠθέλον λάβει χρεῖαν ἐμοῦ κλπ. δηλαδή, διὰ παραβολῶν ἀντιθετικῶν καὶ γνώμης ἀσταθοῦς διὰ τῶν ἢ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο ἢ τὸ τρίτον, ἅπερ ἐλέγχουσιν οὐχὶ ἐμβριθῆ μελέτην καὶ ἀσφαλῆ κατανοήσιν. Ἄν δ' ἐπιχειροῦμεν νὰ καταδείξωμεν καλλιλογικῶς τε καὶ λογικῶς τὸ ἐσφαλμένον τῶν σκέψεων τοῦ Κλάρκε, ἠθέλαμεν μεταβάλλει τὸν καλλιλογικὸν σκοπὸν τῆς οὐμιλίας μας ταύτης εἰς φερώνυμον τοῦ ἐπαγγέλματος

ἡμῶν. ἄγαν δηλονότι σχολαστικόν· διὸ παραλείποντες καὶ ἄλλας ἄλλων ἀνεπιτυχεῖς γνώμας, ἐρχόμεθα ν' ἀσπασθῶμεν εὐλαβῶς τὴν χεῖρα τοῦ Ἑλληνοῦ ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης Εὐσταθίου, ὅτι ἐν τῇ ὀξύτητι τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῷ καλλιλογικῷ συναίσθηματι τῆς ψυχῆς του βαθέως ὅσον εἰσέδυσεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ, ὃν, τίς οἶδεν ἐπὶ πόσα ἔτη συνανεστρέφετο, ὥστε τὸν νοῦν αὐτοῦ γινῶναι. Εἰρήσθω δὲ προηγουμένως, ὅτι τὰς εἰς Ὅμηρον παρεκβολὰς Εὐσταθίου, ὡς πάνυ σπανιζούσας, δὲν ἠτύχοῦμεν ἔχοντες ἐν τῇ ἡμετέρᾳ βιβλιοθήκῃ, ὃ δὲ ἡμέτερος Σύλλογος κέκτηται τὰς εἰς Ὀδύσειαν μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς εἰς Ἰλιάδα, ἃς καὶ πρὸ ἐβδόμου ἐν τῇ τοῦ Ζωγραφεῖου Βιβλιοθήκῃ εὐρόντες συνεβουλεύθημεν καὶ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἂν τοῦτο προηγουμένως ἐποιοῦμεν καὶ ἀνεγινώσκομεν τὴν ὑπὸ Εὐσταθίου λαμπρὰν κατανόησιν τῆς ἐν λόγῳ παραβολῆς, θ' ἀφιστάμεθα τῆς παρούσης μελέτης ἡμῶν, ἥτοι τῆς ἐρμηνείας καὶ τῆς ἀναδείξεως τῆς ἐπιτυχεστάτης παραβολῆς καὶ ἐξομοιώσεως τοῦ σκῆπτρου ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὴν ἐαυτοῦ θέσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀποχωρισθῆναι ἀπὸ τοῦ στρατοῦ καὶ μηκέτι ἐπανελθεῖν εἰς αὐτόν, θ' ἀφιστάμεθα, λέγομεν, τῆς ἐπιδείξεως τοῦ καλλοῦς καὶ τῆς δυνάμεως τῆς παραβολῆς, τῆς λεπτότητος καὶ ἐτοιμότητος τοῦ πνεύματος, ἵνα μὴ ὑπαιτιδιῶντες εἴπωσιν τινες ἡμῖν, ὅτι εἰσάγομεν γλαυκά εἰς Ἀθήνας, ἢ καὶ τὸ κοινότερον ἐν τῇ πατρίδι μου καὶ ἀλλοχρῶ σήμερον λεγόμενον, ὅτι ἦνρε ἢ γύφη μας τὸ γυννὶ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τῆρ πόρταρ. Ἀλλ' ἐπειδὴ καθ' ἡμᾶς παρὰ τῷ πατρὶ Εὐσταθίῳ δὲν φαίνεται πλήρης ἡ κατανόησις καὶ δὲν ἐμμένει εὐσταθῶς ὁ Εὐστάθιος ἐπὶ τῆς αὐτοῦ γνώμης ὡς πρὸς

τὴν κατανόησιν τῆς παραβολῆς θὰ ἐπιχειρήσωμεν καὶ ἡμεῖς ν' ἀποδώσωμεν τὴν δέουσαν ἐρμηνείαν καὶ καθαρώτερον ἐπιδείξωμεν τὴν λαμπρὰν παραβολὴν καὶ τὴν θαυμασίαν τοῦ πνεύματος ἐτοιμότητα.

Ἀκούσατε δὲ προηγουμένως τὴν ἐπιτυχῆ γνώμην τοῦ Εὐσταθίου ἐν μεταφράσει τῶν ἀρχαϊζόντων λόγων του· «ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ θυμοῦ οἰστρηλκτούμενος καὶ ἀναγκάτας ἐαυτὸν εἰς ὄρκον, οὐχὶ τὸν Δία ἢ τι τοιοῦτον ἐπόμνυται ἄλλ' . . . ἐκ τοῦ παρατυχόντος πράγματος τὸν ὄρκον πορίζεται διὰ τὸν τοῦτο ἀπειτοῦντα θυμόν». Δὲν συμφωνοῦμεν ἐν τούτοις κατὰ πάντα πρὸς τὸν Εὐστάθιον, διότι παντὸ παρατυχόν εἰς χεῖρας ἡμῶν δὲν εἶναι πάντοτε καὶ ἀρμόδιον εἰς ὄρκον, ὅταν μάλιστα πρόκηται νὰ παραβῆ τις πρὸς τοῦτο καὶ τι ἕτερον παραβλητέον.

Ἐπειτα προχωρῶν ὁ Εὐστάθιος λέγει «καὶ ὀμνύει εἰς τὸ ἀνά χειρας σκῆπτρον καὶ τούτου τὴν αἰτίαν ἐπάγει αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς τιθεῖς, ὅτι ἐκ δύο λόγων εἶναι εὐλογον τὸ πρᾶγμα (ὥστε νὰ ἐπομῶσθῃ ἐπὶ τοῦ σκῆπτρου)· διότι ἐὰν ἀπλῶς ξύλον θέσωμεν τὸ σκῆπτρον τοῦτο τὸ ἀνά χειρας, καλόν ἐστιν εἰς ὄρκον καὶ συμβολικώτερον καὶ ἀφελέστερον· διότι καθὼς αὐτό, ὡς ξύλον ἀποκοπὴν ἐν τῷ ὄρει, δὲν θὰ φυτρώσῃ ποτὲ φύλλα καὶ βλαστοὺς οὐδὲ θὰ ἀναθάλλῃ, τοιουτοτρόπως οὐδὲ καὶ ἐγώ, ἀποκοπεὶς ἐνταῦθα ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ οἶονεὶ ἀποτυμηθεὶς ἕνεκα τῆς ἐριδὸς ταύτης τὴν διάστασιν συνεπαγομένης, δὲν θὰ δείξω εἰς τὸ ἐξῆς τὸ τῆς φιλικῆς θάλαρος οὐδὲ θὰ συμβιβασθῶ». Ἐνταῦθα ὁ Εὐστάθιος καθ' ἡμᾶς ἰσχυρῶς εἰσέδυσεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ὀμήρου καὶ πληρέστατα τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀποδεχόμεθα καὶ τὴν ἀπορίαν μάλιστα ἡμῶν ἐκ-

δηλοῦμεν ὅτι δὲν θαυμάζουσι πάντες ὁμοθυμαδὸν τὸν εὐφυῆ καὶ καλλισθητικὸν κληρικόν· «καὶ οὕτω μὲν, ἐξακολουθεῖ ὁ δεινὸς τοῦ Ὀμήρου σχολιαστής, εὐθετον εἰς ὄρκον, ὡς ξύλον ἀπλοῦν θεωρούμενον τὸ σκήπτρον. "Ἄν δὲ οὐχὶ ἀπλῶς ὡς ξύλον, ἀλλ' ὡς θεῖόν τι καὶ τίμιον καὶ, ὡς προεῖρηται, βασιλείας ὑπουργόν, ὑπηρετικὸν δηλαδή, καὶ δίκης σύμβολον θεωρήσῃ τις αὐτό, (διότι εἰς τοῦτο τὸ βασιλικὸν σκήπτρον ἐπομνύει καὶ οὐχὶ εἰς παν σκήπτρον), πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ περὶ κληφθῇ αὐτό εἰς ὄρκον, οὐχὶ δι' αὐτό τοῦτο τὸ σκήπτρον, ἀλλὰ διότι τοῦτο φέρουσιν οἱ βασιλεῖς ὡς δικαστοὶ, ὡς δικασταί, οἵτινες ὠρισμένοι εἰσὶ φύλακες τῶν νόμων ὑπὸ τοῦ Διός». Ἀκριπρὰ καὶ ἐπὶ τούτου καὶ ἐπιτυχῆς ἡ ἀντίληψις τοῦ Εὐσταθίου. Τὴ λοιπὰ, ἄλλως τε, καὶ περὶ τῶν ἄλλων σημείων λεγόμενα αὐτοῦ περὶ σωπῶντες, καὶ ἐπὶ τῶν προεῖρημένων ἐν τοῖς πλείστοις συμφωνοῦντες, θὰ παρακαλέσωμεν νὰ ἐπιτρέψῃτε καὶ ἡμῖν ὀλίγας ἐτι τῶν πολυτίμων στιγμῶν ὑμῶν, ὅπως ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἐπαρκῆ ἐρμηνείαν καὶ ἀποδώσωμεν τὴν ἀνήκουστον θέσιν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἐπὶ τοῦ σκήπτρου ὄρκου τοῦ Ἀχιλλέως.

"Ἰνα δὲ κάλλιον ἀκολουθήσωμεν τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ σκήπτρου ἐπωμοσίᾳ αὐτοῦ, ἀνάγκη προηγουμένως νὰ ψυχολογήσωμεν ἐπὶ τούτου καὶ φαντασθῶμεν σὺν τῷ μεγάλῳ ποιητῇ τὰς ἀστραπηδὸν διερχομένας πρὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἀχιλλέως σκέψεις, συνεπαγομένας ἐπὶ τῶν γοργῶν πτερύγων αὐτῶν καὶ τὸ μέγα καὶ δικαιοῦτατον κερὰ πονόν του, σκέψεις μελαίνιας, ἐγκλειούσας τὴν οὐλομένην μὴριν αὐτοῦ, ὡς περὶ τὰ ἄνωθεν γοργῶς ὑπὸ τοῦ βορρᾶ διωκόμενα ὑπομέλανα νέφη ἐγκλειούσιν ἐν ἑαυτοῖς τὰς ἀστραπάς

καὶ τὸν κεραυνόν· παράπονον ὅτι ἐν ᾧ αὐτός, ὡς περὶ ὁ εὐζώνος ἐμμανῆς κυνηγὸς κερὰφορτὸς θηραμάτων ἀπὸ τῆς θήρας ὑποστρέφων, αὐτὸς μὲν καὶ περὶ πολλὸν τὸν ἰδρωτὰ ἀποσταξάμενος, πολλοὺς δὲ τοὺς κόπους ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰς δυσχωρίας τῶν ὄρεων καταβαλὼν, οὐδὲν τῶν θηραμάτων ἑαυτῷ ἐπιφυλάττει, ἀλλ' ἅπαντα ὑπὲρ τῶν οἰκείων καὶ φίλων αὐτοῦ προθύμως καὶ φιλοτίμως διατίθησιν, οὕτω καὶ αὐτὸς πολλὰ εὐνχιόμενα πτολίεθρα τῶν πολεμίων ἐκπορθῶν, — πολλὴν δ' ἐκ τούτων τὴν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον καὶ τόσα ἄλλα λάφυρα ἄφρονος καὶ πλουτοῦ ἦτοι τὰ πρὸς ζωάρκειαν καὶ τὰ πρὸς πλουτισμὸν ἀποκομιζών, πολλὰς δ' εὐζώνους ὠρχίνας καὶ τρυφερὰς γυναικας Λυκίας καὶ Λεσβίδας καὶ ἄλλοθεν αἰχμηλώτους, ὡς γέρας τοῖς βασιλεῦσιν ὀδηγῶν, αὐτὸς μὲν καὶ περὶ πολλὰ μογήσας, οὐδὲν τούτων ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποθησαυρίζει ἀλλὰ ὡς πιστὸς τῆς πατρίδος στρατιώτης τὰ πάντα εἰς τὴν ἀγορὰν νομοταγῶς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀνακτος Ἀγαμέμνονος καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἅπαντος τοῦ ἀχαικοῦ στρατοῦ εἰς κοινὸν δασμὸν κατατίθησι λαμβάνων δ' ὀλίγον τε φίλον τε ἔρχεται ἐπὶ νῆας ἀφοῦ ἀποκάμῃ πολεμίων, ἔρχεται, ἵνα τὰ κεκμηκότα μέλη αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγον ἐπαναπαύσῃ, τὸ δὲ ἐκ τῶν μαχῶν, τῶν ἐφόδων καὶ τῶν αἱμάτων ἐξαγριωθὲν ὄμμα του ἐν τῇ ἡμεροέσση μολπῇ τῆς κιθάρας του καὶ ἐν τῷ πολυθελγῆτρῳ τῆς Βρισηίδος του βλέμματι ἐξημερώσῃ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἐτι τῷ ἀπειλεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὃν αἱ προλήψεις, αἱ συνθήκαι ἔθηκον ἐπὶ τῆς κερὰλης του κοσμητόρα λαῶν, ὅτι θὰ τὴν ἀφαιρέσῃ αὐτὸν καὶ τοῦτο ἀναιδέτως, αὐτὸς ἀπούρας, ἐνῶ τιν ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν ὡς γέρας τῆς ἀνδρείας του, τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐκδουλεύσεων του, αὐτοὶ οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οὐχὶ αὐτός, ὁ ὑβριστής, ὁ ἄδικος, ὁ ἀχάριστος.

Και ἀπόφρασιν συλλαμβάνει ἐν τῷ μεγάλῳ αὐτοῦ θυμῷ, ὡς περὺβρισθεῖς, ὡς ἀτιμασθεῖς νὰ ἐγκαταλίπη, καίτοι μετὰ πολλοῦ μὲν πόνου, ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ σταθίον τῆς δόξης του, καταπνίγων τὸ φιλοπόλεμον τοῦ χαρακτηρῶς του καὶ ν' ἀπέλθῃ ἐκείθεν εἰς Φθίαν ἐπεστρέφων, ὅπερ εὐρίσκει κάλλιον εἰς αὐτόν, συμφερότερον παρὰ νὰ παραμένη ἐκεῖ συνάγων ὑπὲρ τοῦ κερδαλεόφρονος Ἀγαμέμνονος ὕβριστοῦ πρὸς αὐτόν καὶ ἀχαριστοῦ, ἀφενος καὶ πλουτοῦ. Οὐδεὶς τότε τῶν Ἀχαιῶν τολμᾷ νὰ ἐγείρῃ φωνὴν ὑπερασπίσεως, λόγους συνηγορίας, δικαιοσύνης, φωνὴν προερχομένην ἐκ στέρνων εὐγνωμόνων, ἀλλὰ πάντες σιγῶσιν ἐκ φόβου ἢ καὶ ἐξ εὐλαβείας πρὸς τοὺς κορυφαίους τῶν ἡρώων. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς λύπης καὶ ὀργῆς τοῦ Ἀχιλλέως ὁ Ἀγαμέμνων διευθύνει, ὡς πολυπειρότερος τοῦ λόγου μονομάχος, τὴν αἰχμὴν καὶ τιτρώσκει τὴν μεγάλην καρδίαν τοῦ ἡρώος εἰς τὰ καίρια, ἀποφαινόμενος, ὅτι θεωρεῖ τὴν μὲν ἐν τῷ στρατοπέδῳ παρουσίαν αὐτοῦ ὅλως ἀσήμαντον, τὴν δὲ ἀπουσίαν του ἡκιστα βεβύβουσαν ἐν τῇ πλάστιγγι τῶν τυχῶν τοῦ πολέμου.

φεύγε μάλα, εἰ τοι θυμὸς ἐπίσσυται, τῷ λέγει,
φεύγε καὶ μίαν ὥραν ἐνωρίτερον, ἀροῦ το θέλει ἡ ψυχὴ σου,
φυγομαχοῦσα, δέν σου ἔχω ἀνάγκην καὶ διὰ νὰ γνωρίσης πόσον εἰμι ἀνώτερός σου, φοβηθῆ δὲ καὶ ἄλλος νὰ θέλῃ ν' ἀντιλέγῃ ἴσα πρὸς ἴσα καὶ νὰ ὁμοιωθῆ ἀπέναντί μου φανερῶς θά σου πᾶρω καὶ τὴν καλλιπάρειόν σου Βρισηίδα, ναί! τὸ γέρας σου καὶ θά ἔλθω ἐγὼ ὁ ἴδιος, τοῦ ὁποίου θέλεις νὰ δείξης ὅτι δὲν φοβεῖται τὴν ἀνδρείαν! . . . Αἶ! πλέον ἢ σταγῶν ἐν τῇ ὑπερπεπληρωμένῃ κύλικι ἐπεσταλάχθη διὰ τῆς προσβλητικωτάτης ταύτης ἀπειλῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἡ

χεὶρ του σχεδὸν ὀρμεμφύτως βαρεῖα ἔπεσεν ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ μεγάλου ξίφους του, ὅπερ, ἂν τέλεον ἐκ τοῦ κολοῦ αὐτοῦ ἐξέσπατο καὶ ἐξετέλει τὴν μεγάλην ἀπόφασίν του, κατακερματίζων τὸν Ἀτρεΐδην, θά ἐπήρχετο φεῦ! τὸ μοιραῖον τέλος, ἀλλὰ τίνος τέλος; οὐχὶ τοῦ μακροῦ ἀπρήκτου πολέμου πρὸς αἰσχος τῶν τότε Ἀχαιῶν ἢ καὶ ἀπάντων τῶν μέχρι σήμερον Ἑλλήνων, ἀλλὰ τότε δὴ τότε ὦ πόποι ἢ μέγα πένθος θά καταλαμβάνεν οὐχὶ τὴν Ἀχαιίδα μόνην γῆν, ἀλλὰ σύμπασαν τὴν οἰκουμένην, σύμπαντα τὸν ἀρχαῖον καὶ νεώτερον πολιτισμόν, διότι θά ἐπήρχετο τὸ μοιραῖον τέλος αὐτῆς τῆς Ἰλιάδος, συνεπῶς δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας, καὶ θά ἐστερεῖτο ἡ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ποιήσεως, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς καλλιτεχνίας οὐρανὸς τῆς δυχῆς τῶν λαμπρῶν ἡλίων τῶν φωτισάντων καὶ θερμανάντων καὶ ἐσχεῖ μελλόντων ζωογονεῖν τὸν πνευματικὸν τῆς ἀνθρωπότητος βίον!!!

Πάντες δ' ἐκεῖνοι οἱ τῶν πολέμων καὶ τῶν μαχῶν ἡρώες θορυβηθέντες τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸ τῆς ἀπροσδοκίτου καὶ τὸ πρῶτον τότε παραστάσης δεινῆς ἔριδος, δεινῶς ἐφοβήθησαν περὶ τῆς ἀτυχῆς ἐκβάσεως τοῦ ἐνεαετοῦς ἀγῶνος αὐτῶν, ἄπαντες ἀνεξαιρέτως ἀπηλπίσθησαν πλὴν τοῦ Γίγαντος τοῦ πνεύματος Ὀμήρου, ἔχοντος τὴν πεποίθησιν ἐπὶ τὸ θεῖον, ὅτι πάντως ἐν τῇ κρισιμωτάτῃ ἐκείνῃ στιγμῇ θά ἐπέλθῃ ταχίστη ἄνωθεν ἡ θεία καὶ ἰσχυρὰ ἀντίληψις, ἡ ἀνωτέρα Πρόνοια, ἡ ἀγάπη καὶ φιλανθρωπία, ὅτι θά ὑπερίσχυεν ἡ ἐπενέργεια τῆς ἀνωθεν Σοφίας καὶ συνέσεως, ἥτις ἄορατος μὲν τοῖς πασι, μόνω δὲ τῷ φωτιζομένῳ ὀρατή, τὸν ἐν τυφλῇ καὶ σκοτιζούσῃ τὸ πνεῦμα μηχανῇ εἰς ἀνήκεστα ἔργα ὀρμώντα ἐκ τῆς ξανθῆς κόμης συλλαμβάνουσα στεργῶς ἀνγκυλιτίζει καὶ προκαλεῖ ὁ ποιητής, ὁ

μέγιστος τῆς ποιητικῆς οἰκονομίας διδάσκαλος, τὸ ἄγρυπνον πάντως βλέμμα τῆς πολυευσπλαγγῆνου Ἥρας. ἥτις ὡς τῆς στα προσήκει τὴν θεῶν τῆς σοφίας, τῆς ὀρθῆς σκέψεως, τῆς συνέσεως, ἥτις ἐτέραν ἐπὶ τῶν προγμάτων ἐπιφέρει τροπὴν, παρηγόρως ἐπιπλήξασα καὶ παρμυθησαμένη τὸν Ἀχιλλέα, ὡς ἐν ἀρχῇ εἶπομεν, δι' ἐπαγγελίας λίαν τῆς ἐκείνου φιλοτιμίας θεραπευτικῆς· ὥστε οὗτος ὡθεὶ πάλιν εἰς θήκη τὸ ἡμισπαστον ξίφος, εἰπὼν προηγουμένως τὰ εὐσεβέστατα ἐκεῖνα ἔπη, τὰ ὅποια ὀφείλομεν ἅπαντες νὰ ἔχωμεν ἐν τῷ βῆθει τῶν ψυχῶν ἐναποτεθειμένα.

« Ἀνάγκη, εἶπε, καὶ πρόπον, ὦ θεά, νὰ τηρήσω εὐλαβῶς ἀμφοτέρων ὑμῶν τῶν θεαινῶν μου τὸν λόγον, νὰ πειθῶ εἰς τὴν θεῖαν ὑμῶν ἐντολήν· καὶ θὰ τηρήσω αὐτὴν μεθ' ὅλην τὴν κατακλύζουσαν τὰ λάσια στήθη μου ὀργήν· διότι τοιοῦτοτρόπως ἂν πράξω, εἶναι ἄμεινον· ὅστις πείθεται εἰς τὰς θείας ἐντολάς καὶ ἡ θεότης πάντοτε πρὸς αὐτὸν εὐμενής, εὐπρόσδεκτος δὲ τοῦ εὐσεβοῦς πάσα αἴτησις. » Ὅποια παρηγορία τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ τὸν Θεὸν καὶ τοῖς τελοῦσι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ.

Καὶ ἀφίσταται μὲν τῆς ιδέας τοῦ φόνου ὁ δῖος Ἀχιλλεὺς εἰς τὰς θεάς πειθόμενος, θέλων δὲ νὰ ἐξαυτίσῃ τὸν ὑπερπληροῦντα τὰ στέρνα του ἀτμὸν τῆς ὀργῆς καὶ εἰς τὴν δοθεῖσαν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἄδειαν θαρρῶν ἐξακολουθεῖ καταπτόμενος, δι' ὧν ἐν ἀρχῇ ἀνέγνωμεν λόγων· συλλαμβάνων δὲ καὶ τὴν ἀμετάτρεπον ἀπόφασιν οὐ μόνον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ καὶ μηδέποτε ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρὸς τὸν Ἀτρεΐδην φιλίαν καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀχαιοὺς, τοὺς διὰ τῆς αὐτῶν παντελοῦς σιγῆς αὐτὸν ἀδικήσαντας, γινώσκων δὲ κάλλιστα τὸ μὲν τὴν ἐν τῷ στρατῷ μεγάλην ἐαυ-

τοῦ ἄξιον, τὸ δὲ τὴν δύναμιν καὶ τὸ πολεμικὸν θράσος τοῦ ἀνδροφάνου Ἑκτορος ἐκφράζει τὴν στερρὰν πεποίθησίν του, ὅτι μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀπομάκρυνσιν καὶ ἀπογῆν ἀπὸ τοῦ πολέμου θὰ πωθήσῃ τὸν Ἀχιλλέα σύμπαντες οἱ Ἀχαιοί, ὅταν αὐτοὶ μὲν θὰ πίπτωσιν ὑπὸ τὸ δολιχόσκιον καὶ στιβαρὸν δόρυ τοῦ Ἑκτορος, ὁ δὲ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων μεθ' ὅλον τὸ μέγα αὐτοῦ ἄξιωμα δὲν θὰ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ αὐτοῖς ἐπικουρῶν, θὰ κατασχίξῃ δὲ μόνον καθιαιμάτων ἐνδοθεὶ τὴν ψυχὴν του διὰ τῶν ὀξυτάτων ὀνύχων σκληρὰς μετανοίας, ὅτι οὐδόλως ἐτίμησε τὸν φύσει καὶ ὄντως ἄριστον τῶν Ἀχαιῶν. Εἰς πίστῳσιν δὲ τῆς τε ἀποφάσεως αὐτοῦ, θέλων δὲ νὰ παρστήσῃ καὶ τὸ δίκαιον αὐτῆς δι' ὄρκου εὐθύς καὶ ἀστραπηδὸν διὰ τῆς ἐτοιμότητος τοῦ πνεύματος του παριστᾷ ὅτι τὸ σκῆπτρον εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ πιστῶς καὶ ἀκριβέστατα καὶ τὴν ἐαυτοῦ θέσιν ἐν τῇ περιστάσει ἐκείνη εἰκονίζει καὶ τὴν εἰς αὐτὸν προσγιγνομένην ἀδικίαν διαπιστοῖ καὶ ἀναβοᾷ μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων αὐτοῦ.

« Ναί, μὰ τὸδε σκῆπτρον! ὅπερ διττὴν ἔχει τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν σημασίαν, πρῶτον μὲν ὅτι τὸ σκῆπτρον τοῦτο ἀπετέλει ποτὲ καὶ αὐτὸ μέρος ὀλοκλήρου δένδρου, ὡς εἰς τῶν κλώνων αὐτοῦ, ὅστις ἀπαξ ἐκ τοῦ δένδρου ἀποκοπεῖς δὲν θὰ φυτρώσῃ ποτὲ φύλλα νέα καὶ βλαστὰς, καθότι στερεῖται χυμοῦ θρεπτικοῦ, ὃν ἐκ τοῦ δένδρου ἦντλει· ἀλλ' ὅμως θὰ ἦτο δυνατόν καὶ περ ἀποτμηθεῖς, ἔχων ὅμως ἔτι τὰ φύλλα καὶ δὴ τὸν φλοιὸν του, νὰ φυτευθῇ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐκ ταύτης ἐκμυζῶν τροφήν ν' ἀναθάλῃ παλιν καὶ εἰς νέον μετασχηματισθῇ φυτὸν ἀναδίδων καὶ φύλλα καὶ ὄζους καὶ καρποὺς καὶ θαλερότητα, ἀλλὰ τοῦτο πλέον εἶναι ἀδύνατον, διότι ἡ χαλ-

κίνη μάχιρά τῳ περιέζεσεν ἀστύργως οὐ μόνον τὰ φύλλα
ἀλλὰ καὶ τὸν φλοιὸν καὶ ἀπεγύμνωσεν αὐτὸν πανταχόθεν,
ὥστε τέλειον κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ὡς φυτὸν ζῶν· ἀλλὰ
ὁ ἀποξηρακθῆς οὗτος κλών ἔρει καὶ ἑτέραν σιμασίαν εἰς σκῆ-
πτρον μετασκευασθεῖς· οἷον τοῦτο ἤδη πολλοὶ φέρουσιν εἰς
τὰς χεῖράς των οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν οὐχὶ ὡς βασιλεῖς
εἰς πολέμους καὶ μάχης ὀδηγοῦντες τοὺς ἐκυτῶν λαούς, ἀλλ'
ὡς δικασπόλοι, ὡς δικασταὶ καὶ ἀπονομείς τῆς δικαιοσύνης,
ταμίαι δὲ καὶ φύλακες τῶν νόμων ὑπὸ τοῦ Διὸς διορισθέν-
τες· ἀλλὰ, ὡσεὶ ἔλεγε, καὶ το ἔλεγε παραβολικῶς καὶ ἐντό-
νως, ἀλλὰ ποῦ σήμερον δικαιοσύνη πρὸς τὸν Ἀχιλλεῦ, τὸ
ἔρκος τῶν Ἀχαιῶν, τὸν τροφιδότην, τὸν πλουτοδότην τοῦ
στρατοῦ ὅλου, ποῦ εὐγνωμοσύνη ἐκ μέρους τῶν Ἀχαιῶν· ἀλλ'
ἔχετε ἀτρέμας καὶ θ' ἀποδώσῃ ταύτην ὑμῖν ὅσον οὐπω ὁ ἀ-
δροκτόνος Ἔκτωρ, ἔστε βέβαιοι περὶ τούτου καὶ ἐγὼ σὺς το
βεβαιῶ μεθ' ὄρκου.

Τῆς δὲ παραβολῆς τὰ ἀνάλογα μέρη ἔχουσιν ὡς ἐξῆς καθ'
ἡμᾶς· τὸ σκῆπτρον, ὡς κλών τοῦ δένδρου, ἀποκόπτεται διὰ
τοῦ ὀξύδόντου πρίονος ἐξ αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς, μέλος τοῦ
ὅλου ἀχαικοῦ δένδρου, τοῦ ἀχαικοῦ στρατοῦ, ἀποχωρίζεται
καὶ οὗτος διὰ τὴν διαστατικήν ἔριδα, ὡς προσφωῶς λέγει ὁ
Εὐστάθιος· στερούμενος ὁ κλών τοῦ ἐκ τοῦ ὅλου δένδρου χυ-
μοῦ δὲν θὰ φυτρώσῃ ποτέ φύλλα καὶ βλαστούς· καὶ ὁ Ἀχιλ-
λεὺς στερούμενος τῶν πρὸς τὸ στρατοῦ τιμῶν, ἀλλὰ καὶ
τὸν κεντῖον πικρῶν ὑβρεῶν ποτιζόμενος, δὲν θ' ἀναδώσῃ προ-
θυμίας καὶ φιλίας φύλλα καὶ βλαστούς ἐν γε τῳ παρόντι·
ἀλλ' ἠδύνατο φυτευόμενος πάλιν ὁ ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀποκο-
πεῖς κλών εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκεῖθεν χυμοῦς ἀντλῶν ν' ἀναθη-

λήσῃ πάλιν, εἰ μὴ ἡ λεπίς ἀπαλέπιζε πέριξ καὶ τὰ φύλλα
καὶ τὸν φλοιὸν καὶ ἀπεγύμνου αὐτό· καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς θὰ ἦτο
δυνατὸν ν' ἀναλαβῇ πάλιν προθυμίας ἀναθλητῶν καὶ συμφι-
λιωθῇ ποτε, εἰ μὴ ἡ σκληρὰ καὶ ἡ κέρτομος γλώσσα τοῦ Ἀ-
τρεΐδου, οἷα χαλκίνη λεπίς, δὲν ἀπεγύμνου αὐτὸν πάσης προ-
θυμίας καὶ ἀνμὴ ἀπεξηραίνετο ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τέλειον ἢ
πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους Ἀχαιοὺς· φιλίας, συμπαθεία καὶ
ὑπὲρ αὐτῶν προθυμία. Περὶ δὲ τοῦ δευτέρου λόγου τῆς ἐπι-
τοῦ σκῆπτρου ἐπωμοσίως αὐτοῦ, ὅτι τὴν θεῖαν δικαιοσύνην
ἐπικκλείττει, πολλὰ εἶπομεν ἤδη· καὶ τὸ πρᾶγμα καταφανε-
στερον τυγχάνει.

Τοιαύτη, νομίζομεν, ἡ παραβολή καὶ εἰς ταῦτα τείνουσι
τὰ περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ σκῆπτρου λεγόμενα· δὲν ἠδύνα-
το δὲ καθαρώτερον νὰ ὀρίσῃ τὴν παραβολὴν διὰ τῶν ὡς περ
οὔτω . . . διότι θὰ ἦτο μεγάλη ἡ ἐξασθένεισις, ἡ ἀτονία, ἡ
χαλάρωσις τῆς δημηγορίας του, ἢ ἐντονωτάτην ἀπ' ἀρχῆς
μέχρι τέλους ἐτήρησεν· ἀπαντες δὲ γινώσκωμεν πῶς ἐν δύνα-
μιν, πόσῃ ποιητικότητι κέκτηται εἰς μόνον πλάγιος λόγος,
ἐν μόνον ἐκφραστικόν νεῦμα πρὸ πολλῶν ἄλλων λόγων ἀπ' εὐ-
θείας λεγομένων.

Πολλὰ εἶπομεν διὰ τρεῖς καὶ μόνους ὁμηρικὸς στίχους·
ἀλλὰ προκειμένου περὶ θαυμασίων Ὀμήρου πάλιν ἀρμύζει νὰ
εἴπωμεν τὸ τοῦ Ὀμήρου·

Τί πρῶτον τί δ' ὑστάτιον καταλέξω!

ΧΡ Χ Ι Ζ Η Χ Ρ Η Σ Τ Ο Υ .

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις διαγωνισμοῦ.

— Πέτε μου, κύριε, τί εἶναι ἡ τετραγωνικὴ ρίζα ; . . .

— Μά, κύριε καθηγητά ! . . . τὸ πρόγραμμα δὲν λέγει ὅτι θὰ ὑποδιώμεν ἐξετάσεις καὶ εἰς τὴν βοτανικὴν !

*
**

— Νὰ μὴ χαρῶ τὰ παιδιὰ μου καὶ τὴν γυναῖκά μου, κυρία, ἂν σας λέγω ψεύματα, ἔλεγεν ἔμπορος πρὸς κυρίαν ἀγοράζουσαν. Μᾶς κοστίζει ὁ πῆχυς ἑπτὰ δραχμὰς καὶ μισή.

— Καλὲ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀρκίζεσθε εἰς τὰ παιδιὰ σας καὶ εἰς τὴν γυναῖκά σας. — Ἄ ! δὲν πειράζει, κυρία μου, εἶμαι ἀκόμη ἐλεύθερος.

*
**

Δάκρυα εὐτυχίας. Γιατί κλαῖς, ἀγάπη μου Ἑλένη ; Σοῦ ἔκαμα τίποτε καὶ ἐθύμωδες ; — Ὅχι, Ὅχι ! εἶναι δάκρυα εὐτυχίας.

Χθὲς ἡ μητέρα μου ἔλεγεν· Κορίτσι μου δὲν ξεύρω καὶ ἐγὼ ποῖος βλάκας θὰ βρεθῆ νὰ σε ἀγαπήσῃ — καὶ ὅμως βλέπω πόσο, πόσο, μὲ ἀγαπᾷς ἐσύ ! ! !

*
**

Κωμῳδία δίπρακτος : Πράξις α'. ἐν τῷ ἐστιατορίῳ.

Εἷς κύριος : Παιδί, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ μούδωκες ὄρνιθα ἢ κόρακας ! ! Πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς σκεπάσματα γιὰ νὰ τὴν μασήσῃ ὄχι δόντια ! Φέρε ἕνα κομμάτι χαρτί νὰ τὴν πάρω γιὰ τὸν σκύλον μου.

Πράξις β'. ἐν τῷ οἴκῳ. Ὁ αὐτὸς κύριος : — Κύτταξε, γυναικοῦλά μου, πῶς σ' ἐνθυμήθηκα. Ἔβρω πῶς σ' ἀρέσει ἡ ψιτὴ ὄρνιθα καὶ σ' ἔφερα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἔς τὸ χαρτί ! !

Ὅτε ὁ Φρειδερίκος ὁ Α' ἐπεσκέφθη τὴν μονὴν Σλιόνσκε, τῷ παρεχωρήθη κατάλυμα παραπλεύρως τοῦ ναοῦ, ὅπου ἕνεκα τῆς ψαλμοῦδίας δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῆ. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἔκαμε παράπονον εἰς τὸν ἡγούμενον, ἀλλ' ὁ ἡγούμενος δὲν εἶχεν ἐπιθυμίαν νὰ φανῆ συγκαταβατικὸς εἰς τὸν βισιλέα. Τότε ὁ Φρειδερίκος εἶπεν· ἀφοῦ ἀγαπᾶτε τόσον νὰ ψάλλετε, θὰ σᾶς στείλω ἀκόμη ἕνα ψάλτην ἐκ Νείσταδ (ὅπου ἦτο ποιμνιον ὄνων). — Ὁ ἡγούμενος προσποιήθει ὅτι δὲν ἐνόησεν, ἀπεκρίθη προσκλίνας. Μεγαλειότατε, τότε καὶ ἡμεῖς θὰ ὀνομάσωμεν τὸν νέον μας συνασκητὴν, Φρειδερίκον, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μεγαλοδοξίας σας.

*
**

— Ἔχετε ἀδελφούς, κύριε Νικολάκη ;

— Ναί, ἕνα μόνον.

— Ἐνα μόνον ; Καλέ, τώρα ῥωτοῦσα τὴν ἀδελφὴν σας καὶ μου εἶπε πῶς ἔχει δύο ἀδελφούς.

*
**

Ἐροκλήρξ τις κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς Σαμαρείτι ἐς λέγει εἰς τοὺς ἀκροατάς. Μὴν ἐκπλήττεσθε φίλοι μου, ἂν τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο εἶναι μακροσέλιδον, σκεφθῆτε ὅτι γυνὴ ὀμιλεῖ ! ».

*
**

Περίφημος τις λαίμαργος εἶχε τὴν ὄρασιν ἀσθενῆ· μίαν ἡμέραν δὲ ἐν μεγάλῳ συμποσίῳ εὐρισκόμενος ἠρώτησε χαμηλοφώνως τὸν ὑπηρέτην του « ἔφαγα ἀπὸ ὄλα ; ».

*
**

— Κυρία Κουκουναράκη, μοῦ δίδετε τὴν κόρην σας ;

— Μά, τὴν γνωρίζετε τὴν κόρην μου ;

— Κόρη ποὺ ἔχει ἑκατὸ χιλιάδας προῖνα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν γνωρίζω.

- Ὁ κύριος εἶναι ἐπάνω ;
- Μάλιστα, κύριε, ὀρίστε.
- Ὅχι, ὄχι, ἀφοῦ εἶναι ἐδῶ, καλλίτερα νὰ μὴ τον ἀνπο-
χήσω ἐρχομαι ἄλλοτε.

*
**

Ὁ ἰατρός πρὸς φλύαρον κυρίαν, ἀφ' οὔ ἐπεράτωσε τὴν ἐξε-
τασὶν τῆς νόσου

Σὰς παρακαλῶ, δεῦξτε τὴν γλώσσάν σας (Ἡ κυρία ὑπα-
κούει). Τώρα κρατήσατε αὐτὴν ἔξω μέχρις ὅτου γράψω τὴν
συνταγὴν καὶ ἀναχωρήσω.

*
**

Νεόνυμφος ποιητὶς ἀναγκασθεὶς νὰ τ. ξειδεύσῃ δι' ἐπει-
γουσάν ὑπόθεσιν τηλεγραφεῖ πρὸς τὴν σύζυγόν του.

"Αχ ἂν γυρίζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
μὰ ἡ ψυχὴ μου κοντά σου μένει.
Σὺ με θυμᾶσαι ἄλλο κακὴ ;
Πές μου !— Ἀπάντησις πληρωμένη.

*
**

Ἡ σκηνὴ ἐντὸς τοῦ τραυμάϊ : Τρεῖς κυριαὶ ἴστανται ἔξω
ὄρθιαι μὴ ὑπαρχούσης θέσεως κενῆς.

Εἷς κύριος ἐγείρεται καὶ φιλοφρονητικώτατα :

— Μιῖ θέσις διὰ τὴν πλέον ἡλικιωμένῃν ἀπὸ τὰς κυρίας.
Αἱ κυριαὶ μένουσιν ἀκίνητοι.

Ὁ κύριος προσκλίνεται καὶ κάθηται πάλιν εἰς τὴν θέσιν του.

*
**

Μεταξὺ ἐγγάμων. — Τί καπέλλο εἶναι αὐτὸ ποὺ φορεῖς,
ἀδελφέ ; ἔχει κακὸ χάλι, δὲν πᾶς νὰ πάρῃς ἓνα καινούργιο ;

— Τὸ ξεύρω πῶς εἶναι γιὰ τὸ κάρρο, μὰ ἔχω τὸ λόγο μου
ποὺ το φορῶ ἡ γυναῖκά μου μοῦ ἔχει πῆ : ὅσο φορῆς αὐτὸ
τὸ παλιοκάπελλο δὲν βγαίνω ἔξω μαζί σου — Ἐτσι ; τότε ἄλ-
λάζει . . . Φόρει το ὅσο μπορεῖς ! !

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΖ' ΑΙΩΝΑ(1)

Μεγίστης πρὸς τοὺς ξένους σημασίας καὶ σπουδαιότητος
κρίνεται κατὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα ἔτη ἡ μελέτη τῆς ἱστο-
ρίας τοῦ ἡμετέρου γένους κατὰ τοὺς μέσους καὶ τοὺς κάτω
χρόνους. Καὶ οὐ μόνον σπουδαιόταται καὶ ἐμβριθέσταται ἐπι-
στημονικῶς μελέται καὶ πραγματεῖαι δημοσιεύονται, ἀλλὰ
καὶ πλείστα ἀξιόλογα δημόσια μαθήματα πολλαχθῶς γίνον-
ται, ἵνα διεγείρωσι κατὰ πᾶσιν τὴν προσοχὴν καὶ τὸ δια-
φέρον τοῦ δημοσίου πρὸς τὸν μὴ ἐπαρκῶς ἐκμεταλλευθέντα
κλάδον τοῦτον τῶν ἱστορικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν γνώσεων,
ἀπροκαλύπτως δὲ πρὸς πάντων ἀνομολογεῖται ὅτι μέγα
χάρις ἐν τῷ πολιτικῷ τῆς ἀνθρωπότητος θά διηνοιγέτο,
ἂν μὴ ὑπῆρχε τὸ Βυζάντιον.

Πολλῶν δὲ μαλλον παρ' ἡμῖν ἀναγκαῖα καὶ λυσιτελεῖς πρέ-
πει νὰ θεωρῆται ἡ γνώσις ὅτι οὐδέποτε ἐκ τοῦ γένους ἡμῶν
ἐξέλιπεν ἡ πρὸς μαθησὶν τάσις, καὶ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες
συγγραφεῖς εὗρισκον παντοῦ θεράποντας καὶ μιμητάς . . .

Κατὰ τὸ 1593 ἡ τὸ ῥωσικὸν ἀναγορευτάτα πατριαρχεῖον
καὶ τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον κατὰδικάσασα τοπικῶς τοῦ
Βυζαντίου σύνοδος εἰς τὸν Ζ' αὐτῆς κανόνα ἠώρισεν ἕκαστον

(1) Μακροῦς μελέτης ἡμῶν περὶ τῆς παρ' ἡμῖν παιδείσεως
κατὰ τοὺς κάτω χρόνους περιληπτικὸν ἀπόσπασμα, ἀφ' οὔ
παραλείπονται ἐν τῷ παρῶν πᾶσαι αἱ σχετικαὶ παραπομπαί.

ἐπίσκοπον ἐν τῇ ἐκτυτῷ παλαιῇ φροντίδα καὶ δαπάνῃ, τὴν
 δυνάμεν ποιῆν, ὥστε τὰ θεῖα καὶ ἱερά γραμματα δύνασθαι
 διδασκασθαι, βοηθῆν δὲ κατὰ δύναιεν τοῖς ἐθέλουσι διδασ-
 σκεῖν καὶ τῶν μαθητῶν προαγουμένων, ἐάν τῶν ἐπιτηδείων
 χρεῖαν ἔχωσιν» καὶ οὕτως ἐπέβλεπεν εἰς πάντα τοὺς μητρο-
 πολίτας, ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους τῆν τε ἱεράν φρο-
 ντίδα τῆς συστάσεως σχολείων καὶ τῆν προμήθειαν τῶν δα-
 πανῶν καὶ τῆν ὑλικὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀπόρων μαθητῶν.
 πολλοὶ δὲ τῶν ἡμετέρων μεταβιβάσαντες εἰς τὴν Ἑσπερίαν
 ἤντλον ἐκείθεν τὰς ἀναγκαίαις γνώσεις καὶ μαθήσεις. Τότε
 καὶ ὁ κύκλος τῶν παρ' ἡμῶν σχολῶν ἤρρισε νὰ ἐπεκτείνηται,
 οἱ φιλομαθεῖς ὑλικῶς ὑπεστηρίζοντο καὶ μεταρρυθμίσεις καὶ
 βελτιώσεις περὶ τὴν μέθοδον καὶ τὴν διδασκαλίαν σπουδαι-
 οῦν εἰσῆγοντο ἐπὶ τῇ βίβσει τῶν τε παιδαγωγικῶν περὶ
 γελμάτων τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων καὶ τῆς
 ἰκανῆς ἐπιδόσεως τῶν παιδευτικῶν τῆς Δύσεως σπουδῶν.

Ἐνῶ δὲ ἐπὶ ἐνῆ καὶ ἡμισυῶν περίου αἰῶνα οὐδεμία περὶ
 τὴν διδασκαλίαν μέθοδον ἐπῆλθε μεταβολή, ἀλλὰ διετηρεῖτο
 ἡ τῶν βυζαντικῶν χρόνων μηχανικὴ ἐμπειρία. πρῶτος Θεό-
 φίλος ὁ Κορυθαλλεύς (1563—1616) ὁ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ
 τοῦ Πατριαρχίου τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἱατρικὴν σπουδασας,
 ἀνὴρ πολυμαθέτατος καὶ τῶν Ἀριστοτελικῶν δογματῶν ἐρ-
 μηνευτῆς δοκιμώτατος, σχολάρχης δὲ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς
 γενόμενος, τὴν σπουδὴν καὶ διδασκαλίαν τῆς φιλοσοφίας ἐπι-
 νέων ἀρχῶν ἐστήριξε καὶ βιβλία εὐμεθοδὰ συνέταξεν οὐκ ὀλί-
 γα, οἷα *Εἰς ἀπασαν τὴν λογικὴν τοῦ Ἀριστοτέλους ἵπομνή-
 ματα καὶ ζητήματα*, *Εἰσοδος φυσικῆς ἀχροάσεως κατ' Ἀριστο-
 τέλην*, *Ἐκθεσις περὶ ἐπιστ. τύπων*, καὶ *Ἐκθεσις περὶ ῥητορικῆς*,

τὰ ὅποια καταδεικνύουσι τὸ θεωρητικὸν πνεῦμα τῆς μεθόδου
 αὐτοῦ. Καὶ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τούτου, κατὰ τὸν σοφὸν
 πατριάρχην Κωνσταντῖνον, ἡ τῆς πατριαρχικῆς σχολῆς πρό-
 δος τῆς μαθήσεως ἤρξατο εὐμαθέστερον προχωροῦσα ἐπὶ τὰ
 μείζω καὶ τελειότερα.

Ἀλλὰ συστηματικώτερας παιδαγωγικῆς θεωρίας εὕρισκο-
 μεν εἰς τὰ «*Φιλοσοφικὰ φροντισματα*» καὶ εἰς τὰς «*Ἐπιστολὰς*
πρὸς τὸν διδασκαλὸν Ἰακώβου Μάρου καὶ πρὸς τοὺς ἰδιους
υἱοὺς» Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδαίου τοῦ ἐξ ἀπορητῶν (1636
 —1709). Ὁ δὲ ἐνδόξου καὶ φιλοσόφου πολιτείας παρὰ πα-
 σιν ἐμπρέπων μέγας οὗτος ἀνὴρ, ὁ τὴν φιλοσοφίαν καθέδραν
 τῆς πατριαρχικῆς σχολῆς κοσμήσας καὶ διὰ βῆθος πολιτι-
 κῆς φρονήσεως ἐμπιστευθεὶς τὴν τοῦ μεγάλου ἐρμηνέως λει-
 τουργίαν εἰς τὰ εἰρημνένῃ αὐτοῦ ἔργα πολλὰ περὶ φυσικῆς, ἡ-
 θικῆς καὶ πνευματικῆς ἀγωγῆς καταλέγων ἄριστος ἀναδει-
 κνύεται παιδαγωγικός.

Ἡ ὑγίεια, κατὰ τὸν ἐξόχον τοῦτον ἱατρὸν καὶ φιλόσοφον,
 τὸ μέγιστον τοῦτο ἀγαθὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀπικτεῖ πρό-
 πουςαν δίαιταν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ σῶμα συμφύλασσεται καὶ
 εὐρωστεῖ. Τροφὴ καὶ πόσις κίριος, ὀρθὸν μέτρον τοῦ ὕπνου
 καὶ τῆς ἀγρυπνίας καὶ γυμνάσια ἐνδυναμοῦσι τὰ μέλη, φει-
 δρῶνται τὰς αἰσθήσεις, ἀποκρίνουσι τὰ ἐκτὸς τοῦ σώματος
 καὶ χορηγοῦσι πάντα, ἀπὸ τῶν ὁποίων δύνασθαι νὰ ποζῶ-
 μεν. Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ φύσει τῶν ὄντων οὔτε ὁ οὐρανὸς κοι-
 μάται οὔτε τὰ στοιχεῖα, ἀλλ' ἐνεργοῦσι τὰς ἑαυτῶν ἐνερ-
 γείας καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς αὐγῆς τρέπονται πρὸς τὰς
 ἰδίαις ἐπιμελείαις, ἀνάγκη καὶ ὁ παῖς νὰ ἐξεγείρηται τῆς κλίνης
 αὐτῆ ἀνατολῆ τοῦ ἡλίου, πρῶτον μὲν διότι ἡ ψυχὴ μετὰ

τὴν ἐωθινήν προσευχὴν προχωρεῖ εὐσθενέστερον ἐπὶ παν ἔργον ἀγαθόν, εἴτα δέ, διότι καὶ ἡ μνήμη αὐτῆ τρέφεται κατ' ἐξοχὴν διὰ τῶν πρωινῶν ἀπομνημονευμάτων ἤτοι πρὶν ἐνσκήψῃ ὁ τῶν πραγμάτων θόρυβος καὶ ἡ τύρβη τῶν φροντίδων ἐπισκοπίσῃ τὴν διάνοισιν.

Ἐπειδὴ δὲ μόνον τοῦ ἀνθρώπου σπουδαιότατον εἶναι οὐχὶ τὸ σῶμα, ἀλλ' ὁ νοῦς, τελειοποιεῖται δ' οὗτος διὰ τῶν γνώσεων, μεγαλοφώνως συνιστᾷ ὁ ἐξ ἀπορρήτων εἰς τοὺς παιδᾶς τῶν ἐλλήνων τὴν καθόλου παιδείαν. Οὔτε ὀργή, λέγει, οὔτε ἔλθρα, οὔτε ἀπέχθεια, οὔτε πλεονεξία, οὔτε φιλαυτία, οὔτε ἄλλο τι κακὸν λυμνίνονται τοὺς ἔχοντες τοσοῦτον, ὅσον ἡ ἀμαθία, ἣτις ἐπάγεται πλῆθος σφαλμάτων καὶ εἰς παν εἶδος κακίας ἀναρπάζει τοὺς ἀμαθεῖς. Ἀφοῦ δὲ μέλισσαι, μύμηκες καὶ τὰ ἄλλα ἐλάχιστα ζῷα, τὰ ὅποια εἶναι ὀλίγον τι μόνον τοῦ παντός, ἐκπληροῦσι τὸν ἑαυτῶν προορισμόν, σὺ ἄριστε ἀνδρῶν ὁ μικρόσκοπος δὲν αἰσχύνεσαι νὰ ζῆ νωθρῶς καὶ ῥαθυμῶς, καταδέχεσαι δὲ νὰ φροντιστῆς τῶν προσηκόντων;

Θεμελιώδεις δὲ τῆς παιδαγωγικῆς ἀρχᾶς σπεύδων ὁ Μαυροκορδατος νὰ ὑπομνήσῃ τὸν διδασκαλὸν ἐντέλλεται αὐτῷ μᾶτε πλείονα ἐκάστοτε νὰ λέγῃ μᾶτε ὀλιγώτερον τοῦ χρειώδους καὶ πρέποντος. Ἰδίως δέ, λέγει, θαυμασίαν ἠθικὴν ῥοπὴν ἔχει ὁ διδάσκων ἐπὶ τοὺς παιδευομένους· διότι κατ' ὄν τρόπον τὰ ἄσπρα τιθέμενα πλεσίον τῶν εὐδαιμονίων πολλὴν ἐντεῦθεν κρύονται τὴν εὐωδίαν οὕτως ἢ ἐνεργὸς τοῦ διδασκάλου δύναμις πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὰ μάλιστα ὑπερισχύει, ἀνταίχχουσα τὴν ἰδίαν μορφήν καὶ ἐπιδεικνυμένη πρὸς τοὺς ὀμιλητὰς ἀγάπην καὶ στοργήν, τῆς ὁποίας ἐναρμόστια τεκμήρια εἶναι αἱ ἀνευρισκόμεναι παντοδαπαὶ μέθοδοι, ὅπως οἱ

μαθηταὶ προθύμως καὶ συντόμως ἀνταχόμενοι τῆς ἐπὶ τὸ τέλος ἀγούσης ὁδοῦ καὶ αὐτοὶ ἀπολαύσασί ποτε τῶν πολλῶν ἰδρώτων καὶ ὁ διδάξας ἀποδρέψῃ τῶν μυρίων πόνων τοὺς καρπούς. Καὶ συνιστᾷ εἰς τοὺς παιδᾶς νὰ προσέρχωνται εἰς αὐτὸν τὸν ἀκήρατον λειμῶνα τῶν ἐλλήνων συγγραφέων, νὰ προσέλωσι δὲ τὸν νοῦν εἰς τοὺς ἀρίστους λογοποιούς καὶ τοὺς προσέχροντας ἱστορικούς, ἵνα ἐξ αὐτῶν ἀπομάττωνται τὰς ἰδέας ἐκ τοῦ πρωτοτύπου. Πρὸς τούτοις δὲ συμβούλεύει νὰ ἐπιπροσώμεν πρὸ πάντων τὴν ψυχὴν δι' ἀριμονίας καὶ εὐπρεπείας πολλῆς. «Παίδευτον λέγει, ἀγαθοῖς ἡθεσι καὶ τρόποις ἐγγυμναζόμενος, εἴτα καὶ διδασκαλίᾳ δικαιοσύνησιν. Τί γὰρ ὄφελος, εἰ κατὰ γραμματικὸν κανόνα συντάττων καὶ ἐλληνίζων, ἀσυντάκτως ἔρεις καὶ πολὺ τὸ σόλοικον καὶ βάρβαρον ἐν τοῖς ἡθεσι». Ἀλλαχοῦ δὲ δογματίζει ὁ ἀνεξάντλητος ἱατρός καὶ φιλόσοφος ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι ἐπιστήμη, ἐπομένως διδασκίμη καὶ ὀρίζει αὐτὴν δικαίᾳ συμφορῆσιν τῆς θελήσεως πρὸς τὴν ἠθικὴν νόμον. Καὶ διδασκτικώτατα πραγματεύεται τὰς κατὰ Πλάτωνα τέσσαρας κερακλιώδεις ἀρετὰς, ἀνδρείαν, φρόνησιν, σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην, ἀπορρινόμενος κροωνίδας τῶν ἀρετῶν ὅτε μὲν τὴν σωφροσύνην, ὅτε δὲ τὴν δικαιοσύνην, συχνότατα δὲ τὴν φρόνησιν περιτειχιζομένην ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀρετῶν. Ἐπὶ τούτοις σπουδαιότατα κεφάλαια ἄριερον περὶ τῶν πολυειδῶν κακίων, περὶ ἀνθρωπίνης ἐλασινότητος καὶ περὶ ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, ἣτις ἰδρύεται ἐν τῇ στέργσει τῆς καρδίας ἤτοι ἀληθῶς εὐδαιμονίων εἶναι ὁ στέργων εἰς τὰ παρόντα καὶ ψυχικῶς ἡτυχὸς διατελών.

Τοιαῦτα καὶ πλείστα ἕτερα φιλοσοφικῶς ἐδογματίζεν ὁ ἡμέτερος Μαυροκορδατος πρὶν ἔτι ἐν Γερμανικῇ ἀναφανῶσιν οἱ Κάντιοι, οἱ Φίχτιοι καὶ οἱ Σελλίγκιοι.

Ἡ δὲ μέθοδος τῆς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων συγγραφέων κατὰ τὸν χρόνον τούτον ἦτο αὐτὴ ἡ ψυχραγωγία καλουμένη. ἡ συνήθης ἐν τοῖς σχολαίοις τῶν βυζαντικῶν χρόνων, ἡ ὁποία ἦτο κυρίως γυμνασιακὴ συνωνυμία, ἐρατηνευμένης πολλάκις τῆς ἐννοίας διὰ συνωνύμων ἢ δοκούτων συνωνύμων (ἀκουσον, ἄκουσον, ἀκροάσθητι, ἐνωτίσθητι· ὦ παῖ, ὦ παιδί μου, ὦ τέκνον μου, ὦ μαθητῆ μου κλπ.). Ἀλλὰ κατὰ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα ἀναπτύχθησθε τῆς φιλοσοφικῆς βραδέου τῶν διδασκαλικῶν μεθόδων πολλοὶ κατέργησαν τὴν ψυχραγωγίαν τῦπην καὶ ἐπάχχον βαθυηθὸν τὴν τελείαν αὐτῆς κατέργησιν.

Ἦρξατο δὲ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην γενικευμένη καὶ ἡ δημώδης γλώσσα. Οἱ ἱερομόναχοι διὰ ταύτας ἀπήγγελλον τοὺς λόγους καὶ τὰς ὑμιλίαις αὐτῶν. Ἡ Κωνιὴ Διαθήκη μεταφράσθη βαρβαροφώνως. Εἰς ἀπλὴν γλώσσαν ἐξέδωκεν ὁ διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱεραῆς θεολογίας Φρ. Σκούρος τέχνην ῥητορικὴν (1681). Ἀλλὰ τὸ γλωσσικὸν τοῦτο ἰδιώμα εἶχε πολλοὺς καὶ ἀξιολόγους ἀντιπάλους. Θεολόγος ὁ Ζυγομαλας γράφει πρὸς Μαρτίνον τὸν Κρούσιον λέγει «πῶς ἂν τὴν βάρβαρον γράψῃ με ἀπορῶ». Ὁ ἱερομόναχος Ἱερειῆς τῷ 1669 γράφει πρὸς τὸν ἐν Δεσφίᾳ καθηγητὴν Ἰωάννην Ἰλάριον. «Ἐρωτῆς· πωλεῖται ἡ Κωνιὴ Διαθήκη παρ' ἡμῖν ἐρατηνευθεῖσα εἰς κοινήν; Ἰσθι, ὅτι παρ' ἡμῖν ἡ Κωνιὴ Διαθήκη ἀναγινώσκειται γλώττῃ ἢ γέγραπται· κἂν ταύτην τινὲς μετηρμήνευταν βαρβαροφώνως, ἀλλ' ἄχρηστος ὄπται ἡ μετάρρασις, οὐδεὶς γὰρ ὠνήσατο». Καὶ Ἄλεξ. ὁ Μαροκορδάτος, ὅστις μετεχειρίζετο καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ νέον τῆς γλώσσης ἰδιώμα γράφει (1683) πρὸς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ. «Ἐως πότε τῇ χυδῆν, ὡ ποθεινότατοι, καὶ ἀγοραία διαλέκτῳ λεσχινεύοντες

οὐ πάυεσθε; δήμενον ἤδη ἢ τρίμηνον παρήλακε καὶ μηδὲν ἄχρι δεῦρο χάριτος ἀποστάζον, οὐδὲ βρῶν ἠδυτήτος οὐδ' ἀτικουργῆς ἐπιστείλατε γράμμα. . . Ὅτως ἄρα ῥητορίας ὑμῖν ὁ δρόμος εἰπὶ μηδενὶ καλῷ διήνυσται; αὐτὰ εἰσιν αἱ ἐκπεπονημέναι καὶ ἀπηκριβωμέναι μελέται, ὥστε μὴ κατοκνεῖν οὐδέ πρὸς τὸν φύντα αὐτὸν βαρβαρίζειν καὶ διχπταίειν καὶ ταῦτα τῶν ῥητορικῶν γοητευμάτων καὶ τῆς ἐντέχνου κρηψείας ὑπὲρ αὐτὸ τὸ νέκτρο καὶ τὴν ἀκυβροσίαν γλιχόμενον, μαλλον δὲ λιχνευόμενον;». Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος γενικὴ γνώμη τῶν τότε ἐπιφανῶν τοῦ γένους διδασκάλων.

Ἀξίον δὲ σημειώσεως εἶναι ἐνταῦθα ὅτι κατὰ τὸν 12' αἰῶνα εὐρίσκομεν ἴχνη τῆς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 10' ἑκατονταετηρίδος εἰς τὰς δημοτικὰς τῆς Εὐρώπης σχολὰς εἰσχυθείσης ἀλληλοδιδασκαλικῆς ἢ λαγκαστρικῆς λεγομένης μεθόδου, διότι ἐν τῇ σχολῇ τῶν Ἀθηνῶν τῷ 1673 παρὰ τῷ διδασκάλῳ ὑπῆρχον καὶ πρωτόσχολοι, οἵτινες ἐδίδασκον τοὺς μικροτέρους παιδας, ὡς ἀναφέρει ὁ Γαλλῆς Guillet ἐν συγγράμματι αὐτοῦ «περὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νέων Ἀθηνῶν» κατ' εἰδήσεις αὐτοπτῶν μαρτύρων, τῶν ἐν Ἀθήναις τότε ἐνοικούντων Γάλλων καπουκίνων, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπίσης δηλοῦται ὅτι ὁ ἱερομόναχος Δαμασκηνός, ὁ Δ. Βενιζέλος καὶ ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἠρμήνευσον τότε δημοσίᾳ ἐν Ἀθήναις τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν φιλολογίαν καὶ ὅτι τοὺς Γάλλους ἐπισκέπτας τῆς σχολῆς σκώπτοντας καὶ ἐμπνίζοντας τοὺς νεωτέρους Ἀθηναίους οἱ ταπεινοὶ ἡμῶν διδάσκαλοι δι' εὐφροσύνης εὐηθείας τὸ κατ' ἀρχὰς ἐνέπαιζον καὶ ψυχρῶς ἐχλεύαζον τοὺς ἀξιούντας ὅτι εἶναι πονήροί· ἀλλὰ τελευταῖον ὁ ἱερομόναχος Δαμασκηνός ἀφαιρέσας τὸ πρόσωπειον «εἰ με μέλει, εἶπε μετ' ὀργῆς, περὶ τῶν

Ἀλκιβιαδῶν, τῶν Ὀλυμπιονόμων καὶ τῶν Θρασύβουλων
 τούτων. Ὅστις ἐξ ἡμῶν περιμένη νὰ τραφῆ ἀπὸ τῆς ἀν-
 δρείας αὐτῶν καὶ ἀπὸ τῆς συνέσεως τοῦ Φωκίωτος, θὰ
 ἦτο πολλῶ μωρότερος παρ' ὅτι ὁ Σωκράτης ὑπῆρξε σοφός.
 Πολλὰ ἀκούομεν λέγοντας τοὺς φράγκους περιηγητὰς ὅσους
 βλέπομεν. Ἀλλὰ τί τὸ ἐκ τῆς φλυκτρίας τυχῆς κέρδος; Οἱ
 νομιζόμενοι σοφοὶ τῶν χωρῶν σὰς ἄνδρες ἐμπνέουσιν τὴν
 ἀμαθίαν ἡμῶν, ἀλλ' ἔχουσιν ἄρα γὰρ δίκαιον; Δὲν ἠρκέστημεν
 νὰ μεταβιβάσωμεν ἐν τῇ ἀρχιούτητι τὸ φῶς τῆς καλλίστης
 ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ὅτε συνέπεσε νὰ λησμονήσῃτε ὅσα ἐδι-
 δάχθητε παρὰ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ
 Ἐπικούρου καὶ τῶν ἄλλων ἡμῶν ἀρχαίων, ἡμεῖς πάλιν σὰς
 ἐπέψαμεν τὸ δεύτερον τὸν σοφὸν Ἀργυρόπουλον, τὸν Θεό-
 δωρον Γαζῆν, τὸν Γεώργιον Τραπεζούντιον, τὸν Γεμιστόν.
 Τώρα ἐκπλήττεσθε ἀκούοντες τοὺς λόγους μου· ἀλλ' ὡς τίνας
 ὑπολαμβάνετε τοὺς νῦν Ἀθηναίους; Καὶ ἐξηκολούθησεν οὕτω
 δημηγορῶν ὁ μοναχὸς καὶ ἐταπεινώσει τοὺς ἀκρατὰς αὐτοῦ
 κατὰ τὴν ἰδίαν τούτων ὁμολογίαν καὶ τοὺς ἠνάγκασε νὰ
 ζητήσωσι συγγνώμην, διότι οὕτως ἔκρινον τοὺς νεωτέρους.

Ἐὰν δὲ περὶ τῆς ὀργανώσεως καὶ ἀποτελεσματικῆς λειτουρ-
 γίας τῶν παρ' ἡμῖν σχολῶν τοῦ προκειμένου αἰῶνος μνησθῶ-
 νομεν ἐκ δύο ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφων. Τούτων τὸ μὲν εἶναι
 ἐκδομένον μὴνὶ Ἀπριλίῳ τοῦ 1669 καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐν
 Ἄρτη σχολάν, κατὰστραθίαν ἐπὶ τῷ διδάσκεισθαι τὰ ἱερά
 γράμματα τῆς ἑλλην. διαλέκτου καὶ τῶν λοιπῶν μαθημάτων
 διὰ καταβολῆς χρημάτων τοῦ ἐκ Καστορίας ἀρχοντος Μανω-
 λάκη, ὀρίζον πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅπως διδασκαλὸς ἐκλέγεται
 εἰς τὸ σχολεῖον τοῦτο ἀνὴρ εὐσεβὴς καὶ ὀρθόδοξος, ἱκανὸς νὰ

προεδώσῃ μαθήματα καὶ μαθητὰς νὰ ὠφελήτῃ, ὁ δὲ μετὰ
 τὴν πείραν γνωθῆς ἀνωφελὴς εἰς τὴν σχολήν καὶ τοὺς μα-
 θητευομένους ἢ διὰ βίου ἀισχύρητα ἢ δι' ἀμέλειαν διδασκα-
 λίας ἢ αἰτίας σκανδάλων ἀποπέμπηται τῆς σχολῆς· τῶν δὲ
 μαθητῶν ὅστις φανῆ ἀνεπιτήδειος πρὸς μαθητὴν καὶ σκανδάλ-
 ων παρὰ τὸν ἀποβάλλεται τοῦ συνεδρίου τῶν λοιπῶν καὶ
 ἀντείσχεται ἕτερος.

Τὸ δ' ἕτερον σιγίλλιον παρὰ τῷ Κομνηνῷ Ὑψηλάντη ἀπην-
 τῶν, ἐξεδόθη κατ' Ἰούλιον τοῦ 1691 περὶ τῆς πατριαρχι-
 κῆς Ἀκαδημείας. Κατὰ τοῦτο διορίζοντο εἰς διδασκαλὸς τῶν
 ἐπιστημονικῶν μαθημάτων καὶ εἰς τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν,
 ἐπεβαλλετο δὲ εἰς αὐτοὺς ἄγχαπη ἐξ ἴσου πρὸς πάντας τοὺς
 μαθητὰς καὶ συνιστάτο εἰς τοὺς μαθητὰς ὑπακοή καὶ σέβας
 πρὸς τοὺς διδασκάλους. Καὶ τὸ μὲν ἐπιστημονικὸν τμήμα
 περιελάμβανε δύο κλάσεις, ἡ δὲ διδασκαλίαι ἐγένετο, τοῦ
 διδασκαλοῦ προτείνοντος ἢ λύοντος προβαλλόμενα ζητήματα,
 καὶ κατὰ σάββατον ἀμαθῆματα μὲν, λέγει τὸ ἐκκλησιαστι-
 κὸν ἐγγραφον. τῆς προκειμένης ἐπιστήμης μὴ διδάσκειν,
 ἀθροίζειν δὲ ἐνώπιον αὐτοῦ τοὺς μαθητὰς, εἴτε δι' ἑαυτοῦ τε
 καὶ δι' ἀλλήλων ἐμείνων ἐπεξεργάζεσθαι τριβήν τινα καὶ
 ἀναπόλησιν κατὰ νοῦν τῶν προελθόντων μαθημάτων, διὰ
 τινῶν προσκομζόντων προβλημάτων, προτρέπειν τε τοὺς
 ἐπαίουσι μαθητὰς καὶ συνιστῶν αὐτοῖς ἐνδελεχῶς διαλέξεις
 ἀλλήλοισι δι' ὧν ἔχωσι γυμνάζεσθαι καλῶς καὶ προχωρεῖν εἰς
 ἐπίδοσιν». Δύο δὲ κλάσεις ὀρίζοντο καὶ τοῦ ἐγκυκλοπαιδικοῦ
 τμήματος, ὧν ἡ μὲν ἐδιδάσκετο τοὺς πεζογράφους, ἡ δὲ δευ-
 τέρα τοὺς ποιητὰς, τῶν δὲ ἑλληνικῶν ἡ διδασκαλίαι ἤρχετο
 ἀπὸ τῆς συντάξεως μετὰ τεχνολογίας ἀδικλείπτου καὶ θεμα-

τογραφίας και έγινετο καθ' ἐκάστην μηδὲ τῶν σχεδῶν
ἐξαιρουμένων. Καθωρίσθησαν δὲ καὶ πειθαρχικαὶ τινες δι-
τάξεις, ἀλλ' ἐπὶ πασι μέγα ἰσχύον ἐκηρύττετο τὸ παρὰ δειγ-
μα τῶν διδασκάλων, οἱ ὅποιοι ὑπεχρεοῦντο νὰ διδάσκωσι
θεοσέβειαν καὶ εὐλάβειαν καὶ ἠθῶν κοσμιότητα . . . .

Πάντες δὲ τότε παρ' ἡμῖν πατριάρχαι, ἐπίσκοποι, λόγιοι
καὶ πρόκριτοι μετὰ ζήλου ἀγωνιζόμενοι προσεπῆθον φιλοτί-
μως καὶ εὐσυνειδήτως τὸ φῶς τῆς ὑγιoῦς παιδεύσεως καὶ τῆς
ἀρετῆς εἰς τὸ γένος ἡμῶν νὰ ἐξελπύσωσι· καὶ οὕτω συνετέ-
λεσαν τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἀνελκυστικὴν τοῦ δένδρου, ὅπερ
ὑπὸ τῶν εὐμαθῶν καὶ ἀφωτισμένων τοῦ Π' αἰῶνος διδασκα-
λῶν, σεμνοτάτην καὶ ἀγιωτάτην θεωρούντων τὴν τῆς νεολαίας
ὁμοειδή καὶ κρινὴν παιδεύσειν, κατὰ ἀλλήλους καὶ εὐλοκίμως
καλλιεργηθέν, ἀγλαοὺς καὶ εὐχέλους ἀπέδωκε τοὺς καρπούς.

ΧΡ. Γ. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Ἡ σκηνὴ ἐν τινὶ γυμνασίῳ κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραδό-
σεως. — Ὁ καθηγητὴς ἀποτείνει ἐρώτησιν, εἰς ἣν οὐδεὶς τῶν
μαθητῶν ἀπαντᾷ. Εἰς μόνος ἐξ αὐτῶν ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς
τοῦ πλησίον συμμαθητοῦ του: «ὁ καθηγητὴς εἶναι βλάξ». —
Ὁ καθηγητὴς νομίζει ὅτι ὁ μαθητὴς διατυπώνει ἀπάντησιν
εἰς τὸ ἐρώτημά του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μαθητὴν
λέγει αὐτῷ ἐνθαρρυντικῶς: Μὴ φοβεῖσθαι . . . εἰπέ το πειρὸ
δυνατὰ αὐτὸ ποῦ λέγεις . . . μπορεῖ νὰ ἦναι σωστὸ !!!

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙ ΓΗΣ

Ἄρρητον χάρισμα τῆς φύσεως σεμνῶς περιβάλλει καὶ ἠδέως,
ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ὡς καλοὶ ἐρασταὶ μειδιῶσι
καὶ θεοσεβία ἀκτίς ἰλαρότητος λάμπει ἐκχέει.

Τῶν οὐρανῶν ταγματῶν ποικίλα χρυσόπτερα πλήθη
δίκην πτηνῶν καὶ λιθόγγων ἰπτάμενα πάσαν τὴν πλάσιν
ἐξ εὐφροσύνης πληροῦσι καὶ αἶρων καὶ ἕμωρ
πρὸς τὸν ποιήσαντα γῆν, οὐρανὸν καὶ τὸν σὺμπαρτα κόσμον.

Χάρις παρτοῦ καὶ χαρὰ καὶ ζωὴ καὶ ἀγάπη ὑπάρχει,
συμμεμιγμένη ἀγάπη μετὰ τῆς φαιδρότητος πάσης.

Τῆς ἐπιβλήντος κορυφῆς ἡ Σιών μετὰ γλυκύτητα κλίρει,
πρὸς τὴν μικρὰν Βηθλεὲμ μετὰ στοργὴν τρυφερὰν καὶ ἀγάπην
καὶ ἀσπασμὸν ἀποτίθησιν ἅγιον, ὅστις ἀμέσως
θέλγει, μαγεύει, μυστὰ, βασιῶμοι καὶ φιλεῖ τὸν αἰθέρα.

Πλήν διατὶ χάριτος καὶ ἰλαρότητος κατέχει τὴν πλάσιν,
ἥτις ἀστράπτει ἐκ χάριτος θείας καὶ αἰγλης ἐκτάκτου
καὶ παρταχοῦ διαχέεται δρόσος μυροειστά τόση;

Τὶ ἐκτελεῖται θεοσεβῶν ἔργων καὶ ἑκαστὸν πλάσμα
θείας ἀγάπης μετὸν καὶ χάριτος καὶ φαιδρότητος πάσης
δόξαν καὶ αἶρον προσάγει εὐθύμως καὶ μέλει καὶ ἡδοι;

Ἡ ὁρατὴ καὶ ἄβρατος κτίσις τὰς φύσεις ἐροῦσιν,
ὁ οὐρανὸς περιπετάσσεται χαίρων τὴν γῆν ἀσπασίως,
ἡ ἀφθαρσία ἀσπάζετ' αὐτὴν τὴν φθορὰν καὶ τὴν ἕλην
καὶ πρὸς τὸ σκοτὸς τὸ φῶς τὸ ζωηροῦτον τείνει τὴν χεῖρα.
Φύσιν φθορᾶς καὶ μορφήν ἡ Ζωὴ ταπεινῶς προσλαμβάνει

καὶ ἀμαρτίας χιτῶνα ἐνδύει· αὐτὴ ἡ Ἀγάπη,
ἵνα ἐκ ταύτης λυτρώσῃ μερόπων τὸ δυστηνον γένος.

Σκίετα, ὦ πλάσις, πλὴν ἕκαστη θεάμα βλέπουσα ξέρον.
Ὁ Πλάστης, Ὅστις μὲ ἵνα Τοῦ λόγον παρήγαγε σύμπαν,
ἥλιος, γῆν, οὐρανὸν καὶ σελήνην αὐτὴν καὶ ἀστέρας,
Ὅστις ποιεῖ μ' ἐν βλέμμα μικρόν Τοῦ τὸ σύμπαν ἡ τρέμη,
ἢ τὴν ἡμέραν εἰς νύκτα μ' ἐν νεῦμα εὐθὺς μεταβάλλει,
Ὅν ἀνυμνοῦσιν ἐστῶτα πλεσιόν τοῦ θείου Τοῦ θρόνου
τὰ Χερουβείμ, Σεραφείμ κ' αἱ λοιπαὶ χρυσοπτέρυγοι τάξεις,
ὁ Βασιλεὺς τοῦ παντός, ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος ὁλων,
ἤλθεν ὡς ἐν μορφῇ ταπεινῇ, ἐν μορφῇ ἀνθρώπινῃ.
Ναί, ἐγεννήθη Θεὸς ἐπὶ γῆς, ὁ Υἱὸς καὶ ὁ Λόγος!

Ὡ ἀγραυλοῦντες ποιμένες, πορεύθητε ἵνα Ποιμένα
ἴδητε μέγα ἐν φάτνῃ ἀλόγων τεχθέντα, Ἐκεῖνον,
Ὅστις τὴν γῆν ὑποπόδιον ἔχει αὐτῶν τῶν ποδῶν Τοῦ.
Σπεῦσον ἀστήρ, ἵνα ἴδωσι θεῖον Ἀστέρα οἱ Μάγοι
χύροντα φάος ἀθάρατον, ἄφθιτον, αἰγλήν καὶ λάμψιν,
ἣτις χαρᾶς κ' εὐφροσύνης πληροὶ τοὺς αἰθέρας καὶ δόξης.
Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Χριστός, ὁ Θεὸς, ὁ αἰώνιος Λόγος!

Δόξα Σοι πρόπει καὶ αἶνος τῷ Πλάστῃ ἀρρήτως τεχθέντι
Σοὶ τῇ τελείᾳ Ἀγάπῃ τὸ πᾶν ἐξ ἀγάπης πληρούση,
Σοὶ τῇ Πηγῇ τῆς ζωῆς ἐξ ἧς ῥέει ζωὴ κ' ἀφθαρσία.
Δόξα καὶ αἶνος, τιμὴ καὶ ἀγάπη καὶ πάλιν Σοὶ δόξα.

B. XATZHANEΣTHΣ

Ο ΞΕΝΟΣ

Εἶχε τὸ γόντρον τοῦ ξένου, δηλαδὴ τοῦ ἀγνώστου Ἀλλὰ
πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἔτυχεν ἕνας φίλος του λιγάκι
ἐνθουσιώδης καὶ σύμφωνος μὲ τὴν διάθεσιν τῆς στιγμῆς πού
του ἔκαμεν ἕναν πανηγυρικὸν καὶ οἱ ἐπαρχιωτὰ ἤκουον, καὶ
οἱ ἐπαρχιωτὰ ἐπίστευον καὶ οἱ ἐπαρχιωτὰ τὸν περιέμενον μὲ
ἀνυπομονησίαν σὺν τὸν Μεδίαν.

Καὶ ὅπως ὅλους τοὺς ἀναμενομένους Μεδίαν ἤρχισαν νὰ
τὸν στολίζουν μὲ διάφορα μαγικὰ χαρίσματα καὶ ἡ φαντασία
ἢ ἐξημμένη ἔπαιζε τὸ μέρος τῆς, καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος
ψεῦσται ἐπλαττον διάφορα ἀνέκδοτα ἐπιστημονικῆς δεινό-
τητος, ἀφιλοκερδείας καὶ ἱπποτισμοῦ. Ἀκόμη καὶ τὸ ἐξωτε-
ρικόν του ἐζωγραφήθη μὲ χρώματα ὠραιότερα· καὶ ὅταν τὸν
εἶδαν χλωμόν καὶ μικροκαμωμένον μὲ φωνὴν σβυσμένην ἀπὸ
τὴν συγκίνησιν πού τον προξένισεν ἢ τόσον θερμὴ ὑποδοχή,
δὲν ἀπεγοητεύθησαν ὅπως μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ, ἀλλὰ
τον εὖρον ὅπως τον ὄνειροπόλησαν.

Μὲ μίαν τοιαύτην προκατάληψιν ἐνεθρονίσθη εἰς τὴν ἐπαρ-
χίαν ὁ νέος ἰατρός, προσωπικότης, τῆς ὁποίας τὰς σχέσεις
ἐπιζητοῦν οἱ ἄνδρες, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν πλείτουν ὄνειρα
γλυκύτερα αἱ νέαι κόραι.

Ἐκεῖνος χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅλα τὰ παραμύθια τῆς φήμης
του κάθισεν εἰς τὸ δωμάτιον συλλογισμένος, ἀνοίξε τὸ παρά-
θυρόν του καὶ εἶδε τὴν Προποντίδα ὀλογάλαγν καὶ λείαν ν'
ἀφίην μὲ καλωσύνη νὰ γλυστρουῖν ἔσθ' ἄνωτά της τὰ ἐλαφρὰ
καραβάκια μὲ τὰ ὀλόασπρα πανιά καὶ δάκρυσεν ὅταν εἶδε
κατόπιν μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του φωτογραφίαις τῆς νοικο-
κυρᾶς του καὶ ἐγὼ χεῖρα καὶ ἐπιπλα ξένα.

Ὁ ἐκπατριδισμὸς τον ἔκαμε νὰ πονέσῃ καὶ μέσα ἀπὸ τὸ κι-

δωτιον εβγαλε την εικονα της μακαριτισσας μητεριτσας του που τον συνωδευε παντου γραμμενη με φωτεραις γραμμαις μεσα εις την καρδια του και αποτυπωμενη με σκια επανω εις το χαρτι.

Τοποθετησε επανω 'ς το τραπεζι τα βιβλια του, ενα ανθρωπινο κεφαλι που τοςον εφοβεριζε την αδελφίτσα του την μικρον και μιαν γραμματοθηκην, εργοχειρον της μεγαλης του αδελφης.

Κατόπιν χαμογελασε περιτριγυρισθηκε απο γνωστα αντικειμενα και καταλαβε πως το δωματιον ειναι ιδικον του.

Απο δλην αυτην την ασχολιαν τον απεσπασεν η συρμενη λιγακι φωνη της νοικοκυρας του, η οποια ελεγε :

— Κυρ γιατρε, οας γυρευουν εις εναν αρρωστον.

"Εφυγε γρηγορα, αφου γυρισε και ειδη με αγαπην τα αγαπητα του αντικειμενα.

"Αμα εφυγε δυο τρεις γειτονισσες φιλινάδες της νοικοκυρας ετρεξαν να ιδουν το δωματιον. "Ολα τα παρατηρησαν με προσοχην και την φωτογραφιαν της γρηας και το ωραιον απο ελεφαντόδοντο παιδιον της, και την γραμματοθηκην, της οποιας για μια στιγμουλαν πηραν το σχεδιον με προσοχην δια να κάμουν απαράλλακτον και βεβαια το σχεδιον θα κυκλοφορουσε σε λιγαις μεραις εις δλην την επαρχιαν.

Σκαλιζαν τα βιβλια και νυραν μεσα ανθη πατημενα και κατι γραμματα σε ξενη γλωσσα, μα επειδη εμουσχοβολουσαν εβγαλαν τα τρολλοκοριτσα διαφορα συμπερασματα.

"Οταν η νοικοκυρα τας απεσπασεν, η επιθεωρησις των δλιγων νεον αντικειμενων δεν ειχε συντελεσθη και οι γειτονοπουλες εφυγον οχι πολυ ικανοποιημεναι.

*
*
*

'Στα καθενεια μεσα οι ανδρες μιλουσαν για την γραβατα του γιατρου, για το σχημα του πλου του, για το ραβδι το απλουστατον και η οικογενεια που τον προσεκαλεσε δια την ελαφρον καταροδην, (το περισσοτερον δια να τον καλογνωρι-

ζουν απο κοντα) εμεγαλωνε την αρρωστιαν και εμεγαλωνε και ο γιατρός μαζί με την αρρωστιαν. Πως χαιρετισε την υπηροστριαν, πως γλυκομιλησε τον αρρωστον, πως εγκαρδιωσε τους τριγυρινους, πως σταθηκε χαριτωμενα και πηρεν απο χαριτωμενον χαρτοφυλακιον και εγραψε την συνταγη, ολα ησαν γλυκα και ολα διεθετον ευνοικως τους επαρχιωτας.

Κατόπιν ηλθαν τα γραμματα του, αι εφημεριδες του, και οι επαρχιωται μαζευμενοι 'ς το ταχυδρομειον οπως μαζεινται για να διαβασουν τους φακελλους, διοτι ο τουρκος ταχυδρομος δεν ξευρει να διαβαση ουτε ελληνικα, ουτε γαλλικα, εβγαλαν απο τα γραμματοσημα διαφορα συμπερασματα και ενας μάλιστα προτεινε (οπως εγινετο δι' ολους τους ξενους) ν' ανοιξουν κανενα γραμμα του γιατρου και οι αλλοι απεφανθησαν «οτι δεν ειναι καιρος ακομη».

"Η στασις του γιατρου εις την εκκλησιαν, ο τροπος που παιρνε το αντιδωρον, ολα ησαν καλα και αξια. Οι δε πτωχοι, α' οι πτωχοι, τους οποιους κατα καθηκον επεδεκετετο δωρεαν και τους ανεκουφιζεν, ησαν ενθουσιασμενοι μαζί του.

Και εσυλλογιζετο ο Δημητριος Νικηφοριδης, με πόσον ολιγα πράγματα κερδιζεται η δημοτικότης. Χωρις να την επιζητηση την δημοτικότητα αυτην, την απελάμβανεν ως δωρον του ουρανου ως ακτινα του ηλιου.

Τα βλεμματα όλων εμάντευσεν οτι εκαρφώνοντο επανω του ως βλεμματα φιλικα ετοιμα να τον κρινουν ευνοικως.

Εις τας μεγαλοπολεις πινουν τοςα πικρα ποτηρια οι ιατροι. Αι αντιζηλιαι αι ταπειναι των μικρων, ο ογκος ο επιβαλλων των μεγαλων, αι λαμπραι αιθουσαι της υποδοχης, εις τας οποιας πρεπει να δεχεται ενας καθως πρεπει ιατρος, αι ραδιουργιαι των φαρμακοποιων, ολα, ολα τα εμετρα και εζη ευτυχης εις την γαληνην της επαρχιας.

Και ηγαπα την επαρχιαν με ολας τας λεπτομερειας της, ακομη και την μουσικην των ατσιγγανων την ευρισκε με ιδιοφυσιαν και την ηκουε με αγαπην.

"Εφερε και το βιολιον του και ηρχισε να παιζη και δια να

τον άκούσουν όλοι και όλοι ήρχισαν να επισκέπτονται πολύ συχνά τὰ τριγυρινά σπίτια.

Έπαιξε μέτρια άλλ' έθεωρήθη καλλιτέχνης.

Πάντοτε ό φακός τής προκαταλήψεώς τον έμεγάλωνε. Ένας μόνον εύρισκε, πώς ό ιατρός ήτο καλός άνθρωπος και προσεκτικός ιατρός και Θεός δέν είναι.

Ό ιατρός τον ήκουσε και δυσηρεστήθη· συνείθισεν εις τὸ θυμίαμα και τώρα να τον αποκαλούν άνθρωπον, τῷ έφάνη ταπεινωτικόν.

*
* *

Έλθεν ή μοιραία ήμέρα, κατά την όποιαν ό επί τῶν φακέλων επέτρεψε ν' ανοιχθῆ ένα γράμμα του γιαιτροῦ. Ό ιατρός έλειπεν εις γειτονικήν κωμόπολιν χάριν έγχειρήσεως.

Τὸ γράμμα ανεγνώσθη εις επήκοον.

Άγαπητέ Δημήτριε.

« Δέν τούς καλοξεύρεις τούς επαρχιώτας και πλέκεις τόσους » πανηγυρικούς. Σε μεθῶ ή δημοτικότητα, ή όποία δια κάθε » γνωστικόν άνθρωπον είναι άτμόσφαιρα επικίνδυνος αλλοιοῦ- » σα και αυτό τὸ έγώ μας.

« Μάθε επί τέλους να βλέπης την πραγματικότητα με την » αληθινήν της όψιν.

« Ναι, είσαι τὸ είδωλον τῶν επαρχιωτῶν.

« Άλλ' έγώ σου όμιλῶ εκ πείρας· έζησα και έγώ εις επαρχίας και απήλαυσα και έγώ τὸ λιθάνι αυτό· υπήρξα δυστυχής, διότι έμέθια. Δέν λέγω ότι πρέπει να περιφρονῆς » τούς επαρχιώτας, α, όχι· μα θέλω τὸ δικό σου τὸ καλό. Θέ- » λω να μην πονέσης πολύ, όταν ό άνεμος τής δυσμενείας » πνεύσῃ.

« Με έρωτῆς δια την έγχειρησιν, την όποιαν απεφάσισες να » κάμης, σου στέλλω γερμανικόν περιοδικόν, τὸ όποϊον ακρι- » βώς αναπτύσσει όμοϊαν περίπτωσιν θεραπείας διαφορετι- » κῆς, κατά την όποιαν έγχειρησις δέν έθεωρήθη αναγκαία.

« Χθές ό συνάδελφός μας Κωνσταντινίδης μου είπεν ότι ά- » πεπλήρωσας τὸ χρέος σου, εύγε.

« Καμμία εύμορφη επαρχιώτισσα (και πλουσία) δέν σου κά- » μνει τὰ γλυκά μάτια ; Δέν έχεις προσκλήσεις από πατέρας » πού έχουν κόραις τής παντρείας.

« Έγώ εύχομαι να γλυτώσης γρήγορα από την επαρχίαν » και να συνάξης αρκετά χρήματα να εξακολουθήσουμε τὰς » σπουδὰς μας εις την Ευρώπην.

« Πάλιν εις τὸ ίδιον δωμάτιον με την ίδιαν γιορτερήν φο- » ρειάν με τὰ ίδια όνειρα και να ύπηρετήσωμεν πάλιν ως έ- » ρυθρόσταυροι περιποιοῦμενοι στρατιώτας άνικίτους πη- » ρωθέντας.

« Γ. Γ. Όπως σου είπα, δυσπίστει πρὸς τούς επαρχιώτας. » Η εντύπωσις υπήρξε κεραυνοβόλος.

Οι επαρχιώται άρά γε ανεγνώρισαν τον εαυτόν τους μέσα εις την εικόνα του νέου ιαιτροῦ ; Άγνωστον.

Για πρώτην φοράν ένας όμιλησε εναντίον του ιαιτροῦ.

— Μας γελοῦσε τόσον καιρόν και στέλλει για μίαν παραμι- » κράν έγχειρησιν και ζητεῖ συμβουλήν.»

Προς καλεῖται ό σύζυγος τής γυναίκος πού θα επάθαινε την έγχειρησιν και μαθαίνει ότι ή γυναίκα του μπορούσε να θε- » ραπευθῆ διαφορετικῶς, και μαινεται και άρχίζει να ξεφωνί- » ζη ότι :

— Για να κερδίση παράδες να ξεπληρώνη τὰ χρέη του ό πτωχός ό άξυπόλητος και για να τρέχη εις την Ευρώπην να διασκεδάξη κάμνει έγχειρήσεις και θανατώνει τον κόσμον.

Έρχεται και ένας χωρικός από την κωμόπολιν πού έμενεν ό ιατρός και λέγει πώς ό θεός του απέθανε.

Τον φωτίζουν, ότι ό ιατρός τον θανάτωσε πού δέν ξεύρει τὰ μάτια του να βγάλῃ. Μαθαίνουν αι γυναίκες όσα κατα- » φρόνια ταῖς έγραψεν ό φίλος και ξεφωνίζουν· κοί μιὰ γειτό- » νισσα, ή όποία ώνειροπόλησε τον γιαιτρό δια γαμβρόν της, τώρα τρέχει μισογδυμένη και μισογδυμένη 'ς τῆς νοικοκυρῆς του και λέγει, πώς θα πάγῃ 'ς τὴν δημαρχίαν να πετάξῃ τον

γιατρό· διότι δέν αφήνει τήν γειτονιά νά κοιμηθῆ με τὸ τσουγκράνισμα τοῦ βιολιοῦ του.

— Ὁ χτικιάρης, λέγει τῆς νοικοκυρᾶς ἡ ἀνεψιά ἡ γεροντοκόρη, τὴν ὁποῖαν δέν ἐγύρισε φαίνεται νά καλοῖδῆ, καλὰ λέγει ἡ κοκώνα Ζωήτσα, θεία, αὐτὸς δέν μας αφήνει νά κοιμηθοῦμε καὶ χθὲς δέν ἄρσσε καὶ τὸ φαγί. Σάν νά ἔτρωγε καὶ ποτέ του καλλίτερα. Ἐλάτε κοκώνα Ζωήτσα νά ἰδῆτε τὰ ἀσπρόρρουχά του ὅλο μπάλωμα καὶ τῆς κάλτσες του.

Ἐλάτε νά καταλάβητε πῶς νῦρε τὸ χωριό μας καὶ βυζαίνει περὶ καὶ θανατώνει ἄδικα ὁ λιμασμένος. Ὁ κακομοῖσος ὁ μπαπᾶς μου, θὰ ζοῦσε ἀκόμη ἂν δέν τύχαινε αὐτὸς ἀντίκρου μας.

Σάν κυλαρίσσι ἐστέκουνταν . . . Ὁ φονιάς.

Τὰ παιδιὰ με ἐπιθετικὰς διαθέσεις περιέμενον τὸν ἱατρόν.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἶδε τὸ ρεῦμα τῆς δυσμενείας. Ὁ φαρμακοποιὸς σάν προνοητικὸς ἄνθρωπος ἐφρόντιζε καὶ ἔφερε νέον ἱατρόν καὶ τὸν προσεκάλουν ὅλοι γεροὶ καὶ ἄρρωστοὶ διὰ νά ἀποδείξουν ὅτι δέν τον θέλουν πλέον τὸν Δημήτριον.

Μόνος ἐκεῖνος ποὺ εἶπε πῶς δέν εἶναι Θεὸς καὶ ποὺ δυσερέστησε λιγάκι τὸν γιατρό τὸν πλησίασε καὶ τὸν γλυκομίλησε.

Ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος ἐσυλλογίζετο με πόσον ὀλίγα πράγματα κερδίζεται ἡ δημοτικότης, τώρα συλλογίζεται πῶς με πολὺ ὀλιγώτερα κερδίζεται ἡ ἀντιδημοτικότης.

Μὰ πῶς πονεῖ! Θεέ μου, πῶς πονεῖ Τί τὸν ἔκαμαν; Γιατί, ὅλους τοὺς θανάτους καὶ τοὺς ἑκατοντούτεις, κύρ Νικολῆ, τοὺς ἀποδίδουν τώρα εἰς αὐτόν; Πολὺ πονεῖ καὶ ἔκρουσε τὸ βιολί του γιὰ νά μὴν παίξῃ περὶ.

Ἀκόμη καὶ τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ ποὺ ἔχει κατακρίνεται ὡς ἀντιχριστιανικὸν καὶ ἡ ἀνεψιά τῆς νοικοκυρᾶς λέγει ὅτι βλέπει ἄσχημα ὄνειρα καὶ δέν μπορεῖ βρουκόλακα νά ἔχη μέσα εἰς τὸ σπίτι της.

Ἦναγκάσθη νά το θάψῃ.

Μὰ τὰ παιδιὰ τοῦ ῥίπτουν χῶματα ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τοῦ ἔκαμαν τραγοῦδι καὶ τοῦ το τραγοῦδισαν.

Μάζεψε ὅλα τὰ ἀγαπητὰ του ἀντικείμενα καὶ ἔφυγε μὲ ὀμιχλώδη ἡμέραν χωρὶς νά γυρίσῃ νά ἰδῆ ὀπίσω του. Κάτι ἔσπασε, θαρρεῖς, μέσα του.

Ἐσπασεν ἐκείνη ἡ ἀγία ἐμπιστοσύνη εἰς ὃ τι ἐβλεπε. Τώρα κάτω ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ βλέπει προσπαθεῖ νά μαντεύσῃ νέα πράγματα καὶ γιὰ κάθε λόγον καὶ κάθε κίνημα τῶν ἄλλων ζητεῖ καὶ αὐτὸς ὅπως οἱ περισσότεροι τὴν αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν. Καὶ ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος εἶναι ἐγωιστής, γιὰ τὴν ψιλοξετάζει τὰ αἰτία τῆς δυσμενείας, ἐνῶ πρῶτα καθ' ὅλου δέν συλλογίσθηκε νά μετρήσῃ τοὺς λόγους τῆς δημοτικότητος.

Ἄδικα ὅμως τοῦ ἐκαρφώθη ἔς τὸ κεφάλι ὅτι κρίσις ἀνεπιγράστος γιὰ κανένα δέν ὑπάρχει. Κρίσις ἀδέκαστος δίδεται ἀλλὰ μετὰ πολλὰ χρόνια.

*
**

Μὴν ἕμερα σ' ἕνα καφενεῖο με πολλὰς πολλὰς βασιλικαῖς προσωπογραφίαις καὶ με περισσότερον καπνὸν λαθρεμπορίου ποὺ ἔβγαινε μέσα ἀπὸ μυριόσχημας πίπαις, ἠκούσθη ἡ ἐπομένη συνδιάλεξις.

— Στὰ 1884 μᾶς ἦλθε ἕνας καλὸς γιατρός, μὰ τέτοιοι εἴμεθα, δέν τὸν ἀφήσαμε νά χρονίσῃ.

— Ἀλήθεια, καλὸς ἄνθρωπος καὶ σεμνός.

— Γιὰ τί τὸν βγάλαμε;

— Νά, ἔτσι μᾶς φάνηκε!!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΒΑΦΤΙΣΤΑ ΡΟΔΑ

Μέσα σὲ ρόδα κρεμαστά, μπουμπούκια μουσκεμμένα,
ποῦ ἔννοιωθαν ἔς τὸν κόρφο τους ζωῆς ἀνατριχίλα,
ποῦχαν τὰ φύλλα ὠχρόλευκα καὶ σφιχταγκαλιασμένα
κι' ὠνειρευόντουσαν τυφλά, τὴν ὠμορφιά τοῦ ἡλίου,
μέσα σὲ ρόδα ἀβάφτιστα καθόμαστε μαζί
καὶ ἔς τῆς ψυχῆς σου ἀντίκρυζα τὸ γαλανὸ καθρέφτη,
τὴν ξεθαμμένη ἀγάπη μου δειλὰ νὰ ξαναζῆ,
καὶ ἔς τὰ ξανθὰ ματόκλαδα τῆ ζήλεια νὰ φωλιάζη,
καὶ τὴ γλυκεῖα ἀναπνοή, σὰν νάτανε ψυχὴ,
κατάπινα ἀπ' τὰ χεῖλη σου μὲ μάτια μεθυσμένα,
καὶ τὴ στιγμή ποῦ ἔψελνες ἀγάπης προσευχή,
τὰ ρόδα ὅλα βρέθηκαν τριγύρω ἀνοιγμένα.

ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ συρμὸς ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γυναικὸς εἰς τὴν
πολυτέλειαν, ἐνῶ δυστυχῶς κλείει αὐτοὺς εἰς τὸ λαμπρὸν
φῶς τοῦ λογικοῦ.

Οὐδεμία ἀγάπη εἶναι μεγαλύτερα τῆς μητρικῆς στοργῆς.

Διδάσκαλος τῶν λέξεων εἶναι ὁ λαός.

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ

Ὅταν μὲ τόση εὐλάβεια ἔς τὴν ἐκκλῆσιὰ πηγαίνης
καὶ σὲ κυττῶ νὰ προσκυνᾷς
τ' ἅγιο ἴκονισμα μὲ μιᾶς
μέσ' τὸν ναόν, ὅταν μπαίνης,

νομίζω πῶς κ' ἡ ἀψυχὴ εἰκόνα ἔς τὸ φιλί σου
θὰ ζωντανέψη παρευθὺς
καὶ πῶς τὸν ἅγιο θεὸ νὰ ἰδῆς
γονατιστὸ ἀντικρύ Σου!

Ἄν τὸ προσμένω, ἀγάπη μου, δὲν ἔχω βέβαια κρῖμα,
στοχάσου, ἔμένα καὶ νεκρὸ
ἓνα σου φίλημα, θαρρῶ
πῶς μὲ ξυπνᾷ ἀπ' τὸ μνήμα!

Μ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὅταν προηγήται τῆς σκέψεως ἡ θέλησις, ἐπακολουθεῖ ἡ
μεταμέλεια.

Ὅχι μόνον ὁ ποιητὴς γεννᾶται, ἀλλὰ καὶ πᾶς ἀριστοτέ-
χνης ἐν οἴφδιποτε ἐπαγγέλματι.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

— **Ὁ ἀποχαιρετισμός**, μελωδία τοῦ Ἀνδρέα Μαρτύλου! ἀνεφώνησεν ἐπιχαρίτως μετ' ἰδιαζούσης λεπτῆς ξενικῆς προφορᾶς ἐπαύχουτης ἔτι μᾶλλον τὴν θελτικότητα τῆς ἀγγελικῆς τῆς φωνῆς, ἡ δεσποινὶς Régina Deryska, στραφεῖσα αἴφνης πρὸς τοὺς πολυκρίθμους προσκεκλημένους.

Ἄκρα ἡσυχία ἐπεκράτησεν ἀμέσως. Αἱ κεφαλαὶ πάντων ἀνυψώθησαν προσεκτικαί ἐν τῷ ἀπλέτῳ ἐκείνῳ κυματιζομένῳ φωτί, ὅπερ ἀπηύγαζον μεγάλοι καὶ πολυτελεῖς πολυέλαιοι. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνδρῶν ἐκθαμβοὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς ἐπαγωγῆς μουσικοῦ, ἡτις εἶχεν ἤδη ἀρχίσει τὸ προανάκρουσμα.

Νέκ, ὑψηλὴ καὶ ζωηρὰ ἐπαίξε μετὰ ζέσεως πολλῆς. Ἐκ τῆς ἀπλῆς μὲν ἀλλὰ κομφοτάτης ἐξώμου φαιᾶς ἐσθῆτος αὐτῆς διεκρίνετο ὁ λευκότητος τῆς αὐχῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατέπιπτεν ἀφελῶς ὁ χρυσόξανθος τῆς βόστρυχος ἔχων πρᾶσσημοσμένον μετὰ χάριτος ὠραῖον ἐρυθρὸν καὶ εὐοσμὸν ῥόδον.

Ἡ φωνὴ τῆς ἀντήχει θωπευτικῶς καὶ μετὰ θερμότητος, αἱ δὲ μετατονίσεις ἐγίνοντο μετ' εὐστροφίας καὶ πλήρους βαθμηδὸν ἐλευθερίας.

Ἡ πρώτη στροφή τῆς μελωδίας ἠκούσθη μετ' ἀληθοῦς θρησκευτικῆς προσοχῆς. Ἰδοὺ δὲ ἡ πρώτη αὕτη στροφή:

*Γιατί ἡ τύχη θέλησε μαζί ν' ἀνταμωθοῦμε
ἔς τὸ δρόμο πὸν ἀμέριμνοι βαδίζαμ' οἱ καυμένοι;
Γιατί τὰς χεῖρας θλίψαμε γιὰ τὰ χαιρετισθοῦμε,
ἀφοῦ ἡ ὥρα σήμερα τοῦ χωρισμοῦ σημαίνει;*

Φεῦ! πρόπει τὸ τοῦ ἔρωτος τὸ μισοανιγμένο
βιβλίον γὰ τὸ κλείσωμε καὶ γὰ ἐτοιμάσθοῦμε
ἔς τὴν γλῶσσα πὸν μᾶς ἀνείχε κ' οἱ δυὸ ν' ἀντισταθοῦμε,
ἀφοῦ γὰ ν' ἀγαπώμεθα δὲν εἶναι πεπρωμένο!

Μόλις εἶχεν ἀποπερατώσει τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς στροφῆς καὶ οἱ παρεστῶτες κατενθουσιασμένοι ἐχειρακρότουσ ὅλοι ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς χαριτοβρύτου νεαρᾶς μουσικοῦ, ἡτις πάλλουσα σύσσωμος κατεδήλου τὴν βαθυτάτην αὐτῆς συγκίνησιν πρὸς τοὺς ἀκροατάς.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἐξηκολούθησε καὶ πάλιν ψάλλουσα διὰ τῆς γλυκειᾶς τῆς καὶ παθητικῆς φωνῆς τὴν ἐπομένην δευτέραν στροφήν:

*Ἐστῆς νεκρωμέναις μας καρδαῖς σταυροῦς πρέπει γὰ στήσω!
καὶ φεῦ! ἄς λάβῃ ἕκαστος τὸν ἰδικόν του δρόμον
χωρὶς γὰ ἐπιστρέψωμε ἔς τὰ βήματά μας πίσω
ὡς μαχηταί! περηφαι οἱ πὸν δὲν γνωρίζουν τρόμον!
Εἶθε ἀπὸ τὸ στήθος μας τὸ κατασπαραγμένο
σιγά, σιγά ὁ ἔρωτας μὲ τὸν καιρὸ γὰ σβῆσῃ
κι' ὡς ὄνειρον γλυκύτατον καθεὶς ἄς τὸν νομισῃ,
ἀφοῦ γὰ ν' ἀγαπώμεθα δὲν εἶναι πεπρωμένο!*

Τῆ φορᾶ ταύτῃ ὑπῆρξεν ἀληθῆς θορύβος. Πλείστοι ὅσοι φιλοφρονήσεις ἐγένοντο τῇ νεαρᾷ ἀοιδῷ, ἡτις ὅμως πρὸς ἀποφυγὴν τοσοῦτων μᾶλλον ἐνοχλητικῶν συγχαρητηρίων κατώρθωσεν ἐπιτηδεῖως γὰ διαλαθῆ τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν, λαβοῦσα θέσιν μεταξὺ τοῦ σικνοτάτου ἐκείνου ὁμίλου τῶν κεκλημένων.

Εἰς ἑτέραν γωνίαν τῆς αἰθούσης, πλείστοι ὅσοι συνωστίζοντο περίξ τοῦ νεαροῦ Ἀνδρέου Μαρτύλου τοῦ συνθέτου τῆς

πρὸ ὀλίγου ἔτι ψαλείσῃς συγκινητικῆς μελωδίᾳς, ὅπως συγχαρῶσιν αὐτὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου του. Τῶν συγχαρητηρίων τούτων συνεμερίζετο μεθ' ὑπερηφάνιας καὶ ἡ προσφιλῆς τοῦ Μαρτύλου σύζυγος Ἑλένη, ἣτις καίτοι μεγαλειτέρα αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡλικίαν διετήρει εἰσέτι ἀκακίᾳ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς σπανίας αὐτῆς καλλονῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου της διέλαμπεν ἑλαφρῶς ποικίλῃς συμπαθῆς καὶ ἀνεξήγητος μελαγχολία.

Νεάνιδες καὶ νέοι πρότεινον ἐν τῷ μεταξύ τὴν διοργάνωσιν μικροῦ ἐκ τοῦ προχείρου χοροῦ. Θύρῳδος βαθὺς ἐκυμάνετο εἰς τὴν κατὰ φῶτον ἀχανῆ αἴθουσαν, ἐνῶ ἕκαστος ἐπροθυμεῖτο ποῖον νὰ ἐκλέξῃ ὡς συγχορευτήριον.

Αἱ ἀνοικτοῦ χρώματος φιλόκλοι τῶν νεανίδων ἐσθῆτες ἀνემιγνύοντο πρὸς τὰς μελανὰς ἐορτασίμους στολὰς τῶν ἀνδρῶν.

Ὑπὸ τοὺς εὐστρόφους καὶ εὐκινήτους δακτύλους κλειδοκυβαλιστοῦ ἀνεκρούετο γαλλικὸς στρόβιλος καὶ ἐν τῷ ἄμα τὰ ζεύγη ὡς ἑλαφρὰ χρυσυκλίδεις ἐστροβιλιζόντο ἐλευθέρως ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐκείνῃ αἰθούσῃ.

*
**

Ἡ Δεσποινὴς Régina Deryska ἦτο οὐγγρικῆς καταγωγῆς. Κατῴκει ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν ἐν Παρισίῳις παρά τινι θεῖᾳ της.

Ἦτο περιζήτητος διὰ τὴν καλλονὴν τῆς, τὴν λεπτοφυῆ ἰδιόχουσαν ὅλως θελατικότητά της καὶ διὰ τὴν ἀξιοθαύμαστον αὐτῆς ἀγγελικὴν φωνήν.

Ἡ Régina, ἐπωφεληθεῖσα τοῦ ἄρξαιμένου χοροῦ εἰς ὃν δὲν ἠθέλησε νὰ μετάρχη, διῆλθεν ἀπῆσαν τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ ἀνυψώσασα ἐν παράπετασμα εὐρέθη ἐντὸς μικρᾶς κενῆς αἰ-

θούσης, τὴν ὁποῖαν διῆλθε καὶ πάλιν προχωροῦσα ὅπως ἀπολήξῃ εἰς τὸ παρακείμενον θερμοκήπιον.

Καὶ τώρα, ὁπότε ὁ στρόβιλος παρακολουθεῖται μετὰ τόσης ζωηρότητος, οἱ δὲ ῥοδόχροοι ἴμοι τῶν ἐξαισιῶν ἐκείνων καλλονῶν διαφαίνονται ἐν τῷ ἀπλέτῳ φωτὶ καὶ οἱ πολυπληθεῖς κεκλημένοι κατὰ ζεύγη οἱ μὲν στροβιλιζοῦσι, οἱ δὲ παρά τινι γωνίᾳ τῆς μεγάλης αἰθούσης συζητοῦσιν ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἡ νεκρὰ κοιδὸς Régina παρακολουθεῖ μόνη μελαγχολικῶς τὴν σκοτεινὴν δεινροστοιχίαν ἀνὰ μέσον τῶν τροπικῶν φυτῶν τοῦ θερμοκηπίου.

Ἀρώματα πλείστα ὅσα ἀνεδίδοντο ἐν τῇ χλιαρᾷ ἀτμοσφαιρᾷ. Σφαιροειδεῖς φανοὶ τῆδε κάκεισε προσηλωμένοι ἠκόντιζον ἀμυδρότατον φῶς, οὕτως ὥστε μέρη τινὰ τοῦ θερμοκηπίου ἔμενον ὀλοσκούτεινα.

Ἡ Régina ἐφάνετο λίαν συγκεκινημένη. Τὸ πρόσωπόν της ἐξέφορξεν εἶδος τι ἐξερεθισμού. Αἱ χεῖρές της διὰ τῶν ὁποίων ἐκράτει μικρὸν μετὰξινον ῥινόμακτρον ἔτρεμον νευρικῶς.

Περιπατήσασα πρὸς στιγμὴν παραζαλισμένη, ἐπεφώνησεν αἴφνης μετὰ τρόμου:

— Σεῖς ;

Ἄνῃ τις ἴστατο πρὸ αὐτῆς εἰς τὸ φῶς τοῦ θερμοκηπίου. Ἦτο ὁ Ἄνδρέας Μαρτύλος ὁ νεκρὸς μουσικοσυνθέτης, οὗτινος ἡ Régina πρὸ τινῶν λεπτῶν εἶχε ψάλει τὸ τελευταῖον ἔργον.

Εἰς τὸ λεπτὸν καὶ κάτωχρον αὐτοῦ πρόσωπον ἔλαμπον οἱ δύο αὐτοῦ μέλανες ὀρθαλμοὶ διὰ φωτὸς παραδόξου.

Μειδιάσας ἑλαφρῶς ἢ μίλλον τεθλιμμένως ἀπήντησεν :

— Μάλιστα, δεσποινίς, ἐγὼ εἰμι. Ἐρχομαι νὰ σὰς εὐχαριστήσω θερμῶς διὰ τὴν ἐκτακτον τέχνην μεθ' ἧς νύδοκῆ-

σατε νὰ ψάλλητε τὴν ἐσπέραν ταύτην τὸ μουσικόν μου ἔργον, τὸ ὁποῖον χάριν ὑμῶν ὑπερέβη τὰς προσδοκίας μου.

— Τίποτε, Κύριε. Ἐπαιζά μεθ' ὅλης μου τῆς καρδίας, ἰδοὺ τί ἔκαμα καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμεν· οἱ ὠραῖοί τῆς ὑποδακρύνοντες ὀφθαλμοὶ εἶχον καλύψει ἐλαφρῶς περίξ ὅλον τὸ σύμπλεγμα τῶν μακρῶν μεταξίνων βλεφαρίδων τῆς διὰ τινων θερμῶν κρυσταλλίνων σταγόνων, ἡ δὲ ἐπ' αὐτῶν ἀντανκλινωμένη πού καίτου ἀμυδρά τῶν φωνῶν λάμψις ἀναπαρίστα αὐτοὺς στιλπνοτέρους τῶν ἀδαμάντων.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐπεκράτησεν ἡσυχία.

Ἰσταντο ἀμφοτέρω ὀρθοὶ ὁ εἰς πρὸ τοῦ ἄλλου. Μετὰ τινὰ τελευταῖον δισταγμὸν ἡ νεαρὰ ἀοιδὸς Régina λαβοῦσα πρῶτη τὸν λόγον λέγει:

— Κύριε Μαρτύλε, ἀφοῦ τῶρα εἴμεθα ἐδῶ μόνοι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, θὰ σὰς ἐρωτήσω κατὰ τι . . .

— Εὐχαρίστως, δεσποινίς· ἀρκεῖ νὰ ἦμαι εἰς θέσιν νὰ σὰς πληροφορήσω . . .

— Βεβαίως εἶσθε . . . Ἡ μελωδία σας, ὁ ἀποχαιρετισμός· φαίνεται ἐρμηνεύουσα μᾶλλον πραγματικὴν πικρὰν θλίψιν ἢ ἔργον ἀπλῆς φαντασίας . . . Πάν ὅτι ἐκφράζετε ἐν αὐτῇ τὸ συνηθάνθητε βεβαίως σεῖς ὁ ἴδιος. Δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἰσως.

— Καὶ βεβαίως θὰ ἦναι καμμία προσφιλὴς γυνή, ἡ ὁποία σας το ἐνέπνευσε;

— Μάλιστα.

Περίξ αὐτῶν ἐν τῷ θερμοκηπίῳ, ἂν τις μόλις μετὰ δυσκολίας διακρίνε τὰ ἀνθη, ἅτινα ἐφησυχάζον μεταξὺ τῶν μεγάλων κατὰ τρεσίνων τροπικῶν φυτῶν, ἀνεπίδετο οὐχ ἥττον τὸ

ἐξαίσιον καὶ εὐχάριστον αὐτῶν μεθυστικὸν ἄρωμα, ἀνκπολοῦν τὴν ἀνθρώστεπτον καὶ μαγευτικωτάτην τῆς ἀνοίξεως ὥραν.

Ἡσυχία ἐπεκράτησε καὶ πάλιν. Οἱ γλυκεῖς φθόγγοι τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ χοροῦ αἰθούσῃ παικνιζούσης μουσικῆς ἤκούοντο ἐξησθενημένοι καὶ ὡς λίχν μακρόθεν ἐρχόμενοι. Ἡ Régina λαβοῦσα καὶ πάλιν τὸν λόγον.

— Εἰς τὴν γυναικα αὐτήν, ἡ ὁποία σας ἐνέπνευσε τὴν σύνθεσιν τῆς μελωδίας δὲν δύνασθε νὰ ἐρμηνεύσητε τὰ αἰσθηματὰ σας;

— Δυστυχῶς! ὄχι . . . Γνωρίζετε διὰ τί . . . Πρέπει νὰ μείνω πιστὸς εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία βασιζει τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς εἰς ἐμέ.

— Καὶ αὕτη ἡ ἄγνωστος . . . Σὰς ἀγάπῃ ἐπίσης καὶ ἐκείνη;

— Ἡμεῖς πρέπει ν' ἀπαντήσητε, δεσποινίς. Εἰς ὑμᾶς τὴν ἰδίαν πρέπει νὰ κάμητε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν.

— Ἄχ! . . . ἀνεφώνησε.

Καὶ φέρουσα τὴν ἀβρὰν τῆς χειρὸς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ἐξηκολούθησε προσθεῖσα:

— Ἄχ! . . . σχεδὸν τὸ ἐμάντευον! Πόσον θὰ ἦμαι δι' αὐτὸ εὐτυχὴς καὶ δυστυχὴς συγχρόνως! Ἐγώ, νὰ ἀγαπῶμαι ἀπὸ σας . . . ἀπὸ σας . . . τὸν ὁποῖον θαυμάζω διὰ τὴν ἀγχίνοιαν, ἀπὸ σας, ὅστις αὔριον θ' ἀναδειχθῆτε μέγας μουσικοδιδάσκαλος . . . ὦ! τοῦτο εἶναι ὄνειρον δι' ἐμέ!

— Ὅνειρον μὲν, δεσποινίς, ἀλλ' ἀπραγματοποίητον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κατασυντρίψωμεν, ν' ἀκρωτηριάσωμεν καὶ ἐπαναλαμβάνω ἀπᾶξ ἔτι ὅτι ἀντὶ πάσης θυσίας ὀφείλω νὰ θυσιάσω τὸ ὄνειρον τοῦτο, ἵνα φανῶ πιστὸς εἰς τὸ συζυγικόν μου καθήκον.

— ὦ Θεέ μου! . . .

— Καί βραδύζομαι εἰς ὑμᾶς, δεσποινίς, ἥτις θὰ συντελέσητε εἰς τοῦτο.

— Καί πῶς ;

— Ἐγκαταλείπουσα τὴν πόλιν ταύτην. Δὲν πρέπει πλέον οὐδ' ἀπαξ νὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους. Ἐρως βασιζόμενος ἐπὶ ψευδῶν βάσεων, ἔρως, τὸν ὅποιον ὀφείλομεν νὰ τρέφωμεν κρυφά, ἔρως, τὸν ὅποιον αἱ ὑποκρισίαι μίαν ἡμέραν θὰ καταισχύουν, τοιοῦτος ἔρως, εὕρισκω ὅτι εἶναι ἀνάρξιος ἡμῶν. Μακρὰν λοιπὸν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ ἄς προσπαθήσωμεν νὰ τον λησμονήσωμεν. Ἐσο ἰσχυρὰ ὅσον καὶ ἐγὼ καὶ ἀπελθε!

Ὁ Μαρτύλος ὠμίλει μετὰ παραφορας, ἐνῶ ἡ Régina μετ' ἐγκαρτερήσεως ἐψιθύρισεν.

— Ἐχετε δίκαιον. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἐνοχοποιητικὸς ἔρως, κατηραμένος ἔρως. Θ' ἀπέλθω λοιπὸν! . . . Θὰ μεταβῶ μακρὰν . . . , μακρὰν . . . , εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας οὐδέποτε ὤφειλον νὰ ἐγκαταλείψω! . . . Θὰ μοι ἐπιτρέψητε μόνον, πιστεύω, ἀναχωροῦσα νὰ συμπραχάθω μετ' ἐμοῦ τὴν μελωδίαν σας, τὸ χάριν ἐμοῦ ἐμπνευστὴν τοῦτο ἔργον, ἵνα τὸ ψάλλω μόνη ἐν τῇ ἀπομεμονωμένῃ ἐκουσίᾳ ἐξορίᾳ μου, ὅσκις αἰσθάνομαι βραχυλόγουσαν τὴν τετραμένην καρδίαν μου!

— Λάβετέ την.

— Εὐχαριστῶ.

Μετὰ σιγὴν δευτερολέπτων τινῶν ἡ Régina προσέθηκε :

— Καὶ ἂν . . . ἂν ἡμέραν τινά . . . ὁ Θεὸς ἤθελε . . .

Δὲν ἠδυνήθη ὅμως ν' ἀποπερατώσῃ τὴν σκέψιν τῆς, καθότι ὁ Μαρτύλος, μαντεύσας τὸν διχλογισμόν τῆς, ἔτεινε τὴν χεῖρά του καὶ θλίψας τὴν ἰδικὴν τῆς εἶπε :

— Τότε ναι . . . Régina μου . . . Θὰ σε ἀναζητήσω . . . Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι . . . Σοὶ το ὀρκίζομαι.

Εἶτα δὲ προσέθηκέν :

— Ἐπανέλθωμεν τώρα εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ χοροῦ. Ἡ σύζυγός μου Ἑλένη προσεκλήθη νὰ συγχορεύσῃ γαλλικὸν στρόβιλον, καὶ ἐγὼ ἐπωρελήθην τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα ἔλθω καὶ σε ἀνταμώσω ἐδῶ. Σὲ εἶδον ὅτε ἤλθες μόνη. Ἄς ὑπάγωμεν λοιπὸν, μὴ τυχόν ἡ ἀπουσία μου προξενήσῃ σχόλια καὶ γεννήτῃ ὑποψίας.

*
**

Καθ' ἣν στιγμὴν ὑπήγειρον τὸ διαχωρίζον τὸ θερμοκήπιον ἀπὸ τῆς μικρᾶς αἰθούσης παραπέτασμα, παρετήρησαν ὅτι τὸ τῆς ἀπέναντι θύρας παραπέτασμα κατέπιπτεν ἐπίσης ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμὴν.

Κάποιος ἐξήρχετο.

Τίς νὰ ἦτο ἀρὰ γε ; Μήπως τοὺς παρεκολούθηον ; τοὺς κατεσκόπευον ; Μήπως ἤκουσαν τὴν συνδιάλεξίν των ;

Ἐπέσπευσαν ἀμφοτέρω, καὶ παραμερίσαντες τὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καταπεσὸν παραπέτασμα, παρετήρησαν τὴν σύζυγον τοῦ Μαρτύλου προχωροῦσαν ἀκρότη καὶ ἐτοιμαζομένην νὰ λάβῃ θέσιν μετὰ τῶν ἀπειραχθῆτων κεκλημένων.

Ὁ Μαρτύλος ἀνετριχίασεν. Ἡ σύζυγός του λοιπὸν τοὺς παρεμόνευσεν. Ἀλλὰ δικαί ;

Καὶ ἡ Régina τὸ αὐτὸ εἶχεν ἐπίσης μαντεύσει.

Πρὸς στιγμὴν ἀμφοτέρω ἔμειναν κατὰπληκτοι. Ἄλλ' ἐπὶ τέλος δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ μείνωσιν ἐπὶ μακρὸν ἐκεῖ μόνωι. Ἄπ' ἐναντίας ἔπρεπε μετ' ἐπιτηδευσίᾳ νὰ διασκορπίσωσι πασὰν ἐνδεχομένην κατ' αὐτῶν ὑπόνοιαν.

Ἀμφότεροι λοιπὸν εἰσῆλθον μετ' ἀδιαφορίας ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ χοροῦ αἰθούσῃ, συνδιαλεγόμενοι μετ' ἀφελείας· καὶ διὰ φυσικοῦ ὅλως τρόπου διηυθύνθησαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ Μαρτύλου, ἣτις καίτοι κάτωχρος, ἐμειδίασεν οὐχ ἤττον ἅμα ὡς ἐκάθισαν πλησίον τῆς.

Τὸ μειδίμα τοῦτο ἀνεπτέρωσε τὸν Μαρτύλον καὶ τὴν Régina, οἵτινες ἀνησύχουν, ὑποπτεύοντες μήπως παρεμονεύοντο κατὰ τὴν μυστικὴν των συνδιάλεξιν.

Ἡ σύζυγος λοιπὸν τοῦ Μαρτύλου οὐδὲν ἐγνώριζεν, οὐδὲν ὑπώπτευεν.

Ὁ Μαρτύλος πρὸ τινων ἐτῶν ἐνυμφεύθη τὴν Ἑλένην, κατὰ τοὺς πρώτους αὐτοῦ ἔρωτας. Ἦτο ὠραία μὲν ἀλλὰ καὶ πολὺ χυδαία· διὸ καὶ ὁ νεαρὸς τῆς σύζυγός τιν ἐβαρύνθη ταχέως. Ἡ ποιητικὴ τοῦ ψυχῆ δὲν συνεταυτίζετο μετὰ τῆς ἰδικῆς τῆς. Αὕτη ὅμως τὸν ἐλάτρευε καὶ τὸν ἠγάπη περιπαθῶς· ἦτο πρότυπον ὑποταγῆς καὶ πραότητος.

Ἄλλ' ὁ Μαρτύλος ἐπλήγη καιρίως ἐκ τῆς ἐξαισίας καλλονῆς καὶ τῆς ἀγγινοίας τῆς δεσποινίδος Régina Deryska, τὴν ὁποίαν συχναίς συνήντα εἰς φιλικὰς αἰθούσας.

Καίτοι τιμιώτατος, μάτην προσεπάθησεν ἄγωνισθῆ κατὰ τοῦ ἐνοχοποιητικοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον ἐνεφώλευεν ἐν αὐτῷ.

Ὁ νέος ἔρως κατέστη ἰσχυρότερος· καὶ τὸν ἐνίκησε. Τότε κατεθλίβη καὶ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτὶ ἀναβρασμοῦ, ἐξεικόνισεν ἅπασαν τὴν θλιψὴν τοῦ ἐν τῇ μελωδίᾳ του, ὁ ἀποχαιρετισμὸς, τῇ τοσοῦτον ἐντέχνως ψαλίσθη ὑπὸ τῆς νεαρᾶς Régina.

Εἰς τοὺς στίχους του, ὡς εἶδομεν, ὁ νεαρὸς μουσικὸς ὡμολόγει ὅλον του τὸ πάθος, ἀλλὰ συγχρόνως ἀνεφώνει εἰς τὴν λατρευτὴν του, περιπαθῶς μὲν ἀλλὰ μετὰ σταθερότητος:
Γιὰ ν' ἀγαπώμεθα δὲν εἶναι πεπρωμένο!

Ἄν ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀνίσχυρον ἀπέναντι τοῦ πληροῦντος τὴν ψυχὴν του ἔρωτος, ἂν δὲν ἠδύνατο ἀκόμη ν' ἀποσπάσῃ αὐτόν, εἶχεν ὅμως τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ πρὸ τοῦ ἔρωτος καὶ ν' ἀντισταθῆ κατ' αὐτοῦ! Μάλιστα, μάλιστα, ἐν πρώτοις τὸ καθήκον!

Καὶ ἀπῆτει τὸν χωρισμὸν, καὶ ἂν ἀκόμη αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων ἐμελλον νὰ πληγῶσι φρικωδῶς!

Ἐκεῖνη δὲ ἐν ἐγκαρτερήσει, ὑποτεταγμένη καὶ ἥρωικῇ (ἴσως δὲ καὶ ἱκανοποιημένη παρὰ τὴν ἀπελπισίαν τῆς, διότι ἐγίνωσκε τώρα ὅτι ἀγαπάται!) ὤφειλε ν' ἀπέλθῃ μακρὰν . . . μακρὰν . . .

*
**

Σὲ καθικετεύω, Ἑλένη μου, ἄφες με νὰ καλέσω τὴν ἰατρίν.

— Τί ἀνάγκη, Ἀνδρέα μου!

Καὶ ἡ Ἑλένη ἔκειτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου, μόλις δυναμένη νὰ σαλεύσῃ τὴν λεπτὴν καὶ ἐλαφρὰν τῆς χεῖρα.

Ὁ σύζυγός τῆς ἴστατο πλησίον τῆς μὲ κάτωχρον πρόσωπον, μὲ πρκειὰς βουβουλάς καὶ ὀφθαλμοὺς μετὰ κυανοφαίου κύκλου.

— Ὑπομειδιάσασα συμπαθῶς: Δὲν εἶναι τίποτε, προσέθηκε· δὲν ἔχω ἀνάγκη ἰατροῦ.

Δάκρυον, τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ κρύψῃ, ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῆς.

Ἐξέτεινε δὲ τὴν χεῖρά τῆς πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ οὗτός τιν ἔλαβε καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς.

Τότε αὕτη μετ' ἀσθενοῦς ὅλως φωνῆς τῷ λέγει:

— Ἀνδρέα μου, ὑποσχέθητι ὅτι ἐὰν ὁ θάνατος μὰς χωρίσῃ δὲν θά με λησμονήσῃς ποτέ . . . Βεβίως, δὲν θέλω ἢ

Ψυχή μου νά σε βλέπη νά ἴσκι δυστυχής! . . . Ὁμι, θά ζητήσης καί θά εὔρης τήν εὐτυχίαν! . . . Ἀλλά, σέ παρακαλῶ, φύλαξον τούλάχιστον καί δι' ἐμέ μικράν τινα θέσιν εἰς καρμίαν γωνίαν τῆς καρδίας σου! . . .

— Καυμένη Ἐλένη! -παῦσε αὐτούς τούς ἀπελπιστικούς λόγους. Σὺ μόνη σου δισχυρίζεσαι ὅτι δέν εἶσαι ἀσθενής, δέν ἔχεις τίποτε καί τώρα ὁμιλεῖς περὶ θανάτου!

Ὁ Ἀνδρέας Μαρτύλος τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐκάλεσε τὸν ἰατρόν. Οὗτος ἐπὶ μακρὸν ἐζήτησε τὴν ἀσθενῆ.

Ἀναχωρῶν λέγει τῷ Μαρτύλῳ :

— Θάρρος. Κύριε. Νά φνήτε γενναῖος!

— Καί διὰ τί; εἶναι τόσο ἀσθενής; τόσο σοβαρά; . . .

— Μάλιστα. Ἡ ὑγεία της εἶναι βεδλαμμένη. Δέν γλυτώνει ἢ ταλαίπωρος γυνή.

— Μά, τέλος, προσπαθήσατε διὰ τῆς ἐπιστήμης . . .

— Ἡ ἐπιστήμη, διὰ τὴν ἀσθενειάν της, εἶναι δυστυχῶς ἀνίσχυρος! Καί δεικνύων πρὸς τὸ στήθος του τὴν καρδιακὴν χώραν.

— Ἰδοῦ, λέγει ὁ ἰατρός, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος πάσχει.

Καί ἀποσυρθεὶς ἀφῆκε τὸν Μαρτύλον ἐκπληκτον, ὅστις ἐνόμιζε πάντοτε ὅτι πρόκειται περὶ παροδικῆς μικρᾶς ἀσθενείας.

Μετὰ τινὰς ἑβδομάδας, κατὰ τινα ὥρῃαν σεληνόφωτον καί ἀρωματωῖδη τοῦ Ἀπριλίου ἐσπέραν ἡ Κυρία τοῦ Ἀνδρέα Μαρτύλου ἔχουσα τὴν χεῖρά της εἰς τὴν χεῖρα τοῦ προσφιλοῦς της συζύγου, ὑπομειδιῶσα παρέδωκε τὴν ἐσχάτην πνοήν.

*
*

Δύο ἔτη μετὰ ταῦτα παρήλθον.

Ὁ Μαρτύλος αὐστηρῶς διετήρησε τὸ πένθος τῆς συζύγου του. Κατ' ἀρχὰς προσεπάθησε νά μὴ σκεφθῆ πλέον τὴν νεαρὴν ἐκείνην ξένην, ἥτις τόσο πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἀναστατώσει τὸν βίον του. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῷ ἐπεβλήθη ἡ ἀνάμνησις της καὶ ὑπερίσχυσε τῆς θελήσεώς του.

Ἡ εἰκὼν τοῦ πειρασμοῦ ὁλογὲν ἐφαίνετο κυματίζουσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Μαρτύλου, ἐξαλείφουσα τὴν τῆς ἀποθανούσης συζύγου.

Τέλος, ἀπαυδήσας, ἡμέραν τινα ὁ Μαρτύλος ἀνεχώρησεν.

Ἐπὶ μακρὸν ἀνεζήτησεν εἰς τὰς ξένας χώρας ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἰσέτι ἀγαπᾷ, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ λατρεύει περισσότερο παρ' ἄλλοτε.

Κατώρθωσεν ἐπὶ τέλος νά τὴν εὔρη.

Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ἐπίσης διετῆρει ἀκόμη ἀκμαῖον τὸ ἱερὸν τοῦ ἔρωτος αἶσθημα.

Διὸ μετ' ἐνθέρμου χαρᾶς ἀπήντησε καταφατικῶς διὰ τοῦ «ναί», ὅπότε ὁ Μαρτύλος τῇ ἐπρότεινε νά συζευχθῶσιν.

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Régina, ἐπανελθόντες εἰς Παρισίους, ἐνουμφεύθησαν καὶ εὐθὺς ἐπεχείρησαν ταξίδιον ἀναψυχῆς.

Τὰ μάλλον ἀξιόθεατα μέρη παρήλασαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Περίξ τοῦ πρίσματος τῆς ἀτελειότητος, εὐδαμονίας των, εἶδον γραφικὰς καὶ ἀλησιμονήτους τοποθεσίας, περιειργάσθησαν ποιητικὰς καὶ ἀειρευτικὰς λίμνας, καὶ μέχρι τῶν ὑψηλοτάτων γιονοσκεπῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων ἀνήλθον ὅπως μηδὲν διαλάθη τὴν προσοχὴν τῶν νεονύμφων.

Ἡ εὐτυχία των εἶναι μεγάλη, ἀπέραντος, ἀτελειότητος. Ἐνίοτε ὁμως ἐσκέπτοντο ἀμφοτέρω καὶ τὴν ἀποθανούσαν ἐκείνην, ἕνεκα τῆς ὁποίας καθυστέρησεν ἡ ἔνωσις των. Καὶ ἡ

σκέψις αὕτη κατεβύθιζεν ἀμφοτέρους εἰς θλίψιν, ἀλλὰ ταχέως ἐξηφανίζετο.

* *

Ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἐπανεκάμφαν εἰς Παρισίους.

Πρὸ τῆς ἀπὸ τοῦ γάμου των ἀναχωρήσεω, ἐφρόντισαν νὰ ἐπιπλοστρώσωσι ταχέως ἐν διχμέρισμα.

Ἐκ τῶν ἐπίπλων τοῦ πρώτου αὐτοῦ συζυγικοῦ βίου ὁ Ἄνδρέας οὐδὲν εἶχε διατηρήσει, ἐκτὸς μόνων τῶν τοῦ γραφείου.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ γραφείου του λοιπόν, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, παρὰ τὴν θερμάστραν, ἐκαθίσε τὸ νεόστεπτον ζεῦγος, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ἄφνης ἡ Régina ἐγείρεται καὶ ἐπιθεωρεῖ τὰ τοῦ δωματίου. Ἐν πρὸς ἐν ἐξετάζει ὅλα τὰ ἐπιπλα ἐν γένει. Καὶ ἰδοὺ ἀνοίγει ἐν μικρὸν γραφεῖον. Ἐντὸς συρτοθήκης ἀνεκαλύπτει μικρότατον περικαλλῆς σημειωματάριον, τὸ ὁποῖον λαμβάνει εἰς χεῖρας καὶ ἐξετάζει.

— Μπᾶ ! τί εἶν' αὐτὸ ; λέγει ὁ Ἄνδρέας.

Ἡ Régina ἀνοίξασα τὸ σημειωματάριον, τὸ δεικνύει εἰς τὸν Ἄνδρέαν, ὅστις ἀνεγνώρισε τὴν ἰδιόχειρον γραφὴν τῆς μακαρίτιδος. Ἀνεμνήσθη τότε ὅτι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο γραφεῖον ἐχρησίμευέ ποτε τῇ ἐφησυχάζούτῃ νῦν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἥτις καθημένη παραπλευρῶς τοῦ συζύγου τῆς ἐνέκλειε τὰς ἐπιστολάς τῆς, τὰ ἐργόχειρά τῆς καὶ ἄλλα διάφορα ἀντικείμενα.

Δῶσέ μέ το, ἀγαπητῆ μοι, λέγει ὀρμητικῶς ὁ Μαρτύλος, τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν. Δῶσέ μέ το, νὰ το σχίσωμεν!

Ἄλλ' ἡ Régina ἔρριψεν ἤδη τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐπὶ τῶν γραμμῶν, αἵτινες ἐφάνινοντο ὑποτρέμονται ὡς χραχθεῖται ἐν στιγμῇ ταρχῆς ἢ μαλλον βαθυτάτης συγκινήσεως.

Τὰς ἀναγινώσκει ἐνθέρμως :

« Τί θ' ἀπογείνω ; . . Ὁ Ἄνδρέας μοι δέν με ἀγαπᾷ πλέον ! . . »
 « τὸ ἤξεύρω ἀπὸ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην . . . Ἐν τῷ θερμοκη-
 » πῶ μέ τὴν νεαράν ἐκείνην, τὸν ἤκουσα . . . ὦ ! τοῦτο εἶ-
 » ναι φρικῶδες, εἶναι τρομερόν . . . Ἀλλὰ δύναμαι νὰ τον
 » μνησικακῶ ; . . . »

« Ὅχι, διότι ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ νέου ἔρωτος, ὅστις ἐγεν-
 » νήθη ἐν αὐτῷ. Καὶ τὸν γνωρίζω καλῶς ἤξεύρω ὅτι θὰ
 » προτιμήσῃ νὰ ὑποφέρῃ ἐν σιγῇ παρὰ νὰ μοι φανῇ ἄπιστος . . .
 » Ἄλλως τε, τῆς το εἶπε :

« Δέν θέλω ἔρωτα ἐνοχοποιητικόν ἄς ἀποχωρισθῶμεν ! . . .
 » τοῦ λοιποῦ θὰ εἴμεθα ἀμφοτέροι δεστυχεῖς ! . . . Τοῦλάχισ-
 » στον ἄς μὴ ὑποφέρῃ αὐτός ! . . . Ναι, τὸν ἀγαπῶ, εἰς τοιοῦ-
 » τον βαθμόν, ὥστε συγκρατεῦμαι εἰς πασαν θυσίαν ὅπως τε-
 » θῇ τέρμα εἰς τὰ βόσκανά του πρὸς χάριν του θὰ δεχθῶ καὶ
 » τὸν θάνατον ἀκόμη ! . . . Τὸν θανάτον μου ! . . . ναι. Ὁ
 » θάνατός μου θὰ τὸν ἀπηλευθέρου ἴσως ! . . . Ἡ νόσος τῆς
 » καρδίας μου ἐπιδεινοῦται, ἐπίτηδες δέν θὰ τὴν ἐπιμελη-
 » θῶ ! . . . Τὸ τέλος μου . . . ὦ ! τὸ μοιραῖόν μου τέλος . . .
 » ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορότερον ! . . . »

Ταῦτα ἐχαράσσοντο ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ σημειω-
 ματαρίου, ἐνῶ πασαι αἱ λοιπαὶ ἦσαν καθ' ὀλοκληρίαν λευκαί.

Ἐκ συγκινήσεως, ἡ Régina ἀφῆκε τὸ σημειωματάριον νὰ καταπέσῃ ἐκ τῶν χεῖρῶν τῆς, ἐνῶ ὁ Μαρτύλος λαβὼν αὐτὸ ἤρχισε νὰ το ἀναγινώσκῃ.

Τότε ἐννοήσαντες ἀμφοτέροι, ἐψιθύρισαν μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς :

— ὦ ! τί ἀγία, ὦ ! τί ἀγθὴ γυνή !

(Μίμησις)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΠΡΥΤΟΣ.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΙ

Ἐνα μάτι ἔχ' ἡ Κυδίππη,
ἓνα λείπει τοῦ Φιλῆ·
τὸ ζερβὶ ἔς ἐκείνη λείπει
εἰς τὸν ἄλλον τὸ δεξί.

Κρῖμα! ἀλλὰ ἔς τὰ σκοτεινά τους,
τὰ ματάκια τὰ νεκρά,
θείαις ἀχτίδες ἢ ὠμορφιά τους,
φῶς παραδείσου σκορπᾷ.

— Τῶνα μάτι, πού σου μένει,
χάρισέ τ' ὠραῖο παιδί,
ἔς τὴν μανοῦλα τὴν θλιμμένη,
ἔς τὴν μανοῦλα τὴν καλή.

Κ' ἔτσι ἡ δόξα θά σας μένη·
θά τιμῆται μάνα, γιός·
Ἄφροδίτη νᾶναι ἐκείνη,
κ' ἔσὺ Ἔρωσ ὁ τυφλός.

(Μίμνσις ἀρχ. ἐλληνικοῦ)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΣΤΑΓΩΝ ΔΡΟΣΟΥ

Ἰνδικὴ διήγησις.

Ἡ σταγὼν τῆς δρόσου παρεπονεῖτό ποτε πρὸς τὸν Βράχμαν διὰ τὴν τύχην της :

— Ζῶ ἀδρανῶς ἐντὸς τῆς βοτάνης ὄλην τὴν νύκτα, ἔλεγε, καὶ ὅταν λάμπῃ ἡ αὐγή, ὁ ἥλιός με ἀπορροφᾷ με τὰς πρώτας ἀκτῖνάς του. Θνήσκω χωρὶς νὰ ζήσω φθονῶ τὴν τύχην τοῦ πτηνοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὰ τοῦλάχιστον ἐντροφῶσιν εἰς τάχαθὰ τῆς γῆς καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ ἀπολαύουσι τῆς θέας τῆς πλάσεώς σου, ὦ Βράχμα. Ἄφου εἶμαι παντοδύναμος, κάμε κ' ἐγὼ νὰ δοκιμάσω τὴν αὐτὴν εὐτυχίαν.

Ἄ Βράχμας ἀπήντησεν :

— Ἡ εὐτυχία ὑπάρχει πανταχοῦ. Ἐκαστον πλάσμα ἀπολαύει αὐτῆς, πλὴν πρέπει μόνον νὰ τὴν ἀναγνώρισῃ. Θνήσκεις ἀλυθῶς τὴν πρωΐαν, ἀλλ' ἀναγεννᾶσαι τὴν ἑσπέραν.

Ἔχει καὶ ἡ νύξ τὰ θελητρά της, ὅπως καὶ ἡ ἡμέρα. Θὰ ἐκπληρώσω ὅμως τὴν ἐπιθυμίαν σου. Θὰ εἶπω εἰς τὸν ἄνεμον νὰ σε ἀφισπάσῃ ἀπὸ τῆς γῆς.

Καὶ ὁ ἄνεμος εὐπειθῆς εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ Βράχμα ἀνῆρπασε τὴν σταγόνα τῆς δρόσου ὑψηλά καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῶν περιπλανωμένων νεφελῶν.

Νέος βίος ἤρξατο ἐκεῖ διὰ τὴν σταγόνα, βίος τεταραγμένος, διάρκῳς μεταβαλλόμενος. Περιφερομένη ἀπὸ τοῦ ζενιθ εἰς τὸ ναδίρ, ἀπὸ τοῦ νότου εἰς τὸν βορρᾶν, ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἄνωθεν ὄλην τὴν ἔκτασιν τῆς γῆς κατὰ τὴν ἐναέριον περιπλάνησιν της. Πλὴν ἡ σταγὼν δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς ἑαυτὴν, οὐδ' ἦτο πράγματι πλάσμα ἔχον τὴν ἀτομικὴν του μορφήν καὶ τὴν εἰδικὴν λειτουργίαν. Διαλελυμένη εἰς ἐλαφρὸν ἀτμόν, χαμένη ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου ὄγκου τῶν νεφῶν δὲν ἠδύνατο

σχεδόν ν' αναγνωρίσῃ ἑαυτὴν καὶ νὰ σι ναισθανθῇ ὅτι ἦτο ἀκόμη ζῶσα. Ἐξωμολογήθη τὴν λύπην τῆς πρὸς τὸν ἄνεμον, ὅστις διήρχειτο, αὐτὸς δὲ ἀπῆντησεν :

— Ὁ Βράχμας με διέταξε νὰ σε ὑπακούω καὶ νὰ πράξω ὅ τι ζητήσης. Λέγε τί ἐπιθυμεῖς ;

Ἡ σταγὼν τῆς δροσῆς εἶπεν αὐτῷ τότε :

— Ἄκουσε, εἶδον πλησίον μου, εἰς τὰ νέφη, ἄλλα λεπτὰ μόρια ἀτμοῦ νὰ πυκνῶνται, νὰ λάμπωσι πολυέδρα καὶ κατάλευκα καὶ νὰ κατέρχωνται εἰς τὴν γῆν ὡς ἐλαφροὶ τολύπαι. Ἴδου ὅτι εὐρισκόμεθα ἀκριβῶς ἄνωθεν τῶν Ἰμαλαίων καὶ τῶν αἰωνίων αὐτῶν χιόνων. Κύτταξε πῶς ἀστράπτουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον . . . Πόσον ὠραῖα καὶ ἀγναὶ εἶναι . . . Ἀπόθεσέ με ἐκεῖ, ἀφοῦ ὁ Βράχμας σοὶ το ἐπιτρέπει.

Ἐκεῖθεν θὰ βλέπω τὴν γῆν καὶ ὅλα τὰ βασίλεια καὶ θὰ εἶμαι ἡσυχος, διὰ παντὸς ἀκίνητος καὶ εὐδαίμων.

Καὶ ὁ ἄνεμος εὐπειθῆς τὴν ἀπέθηκεν ἠρέμα ἐπὶ τοῦ Διαβαλαγερί, οὗ ἡ κορυφή, ἡ δεσπόζουσα τῆς σειρᾶς τῶν Ἰμαλαίων, φαίνεται ἐγγίζουσα τὸν οὐρανόν· γενομένη δὲ τολύπη χιόνος, συνανειμίγῃ μὲ τὰ παγερὰ στρώματα, τὰ ποτελοῦντα τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψίστου ὄρους τῆς γῆς.

Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ βαρύνθῃ τὴν αἰκονίαν αὐτῆς ἀκινησίαν, τὴν παγερὰν αὐτῆς ὑπαρξίν, ἐν τῇ ψυχρᾷ ἐκείνῃ διαμονῇ, ὅπου δὲν ἐβλεπέ τι ἄλλο εἰμὴ ἀστράπας, κεραυνοὺς καὶ καταγίδας. Εἶδεν ὅτι ἦτο δυστυχεστέρα ἐτι ἀφ' ὅσον ἦτο ὅτε εὐρίσκετο εἰς τὰ νέφη. Θαρρυνομένη ἐκ τῆς ἐπιεικειᾶς καὶ τῆς ἀδείας τοῦ Βράχμα ἐπεκαλέσθη ἐκ νέου τὸν ἄνεμον καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Σὺ ὁ ἀκούραστος, ἄνεμε ἀδελφῆ μου καὶ φίλε, δὲν θὰ κουρασθῆς καὶ δὲν θὰ δυσανασχετήσης διὰ τὸ νέον μου παράπονον καὶ τὴν νέαν αἴτησιν, εἰσάκουσέ με πάλιν. Δὲν εἶμαι εὐτυχῆς ἐδῶ ὅπου εὐρίσκομαι. Ἠλπίζα ὅτι θὰ ἐβλεπα ἐδῶ ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τὸ μεγαλεῖόν τῆς, ἀλλὰ τὰ νέφη, τὰ ὁποῖα διαρκῶς ἀναροισχῶνται εἰς τὰς κλιτύς τοῦ ὄρους, μοῦ

φράσσουσι πανταχόθεν τὴν θέαν. Ἐνόμιζον ὅτι οἱ πάγοι αὐτοὶ καὶ αἱ χιόνες ἦσαν ἄσπιλοι καὶ πάναργοι· καὶ ὁμως ἰδέ, σπιλοῦνται ἀπὸ τὸν κονιορτὸν τῆς γῆς, τὸν ὁποῖον σὺ φέρεις. Διατί δὲν με προειδοποίησες περὶ τούτου ; Ἥμην εὐτυχεστέρα εὐρισκομένη ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ νέφη· τοῦλάχιστον ἐκεῖ δὲν ἐπάγωνα.

Ὁ ἄνεμος μεταβαίνων πανταχοῦ, εἶδε καὶ ἤκουσε τόσα πράγματα ἀφότου πνέει ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ὥστε οὐδέν τον ἐκπλήττει, εἰ καὶ ἐνίοτε ὀργίζεται καὶ καθίσταται φοβερός. Ὅθεν ἀπῆντησεν πρῶτος :

— Θὰ πράξω ὅ τι ἐπιθυμεῖς. Ἐπίτρεψόν μοι μόνον νὰ σου δώσω μίαν φιλικὴν συμβουλίαν. Μὴ εἶσαι τόσοσιν πολὺ ἀπαιτητικὴ, τόσοσιν εὐμετάβλητος. Ὁ Βράχμας μου εἶπεν νὰ ἐκπληρώσω πᾶσαν θέλησίν σου, νὰ ὑπακούσω εἰς πᾶσάν σου ἰδιοτροπίαν· ἀλλὰ δὲν φοβεῖσαι μήπως καταχρασθῆς τὴν ἐπιεικειάν του, μήπως κουράσῃς τὴν ἀγαθότητά του καὶ ἐξοργίσῃς τὴν δικαιοσύνην του ; Λέγε τώρα, τί ἐπιθυμεῖς ;

— Θέλω νὰ μεταβῶ εἰς τὴν γῆν, νὰ ζήσω πλησιέστερον τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἴδω τὰς πόλεις καὶ τὰ θαυμάσιά των. Φέρε με παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου, εἰς Βιναρές, τὴν ἁγίαν πόλιν.

— Θὰ το πράξω, ὑπέλαβεν ὁ ἄνεμος· ἀλλὰ γνωρίζεις τί ζητεῖς ! Συλλογίσου μήπως παρασκευάσης ἄλλην ἀπογοήτευσιν, ὄνειροπολοῦσα ἐν τῇ πλήξει τῆς παγερᾶς ἐρημίας σου. Συλλογίσου μήπως βαίνῃς πρὸς νέαν πλάνην. Προτιμότερον νὰ βλέπῃ τις τοὺς ἀνθρώπους μακρόθεν· πιστευσόν με. Μείνε ὅπου εἶσαι, ἢ ὅπου ἐζήτησες νὰ ἦσαι. Λάμπεις εἰς τὴν μόνωσιν, πλησίον τῶν οὐρανῶν, μακρὰν τοῦ βορβόρου τῶν πόλεων ὑπὸ τὰ ἄμεσα βλέμματα τοῦ ἡλίου. Οἱ ἄνθρωποι σε θεωροῦσι μακρόθεν καὶ σε φθονοῦσιν. Εἶσαι δι' αὐτοὺς τὸ ἄσπιλον, τὸ μέγα, τὸ ἀπρόσιτον. Ἐὰν καὶ εἰς τὰ ὕψη αὐτὰ εὐρίσκονται τινες ῥῦποι, εἰπέ μου ποῦ δὲν εὐρίσκονται ; Καὶ ὁ ἀῆρ εἰς τὸν ὁποῖον ἐκυμαίνεσο πρότερον μολύνεται ἐξ αὐτῶν, ὅπως καὶ οἱ πάγοι. Τώρα σὺ δεσπόζεις τοῦ κόσμου,

εὐρίσκεισθαι παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Βράχμα, ἐγγύτατα τῶν θεῶν, μὴ ποθῆς νὰ κατέλθῃς!

Ἄλλ' ἡ τολύπη τῆς χιόνος δὲν ἤκουσε. Διὸ ὁ ἀνεμὸς τὴν παρέλαβε καὶ τὴν ἀπέθηκεν ὡς βροχὴν ἐπὶ τῆς Βιναρῆς καὶ ἐκείθεν ἐπὶ τοῦ Γάγγου. Ἀναμειγμένη μὲ τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ ποταμοῦ ἢ σταγῶν τῆς δρόσου ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὰ μέγαρα, τοὺς ναοὺς, τὰ θαυμάσια τῆς τέχνης ἔργα, ἀντιληθεῖσα ὁμῶς ἐντὸς κάδου ὕδατος, ὁπόθεν ἐρρίφθη εἰς τὸν βόρβορον τῶν ὁδῶν, κατεπατήθη ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν διαβατῶν, ὑπὸ τὰς χηλὰς τῶν κτηνῶν καὶ τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξίων. Ὡδύρετο ἀναμνησκομένη μετὰ πόνου τῶν χιόνων τῶν Ἰμαλαίων, τῶν νεφῶν καὶ τῶν βοτανῶν τῶν ἀγρῶν, ἅτινα εἶχεν ἐγκαταλείψει. Ματαιῶς ἐπεκαλέσθη τὸν ἀνεμὸν εἰς βοήθειάν της Ὁ ἀνεμὸς δὲν ἤσχετο· διότι ὁ Βράχμας ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ τιμωρηθῆ ἐπὶ τινὰ χρόνον ὅπως μεταμεληθῆ. Τέλος ἡμέραν τινὰ τὴν εὐσπλαγχνίσθη καὶ ὁ ἀνεμὸς τὴν ἀνέλαβεν ἐπὶ τῶν πτερυγῶν του καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τῶν θεῶν.

— Ἦλθες; ταλαίπωρε ἄφρον, εἶπεν ὁ Βράχμας· τί θέλεις πάλιν νὰ μοῦ ζητήσης; μάθε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ τελευταῖός σου πόθος, ὅστις θὰ πραγματοποιηθῆ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦναι ἀναλλοίωτον καὶ διαρκὲς εἰς τὸ ἐξῆς ἢ τύχη σου.

— Ἄ, εἶπεν ἡ σταγὼν περιδακρυς· Θεὲ πανάγαθε, φέρε με πάλιν εἰς τὴν βοτάνην, εἰς ἣν ἐγεννήθην, παρὰ τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω. Ἐκεῖ ἤμην ἀληθινὰ εὐτυχής! . . . .

E. GRENIER

ΠΟΤΕ;

Μ' ἕνα σου βλέμμα
μέσα ἔστὸ αἶμα
μ' ἀναψες φλόγα σπαρακτική!
Σ' τὸ πάλλον στῆθος
βασάνων πλῆθος
σὺ προξενεῖς με νὰ κατοικῆ!

Καὶ ἡ σελήνη
ὅταν ἀφῆνῃ
ἔς τὴ γῆ τὸ φῶς της τὸ σκυθρωπό,
ἐνῶ φωτίζει,
διασαλπίζει
ὅτι πτηνὸν μου, σὲ ἀγαπῶ!

Καὶ τὰ πουλάκια
ἀπ' τὰ κλαδάκια
ὅταν πετοῦνε μέσ' τὰ νερά,
ἔσὲ ὑμνοῦσι
καὶ μαρτυροῦσι
ὅτι εἶσαι μόνη μου σὺ χαρά!

Τὸ βλέπεις φίλη . . .
καὶ σὺ ὁμίλει . . .
Πῶς θέλεις τέλος νὰ σέ το 'πῶ;
πλὴν πότε ὁμῶς
θὰ πῆς συντόμως
καὶ σὺ τὴν λέξιν σὲ ἀγαπῶ;

ΑΛ. ΜΕΛΙΠΡΥΤΟΣ

“ΤΑ ΠΡΟΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ,,

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

NINA (ἑτῶν 16.)

(Εἰσέρχεται ἡ Νίνα κρατοῦσα κλειστὴν ἐπιστολὴν.

Φαίνεται ἀνήσυχος καὶ συγκεκινημένη).

Καλὲ αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργον! Ἕνα γράμμα σταλμένο εἰς τὸ ὄνομά μου! . . . Τί νὰ ἦναι ἄρά γε; . . . (ἀναγινώσκει τὴν ἐπιγραφὴν). «Δεσποινίδα Νίνα Γρυφερίδου» . . . Νίνα Γρυφερίδου εἶμαι ἐγώ . . . δὲν γνωρίζω καμμίαν ἄλλην νὰ φέρῃ τὸ ἴδιον ὄνομα . . . ἢ ἔπειτα ἀφοῦ τὸ ἡῶρα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα μου . . . θὰ ἴπῃ πῶς εἶναι ἴδικό μου ἐξάπαντος! . . . Μὰ ποῖος νὰ μού το στέλλῃ τάχα; . . . Τὸ γράψιμο δὲν το γνωρίζω διόλου . . . καὶ δὲν ἤξεύρω ἂν μού το ἔστειλαν ταχυδρομικῶς ἢ . . . (ἐξετάζουσα τὸν φάκελλον) γραμματόσημον δὲν ἔχει ἐπάνω . . . ἀλλ’ αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ . . . τώρα μάλιστα μετὰ τὴν μανίαν τῶν συλλογῶν ἀπ’ τὰ μισὰ γράμματα πού λαμβάνει ὁ μπαμπᾶς λείπουν τὰ γραμματόσημα . . . καὶ καμφορὰ καὶ τὸ περιεχόμενον! . . . Ἄμα ἰδῶ ὅμως τὴν περιμανίαν θὰ καταλάβω πῶς ἐστάλη. Αὐτὴ τὴ μέθοδός μου τὴν εὗρε ὁ μπαμπᾶς! . . . Ἄμα λάβῃ κανένα γράμμα χωρὶς γραμματόσημο, τὸ ἀνοίγει καὶ κυττάζει. Ἄν τὸ γραμματόσημο καθυστέρησιν δέκα ἡμέρας κι’ ἐπάνω, τότε εἶναι βέβαιον ὅτι ἐστάλη μετὰ τὸ ταχυδρομεῖόν μας! . . . Νὰ ἤξευρα τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ποῦ τὸ στέλνουν . . . Μήπως, πρέπει νὰ τὸ

ἀνοίξω . . . Νὰ το ἀνοίγω; . . . ἐγώ . . . γράμμα πού δὲν ξεύρω τί γράφει μέσα; . . . Πα! πα! πα! . . . Ἡ μαμά λέγει ὅτι τὰ κριτίσια δὲν πρέπει νὰ διαβάζουν ἄλλα γράμματα παρὰ τοῦ σχολείου . . . ὄχι, ὄχι, θὰ το ξαναβάλω ἐκεῖ πού το ἡῶρα . . . (σκεπτομένη) μὰ πάλι αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό . . . Τί κρίμα ὅμως; νὰ μὴ ξεύρω οὔτε ποιός μου το στέλλει οὔτε ἀπὸ ποῦ . . . (ὀσφραϊνομένη τὴν ἐπιστολὴν) καὶ τί ὠρῖα πού μυρίζει! . . . μιὰ εὐωδία λεπτὴ πού φθάνει ἕως . . . τὴν κορδὴ! . . . Ἄκκκκ! . . . τί νὰ κάμω τώρα! . . . τέτοια γράμματα ποτέ δὲν μας ἐδίδαξαν εἰς τὸ Ἀρσάκειον! . . . Ἄχ! ἄς ἤξευρα . . . (μένει πρὸς στιγμὴν σύννους).

Ἄ! ἰδοὺ τί πρέπει νὰ γείνη! Νὰ το ἀνοίξω . . . νὰ ρίψω μιὰ ματιὰ ἐστὴν διεύθυνσιν καὶ ἐστὴν ὑπογραφή . . . νὰ ἰδῶ μόνον ποιός γράφει καὶ ἀπὸ ποῦ . . . καὶ ἔπειτα . . . ἂν ἐνοήσω πῶς εἶναι κακὸν γράμμα δὲν τὸ διαβάζω . . . (Ἀποσφραγίζει βραδέως καὶ μετὰ κωμικοῦ τρόμου τὸν φάκελλον καὶ ἐξάγει ἓνα γραμματάκι ῥόζ. Μένει ἐκπληκτος). Μπα! . . . ὦ Θεέ μου! . . . γράμμα ἐρωτικό! . . . Ἄ! βέβαιον! ἐρωτικό θὰ εἶναι, χωρὶς ἄλλο! . . . (ζωηρῶς) εὐθύς . . . εὐθύς πρέπει νὰ το σχίσω . . . νὰ το κάψω . . . ἀκοῦς ἐκεῖ! ὦ τὸν αὐθάδη!! . . . Νὰ τολμήσῃ . . . Πῶς μ’ ἐνόμισε; . . . Μπα, τὸν ἀναιδέστατον . . . (μετ’ ἀποφάσεως) ὄχι! ὄχι! πρέπει νὰ τὸ σχίσω! . . . (ἀναστελλομένη καὶ σύννους) . . . Μὰ τάχα εἶμαι βεβιαία πάλι πῶς εἶναι γράμμα ἐρωτικό; . . . γιατί— θὰ σᾶς τὰ πῶ, ἂν καὶ ἐντρέπομαι, ποτέ μου δὲν ἔτυχε νὰ λάβω ἐρωτικό γράμμα. Αὐτὸ (δεικνύουσα τὴν ἐπιστολὴν) μού φαίνεται σὰν καὶ τί τέτοιο . . . (τὴν ὀσφραίνεται) ἄ! βέβαιον . . . αὐτὴ ἡ εὐωδία ἢ τόσον τρυφερὴ μού φαίνεται σὰν . . . ὑπο-

πτος! . . . (Δυσανασχετοῦσα). Ἄχ! Θεέ μου! φώτισέ με τί νά κάμω! . . . (Ἀνατείνουσα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν). Νὰ το σχίζω ἢ . . . Μὰ ἂν τυχὸν πάλιν ἔχω λαθος καὶ εἶναι κανένα γράμμα χρήσιμο καὶ ἀθῶο; . . . Ἄ! . . . τότε . . . (ἀποφασιστικῶς) πρέπει νά διαβάσω . . . λιγάκι καὶ ἂν ἐδῶ ὅτι εἶναι ἐρωτικό, τότε . . . τὸ σχίζω.

Ἔτσι νά γείνη. (Μετὰ τινὰ παῦσιν). Καὶ ἔπειτα, νά, καὶ μιὰ εὐκαιρία νά μάθω πῶς γράφονται τὰ ἐρωτικά γράμμα-
τα . . . γιὰ νά τα γνωρίζω . . . κι' ἂν τύχη καὶ μου ξανα-
στείλουν εἰς τὸ ἐξῆς, νά . . . τὰ σχίζω ἀμέσως! . . . βέβαια! . .
αὐτὸ εἶναι τὸ φρονιμώτερον! . . . (ἀρχίζει ν' ἀναγινώσκη μὲ
δειλίαν καὶ προφύλαξιν) . . .

« Δεσποινίς, ἂν τολμῶ νά σας γράψω ὅτι εἶσαι ἡ ὠραιο-
» τέρα ἐξ ὅσων ἐγνώρισα, τὸ πράττω διότι εἶναι ἡ ἀλήθεια . . .»
(διακόπτουσα) Οὐμ! ἕως ἐδῶ δὲν φαίνεται νά ἦναι κακό . . .
Ἄλλὰ νά ἦνε τάχα ἐρωτικό; . . . Μήπως δὲν πρέπει νά ἐξ-
κολουθήσω; (ἐπιεικῶς) τὸ βέβαιον, ὅτι ἡ ἀρχὴ εἶναι ὠραία!
Ἔπειτα, ἐμένα ἡ μαμὰ μου λέει νά μὴν ἀκούω τοὺς νέους
ποῦ λένε ψευτιές καὶ γελοῦνε τὰ κορίτσια . . . (μετὰ πεποι-
θήσεως). Αὐτὸς ὅμως λέγει τὴν ἀλήθειαν . . . ὥστε . . . μπο-
ρῶ νά διαβάσω λίγο παρχαίου . . . (ἀναγινώσκει). « . . . Δε-
» σποινίς, σὰς βλέπω τακτικὰ πρὸ δέκα περίπου ἡμερῶν μὲ
» ἐκεῖνο τὸ λευκὸν φόρεμα, τὸ ὁποῖον σὰς κάμνει ἀληθὲς
» καλλιτέχνημα τοῦ Πλάστου . . . » (Διακόπτουσα μετὰ
φιλικρασεύσεως). Ὅθι με εἶδαν ἴσως μὲ τὸ κινουόργιό μου τὸ φό-
ρεμα . . . ἀλήθεια! μού πηγαίνει ὠραία . . . Φαίνεται πῶς
θά ἦναι νέος μὲ καλαισθησίαν . . . Ὁ μπαμπὰς λέγει ὅτι
ὁποῖος ἔχει γοῦστο λεπτὸν καὶ αἰσθάνεται τὸ ὠραῖον, δὲν

μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχη καὶ ἀγαθὴν ψυχὴν . . . (ἀναγινώσκει).
« . . . Μία λέξις μένει πλέον νά προσθέσω, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι
» ἡ δυσκολωτέρα, ἡ χεῖρ μου τρέμει μὲ κατέλαβε δειλία δὲν
» τολμῶ νά ἐξακολουθήσω . . . » (Ῥεμβώδης. Ποία νά ἦναι
ἄρα γε αὐτὴ ἡ μυστηριώδης λέξις καὶ τὸν φοβίζει ἔτσι! . . .
(ἔντρομος καὶ μὲ τραγικὸν ὕφος). Ἄ! . . . Θεέ μου! αὐτὸ
θά ἦναι! . . . θά μσο γράφῃ περὶ ἐρωτος! . . . ὦ! (κρύπτου-
σα τὴν ἐπιστολὴν ὀπισθὲν τῆς) Ἄχ! . . . πῶς τρέμω! . . .
Ἄν ἤξευρε ἡ μαμὰ πῶς μου γράφουν τέτοια πράγματα! . . .
(Μετὰ ταχεῖαν σκέψιν ἐνθαρρυνομένη καὶ μειδιῶσα). Ἄλλὰ
μπα! αὐτὸς δὲν τολμᾷ, τὸ λέγει μόνος του! . . . θά ἦναι
καμμιά λέξις ἄλλη . . . δὲν εἶναι δυνατόν! (ἐξακολουθεῖ) . . .
« ἐπὶ τέλους, ναί, θά το εἶπω, χωρὶς νά διστάσω. Ναί, δε-
» σποινίς . . . σας . . . ἄ . . . γα . . . πῶ! . . . » Μένει κατὰ-
πληκτος. Ἡ ἐπιστολὴ πίπτει τῶν χειρῶν τῆς. Φέρει τὰς
χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου). ὦ τὸν ἄθλιον! . . . Νά τολμήσῃ
νά μου ἀπευθύῃ τοιαύτην ἀπρεπῆ λέξιν! . . . τοῦλάχιστον
ἔχει τὴν εὐγένειαν νά συναισθανεταὶ τὴν πράξιν του; . . .
(Ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐξακολουθεῖ) « . . . ἄρα γε
μου το συγχωρεῖτε! . . . » (Μανιωδῶς) ὄχι! ὄχι! ποτέ δὲν
θά τό του συγχωρήσω! . . . ἀκούς ἐκεῖ θρασύτης! . . . Ἄμα
τον συναντήσω πουθενά, θά τὸν κάμω νά καταλάβῃ ποιὰ
εἶμαι . . . θά τὸν (ἀλλάσσομαι ὕφος) . . . Ἄλλὰ ποῖος νά ἦναι
αὐτὸς ποῦ μού γράφει; . . . πρέπει νὰ τὸν μάθω γιὰ νά τὸν
βαλῶ ἔστῃ θέσι του (ἀναγινώσκει) . . . « ἂν ὅμως δεσποινίς,
» ἡ ἐπιστολὴ μου σὰς δυσκρεστήσῃ ἂν μία σας λέξις μου
» γνωρίσῃ ὅτι χάνω τὴν εὐτυχίαν μου, ὦ . . . τότε ὑγιαίνετε!
» (περίτρομος) δὲν μου μένει παρὰ νά ἀποθάνω εὐλογῶν τὴν

» χείρα, ἡ ὁποία με φονεύει! » (Τεταραγμένη καὶ ἔξαλλος).
Νὰ ἀποθάνῃ! . . . καὶ νὰ ἦμαι ἐγὼ ἡ αἰτία; . . . Ἐγὼ νὰ
γείνω δολοφόνος; . . . (συγκεκίνημένη καὶ ἔνδακρος, μὲ φωνή
ἀναπαλλομένην) . . . Ἄ! ποτέ! . . . ποτέ! . . . αὐτὸ
δὲν το θέλω! . . . αὐτὸ εἶναι τρομερόν! . . . (φέρουσα τὰς
χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας) ὦχ! . . . ἀπὸ τῶρα αἰσθάνομαι παλ-
μούς . . . δηλαδή . . . τύψεις συνειδήσεως! . . . Ἐπειτα ἡ
μακρὰ συχνά μου λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα σκληροὶ καὶ
ἀπάνθρωποι . . . ὅτι ἔχομεν καθήκον νὰ εὐεργετῶμεν τοὺς
ἄλλους . . . νὰ μιμώμεθα (σταυροκοπούμενη μετ' εὐλαβείας)
τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἐσταυρώθη διὰ νὰ
σώσῃ τὸν κόσμον! Καὶ ἐγὼ νὰ ἀφήσω νὰ χαθῆ ἓνας νέος!
Νὰ μὴ τον σώσω! (λαμβάνουσα αἰφνιδίαν ἀπόφασιν) ὄχι,
ὄχι! . . . πρέπει νὰ τον σώσω! . . . πρέπει νὰ τον ἐπανα-
φέρω εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἄς εἰποῦν ὅ τι θέλουν. . . (ὑψοῦσα τὰς
χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν). Ἄχ! Θεέ μου! τὸ βλέπεις ἐγὼ δὲν
πταίω . . . (Μετὰ τίνα σιγὴν, ζωηρῶς). Ἀλλὰ τί κάθημαι;
Ἄν αὐτὸς ἀπελπισθῆ καὶ . . . ; (φεύγουσα δροσμάτως). Τρέχω
νὰ το γράψω!

Ἀθήνησι.

Γ. Ν. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ ἀρεγόμενος νὰ κατορθώσῃ μέγα τι, δὲν πρέπει νὰ ὀπι-
σθοδρομῆ οὔτε ἐνώπιον κόπων, οὔτε ἐνώπιον ἀγώνων καὶ
συγκρούσεων, ἀλλὰ νὰ ῥίπτεται κείων τοὺς ὀφθαλμούς εἰς
τὴν ἀνεμοζάλην.

ΩΡΑΙ ΑΘΥΜΙΑΣ

Ὅπόσον πένθιμος εἶναι ἡ φύσις
καὶ πόσον ἄθυμος εἶν' ἡ ψυχὴ μου.
Ἄτερπνος, μαύρη περᾶ ἡ ζωὴ μου,
χωρὶς γλυκεῖαι, τερπναὶ ἀναμνήσεις
νὰ τὴν ἠδύνουν.

Σιγοῦν τὰ πάντα, τί ἀθυμία!
Αὔρα δὲν πνέει. Πυκνὴ καλύπτει
τὰ πάντα ὀμίχλην καὶ ἀπελπισία
φρικτὴν, ὠϊμένα, βαθειά με ῥίπτει
εἰς μαῦρα σκότην.

Συνωμοσία λοιπὸν καὶ ἡ φύσις
μὲ τοὺς ἀνέμους μὲ τὰ στοιχεῖα.
Παντοῦ ἡ πληξίς καὶ ἡ ἀνία
θά με διώκουν καὶ μετὰ λύπης
θά μ' ἀπωθοῦσι.

Σιγὴν βαθεῖα ἄς βασιλεύσῃ,
καὶ ἡ καρδιά μου ἄς σιωπήσῃ,
θανάτου πτέρυξ ἄς πτερυγίσῃ
καὶ ὁ βίος ὅλος ἄς καταρρεύσῃ,
νὰ μὴ πονῶ.

Ἄφες τὰ ῥόδα γλυκὰ νὰ ζοῦνε
 ᾧ! λάβε οἶκτον, ἄπονε Χάρε,
 ἔλα τὴ δύστυχη ἐμὲ καὶ πάρε
 ὅπου τὰ πάντα μὲ ἀπωθοῦνε,
 γιατί νὰ ζῶ ;

Θανάτου πόθος ἐδῶ ἐντός μου
 μὲ συναρπάζει, μὲ κυριεύει
 καὶ με κατέχει. Ἄλλ' ὅμως χλεῦν
 εἶναι γιὰ μένα κι' ὁ θάνατός μου
 καὶ ἡ ζωή.

ΕΛ. Φ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Ὁ φωτογράφος. — Τώρα κύριε μειδιάσατε ὀλίγον καὶ
 προσπαθήσατε νὰ λάβητε ὕψος ὅσον τὸ δυνατόν χαριέν σκε-
 φθῆτε τὴν σύζυγόν σας.

Ὁ πελάτης. — Ἄλλ' εἶμαι ἀπὸ πολλοῦ χωρισμένος ἀπ'
 αὐτήν.

Φωτογράφος. — Ἔτσι ; Τότε σκεφθῆτε τὴν σύζυγον κανε-
 νὸς φίλου σας. Τὸ ἴδιον εἶναι.

*
 **

Ὁ ἀνύπανδρος. — Λοιπὸν ἔχετε ἀπόφασιν νὰ μείνητε χήρα
 διὰ παντός ;

Ἡ χήρα. — Ὅχι, ἀλλ' ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν . . .

ΒΥΣΤΡΥΧΟΣ ΚΟΜΗΣ

Καὶ οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς, πλήρεις δακρύων,
 ἱκετευτικοί, στρέφονται πρὸς τὸν σύντροφον τῶν παιδικῶν
 τῆς ἡμερῶν.

— ὦ ! δὲν θὰ φύγῃς, Λύσανδρε· μὴ μὲ το λέγῃς αὐτὸ τὸ
 πρᾶγμα· εἶναι κἀδύνατον νὰ ὑποφέρω τὴν ἀπουσίαν σου.

Ἐν παροξυσμῷ δὲ νευρικῷ συνθλίβει ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς
 τὸν Λύσανδρον κλάιουσα καὶ ὀδυρομένη

Ἐξω ὁ βορρᾶς μυκαται ἀγρίως καὶ πυκνὰ χιόνος νιφάδες
 ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὀρητικῶς φερόμεναι καλύπτουσι τὰς ὑάλους
 τῶν παραθύρων.

Ὁ Λύσανδρος συγκεινημένος καὶ ἀναποφάσιστος τὴν ἀτε-
 νίζει μετὰ τρυφερότητος καὶ ἀγάπης μεγάλης.

— Ἄκουτον, Εὐρυδίκη· πρέπει ν' ἀνχωρήσω· μὴ νομίσης
 ὅτι ὀλιγώτερόν σου ὑποφέρω ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ χωρισμοῦ μας.
 Μόνον ὅμως διὰ τῆς ἀνχωρήσεώς μου ταύτης δύνανται νὰ
 πραγματοποιηθῶσι τὰ τότε ὀνειροπλημκτά μας. Εὐρυδίκη,
 πλὴν ἐκοπίασα μέχρις ὅτου λάβω τὴν ἀπόφασίν μου ταύτην·
 ἤδη μὴ προσπαθῆς νὰ κλονίσῃς αὐτήν. Δύο ἔτη πολὺ γρήγο-
 ρα περνοῦν φιλότατη καὶ μετὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Λύσανδρός
 σου εὐτυχῆς θὰ ἐπιστρέψῃ, γνωρίζων ὅτι τον περιμένεις.

Ἐκείνη σιωπᾷ μόνον ἢ κεφαλή τῆς βαρυθύμως κλίνει ἐπὶ
 τοῦ ὤμου τοῦ Λυσάνδρου καὶ λυγροὶ θορυβώδεις ἐξογκοῦσι τὸ
 παρθενικὸν στήθος τῆς.

Ὁ Λύσανδρος τότε τὴν ἐναγκαλίζεται τρυφερῶς καὶ ἐπα-

νειλημμένως ἀσπάζεται τὴν μέλαιναν κόμην τῆς, τὴν κόμην τῆς ἐκείνην τῆ Ἰθαυμασίαν, ἥτις τοσάκις ἐλευθέρως κυματίζουσα ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς περιετύλισσε τὸν λαιμὸν τοῦ ἀναγκάζουσα αὐτὸν νὰ ρίγοι ὑπὸ ἔρωτος καὶ ἠδυπαθείας.

Αἴφνης ἐκείνη ἐγείρεται· ἐκ τῆς θήκης τοῦ ἐργοχείρου τῆς λαμβάνει ψαλίδα μικρὰν κομποτάτην, καὶ διὰ κινήσεως βραδείας πλησιάζουσα αὐτὴν πρὸς τὸ εὐρὺ τοῦ φίλου τῆς μέτωπον, ὅπερ κατὰ μέρη ἐπιξυύουσι βόστρυχοι κόμης ξανθῆς λεπτοτάτης, μεταξίνης, ἀποκόπτει ἕνα τούτων.

Ἐκεῖνος μειδιᾷ· καὶ εἶτα ἱκετευτικῶς τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ψαλίδα. Τὸν ἐνόησεν ἡ Εὐρυδίκη καὶ ἐκ τῆς κόμης τῆς τῆς Ἰθαυμασίας, πλεξίδα μακροτάτην κόψασα παρουσιάζει πρὸς αὐτόν.

— Ἐνθυμοῦ πάντοτε τὴν φίλην σου, λέγει.

Πίπτουσιν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Κτύπος τοῦ ἐκρημμοῦς τοὺς ἀπέσπασε τῆς ἐκστάσεώς των τῆς ἐρωτικῆς.

— Εὐρυδίκη, ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας· μὴ κλαῖς, θὰ ἐπανεέλθω ταχέως πιπτός εἰς τὸν ἐρωτὰ μας τὸν αἰώνιον.

Τὴν θλίβει ἀπαξ ἔτι εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν. Ἐκείνη τὸν ἀκολουθεῖ ὀλίγα βήματα ἐπὶ τῆς χιόνος· εἶτα ἐπιστρέφει, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἀπομακρύνεται διὰ βήματος ἀσταθοῦς.

Πλὴν αἴφνης ἀμφοτέροι ἴστανται:

Καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐλατηρίου ὠθούμενοι στρέφουσι τὴν κεφαλὴν ἕνα ἀπαξ ἔτι ἀτενίσωσιν ἀλλήλους. Καὶ ὀρητικῶς

δικαχίσαντες τὸ χωρίζον αὐτοὺς διάστημα πίπτουσιν ἐκ νέου εἰς τὰς ἀγκάλας ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Ἐπὶ τέλους καίτοι μετὰ λύτης μεγάλης ἀποχωρίζονται.

— Χαῖρε, Εὐρυδίκη.

— Καλὴν ἀντάμωσιν, Λύσανδρε.

Αἱ δύο φωναὶ διασταυροῦνται ἐν τῇ ἀγρία ταραχῇ τῶν στοιχείων.

Ἐπιστρέφει ἐκείνη· κἀθηται ἢ μᾶλλον καταπίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον πλησίον τῆς θερμάστρας καὶ ἀναλύεται εἰς λυγμούς.

Ὁ κρότος τῆς κηκλιδωτῆς σιδηρᾶς θύρας κλεισθείσης μετὰ πατάγου ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου τὴν ἐξεγείρει αἴφνης.

— Τετέλεσται, ἀνεχώρησεν. Καὶ μετ' ἀπελπισίας κλίνει, ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν.

Ἐξω ὁ βορρᾶς μυκαται ἀγρίως καὶ πυκναὶ νιφάδες χιόνος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὀρητικῶς φερόμεναι καλύπτουσι τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων.

*
*

Ἐκ μικροτάτης ἡλικίας ἐγνωρίζοντο ὁ Λύσανδρος καὶ ἡ Εὐρυδίκη ἐφοίτων εἰς τὸ ἴδιον οἰκοτροφεῖον, καὶ ἐκ τῆς συνδιατριβῆς τῆς καθημερινῆς ἐγεννήθη συμπάθεια ἀμοιβαία ἐν ταῖς παιδικαῖς αὐτῶν ψυχαῖς. Πλὴν ἡμέραν τινὰ ἐφιλονίκησαν. Φιλονικία παιδαριώδης ὅλως διόλου. Διὰ μίαν ζωγραφίαν τοῦ ἦν πονηρῶς φκαιοποιήθη ἐκείνη, δι' ἕνα λόγον δριμῦν ὀλίγον, ὃν ἐξεστόμισεν ἐκεῖνος.

Ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τῶν σπουδῶν των ἐχωρίσθησαν μετ' οὐ πολὺ. Καὶ οὕτως ἡ ρῆξις των ἐκείνη διήρκεσεν ἔτη πολλά. Τί συνέβη εἰς τὰς ψυχὰς ἀμφοτέρων κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο; Μυστήριον.

Ἡ Εὐρυδίκη ὅταν συνήντα τὸν παιδικὸν τῆς φίλον ἐφοβείτο νὰ ἀτενίσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, τοὺς ἄλλως λίαν τρυφεροὺς ἐν τῇ ἐκφράσει των. Δούλη ὅμως εἰς μυστηριώδη γοητεῖαν ὑπέικουσα ἐμειδία εὐπροσηγόρως ὡσεὶ ἠσθάνετο τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνου ἐπ' αὐτῆς προσηλουμένου. Ὁ Λύσανδρος ἔτρεχεν ὡσαύτως ὅπου ὑπέθετεν ὅτι θὰ τὴν συναντήσῃ, ἀρκούμενος ὅμως εἰς τὸ νὰ τὴν βλέπῃ μόνον, διότι ἡ παιδαριώδης των ῥῆξις δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Εἶτα ἡμέραν τινά, ἐκείνος ἤδη ἔφηβος, ἐκείνη νεανίς πλέον, συνηνητήθησαν ἐν ἐσπερίδι φιλικῇ. Ἡ οἰκοδέσποινα ἀγνοοῦσα ὅτι παιδιόθεν ἐγνωρίζοντο συνέστησε τὸν μὲν εἰς τὴν δέ. Ἀμφότεροι μεθ' ὅλης τῆς ἐθιμοτυπίας προσηγορεύθησαν προσποιούμενοι τὸν ἀγνωστον εἰς ἀλλήλους. Τότε ἀπὸ τῆς ἐριδὸς των κατὰ πρώτην φοράν συνωμίλησαν, ψυχρῶς ὅμως καὶ βεβιασμένως κατὰ τὸ φαινόμενον. Καὶ ὅμως ἀμφότεροι ἠσθάνοντο παλμοὺς ἀσυνήθεις. Αἱ πορφυρῆ παρειὰ τῆς νεανίδος ἐμαρτύρουν πυρετόν· καὶ τὸ σῶμα ἐκείνου ἐπὶ τῇ ἐλάχιστῃ πρὸς τὴν Εὐρυδικὴν ἐπαφῇ ἐρρίγει ῥίγος ἠδ' ὑπαθείας ἀνεκφράστου.

Ἐκτοτε συνηντῶντο συχνάκις.

Ἡ ψυχρότης ὅμως ἐκείνη ὅσον φαινομενικὴ καὶ ἂν ἦτο διήρκει πάντοτε.

Οὕτω δὲ δύο καρδίαι ἢ μία διὰ τὴν ἄλλην πλασμέναι ἔμεινον μακρὰν ἀλλήλων ἐστερημέναι πάσης διχύσεως, μηδεμίας πρώτης τολμῶσης πρὸς τὴν ἑτέραν νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ καταφλέγον αὐτὴν πάθος. Κατάστασις παράδοξος, ἀνόητος καὶ ὅμως συνηθὴς ἐν τῇ πηλαιᾷ ἱστορίᾳ τοῦ ἔρωτος.

Ἐπὶ τέλους ὅμως εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνοιξίως ὁ πάθος ἐκείνος ἀνελύθη καὶ ἐσπέραν τινὰ τοῦ Μαιῦ εὐραθέντες

μόνοι ὠμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους τὸ αἰσθημά των. Καὶ οἱ πρῶτοι ἐρωτικοὶ των στόνοι συνηνώθησαν μετ' ἧς ἀηδόνος τὸ κελάδημα τὸ μαγευτικὸν καὶ τὴν μεθυστικὴν τῶν ἀνθέων τῆς ἀνοιξίως εὐωδίαν.

Συνεφώνησαν νὰ συναντῶνται τακτικῶς καὶ ἐδράττοντο πάσης εὐκαιρίας πρὸς τοῦτο.

Συχνάκις κατὰ τὰς θερινὰς νύκτας συνηντῶντο ἐν τῷ κήπῳ τῆς οἰκίας τῆς Εὐρυδικῆς. Ἐπῆλθεν ὅμως τὸ φθινόπωρον καὶ εἶτα ὁ χειμὼν καὶ αἱ ἐν τῷ κήπῳ συνεντεύξεις κατέστησαν ἀδύνατοι. Τότε ἠναγκάσθησαν νὰ συναντῶνται ἐν τινὶ ἰσογίῳ τῆς οἰκίας τῆς Εὐρυδικῆς δωματίῳ παρὰ τὸν κήπον. Καὶ οὕτω δύο, τρεῖς φορές καθ' ἑβδομάδα ἀπῆλθον συνδιατριβῆς κατὰ μόνας ἄνευ μαρτύρων καὶ πολυώρου.

Δύο διέρρευσαν τοιοῦτοτρόπως ἔτη ἐν εὐδαιμονίᾳ διαρκεῖ καὶ ἡσύχῳ. Πλὴν αἴφνης νέφος τις ἐπεφάνη εἰς τῆς εὐτυχίας των τὸν ὄριζοντα.

Ὁ Λύσανδρος ἀνεχώρει.

Τοιοῦτόν τι οὐδέποτε εἶχε σκεφθῆ· μεμεθυκότες ἐκ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ παρόντος οὐδέποτε ἐσκέφθησαν περὶ τοῦ μέλλοντος. Καὶ ἕνεκα τούτου ὡς κεραυνὸς ἐπεσεν ἐπ' ἀμφοτέρων ἢ εἰδήσις ὅτι ἔμελλον νὰ χωρισθῶσι.

Τὸν ἐκάλει ὁ θεὸς του εἰς Ὀδησσὸν ὅπου ἐμπορεύετο τὰ σιτηρά. Καὶ κατ' ἀρχὰς ὁ Λύσανδρος ἐσκέφθη ν' ἀποποιηθῇ, πλὴν παρελθούσης τῆς πρώτης ἐντυπώσεως καὶ μετὰ σκέψιν ὠριμωτέραν ἐγένετο συνδιαλλακτικώτερος. Καὶ ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὴν Εὐρυδικὴν δι' ἐαυτόν, ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ εἰς πρόσκλησιν τοῦ θεοῦ του. Ἄλλως τε δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐκεῖ. Δύο, τρεῖς ἔτη μόνον μέχρις ὅτου δη-

μιουργήση ἐκυτῶ θέσιν ἀσφαλῆ καὶ προσοδοφόρον. Καὶ ἔπειτα θά ἐπανήρχετο νὰ εὕρη τὴν Εὐρυδικὴν του.

Καὶ οὕτως ἀμφότεροι τὰς ἀγωνίας τοῦ χωρισμοῦ καταπνίγοντες ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μέλλοντες βεβαιοτέρου ἀπεχωρίσθησαν.

*
**

— Κἄτι ἔμαθα, Κοραλλία· σὺ ὅλο πού θά το ξεύρεις.

— Ἴσως· λέγε νὰ διοῦμε.

— Ὁ Λύσανδρος ἐρωτεύετχι τὴν Εὐρυδικὴν.

— Ἀδύνατον!

— Πῶς ἀδύνατον· μοί το εἶπεν ἄνθρωπός πού τους εἶδε μαζί τὴν παρχμυρὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἐκείνου εἰς τὸν κῆπον τῆς Εὐρυδικῆς.

— Τότε ἴσως· ἀλλ' ἐμὲ πῶς νὰ μή μου πῆ τίποτε. Ἀκούς ἐκεῖ τὴν πονηρὰν νὰ μου κἀνῆ τὴν ἀγίαν. Ἐννοια τῆς ὅμως, θά τὴν κἀνω καὶ ἐγὼ κἄτι τι πού νὰ το θυμάτχι τούλάχιστον.

Καὶ ἡ Κοραλλία ἡ καλλιτέρα ἀλλὰ καὶ ἡ πονηροτέρα τῆς Εὐρυδικῆς φίλη ἐπέρανε τὴν φράσιν τῆς διὰ μειδιήματος πολλὰ σημαίνοντος. Ἡ δὲ συνομιλία τῶν δύο ἀδολέσχων νεκνίδων ἐξηκολούθησεν ἐπὶ θεμάτων παρομοίων.

*
**

Ὅχι! δὲν ἦτο δυνατὸν αὐτό. Δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ τοιαύτην ἀπιστίαν ἐκ μέρους ἐκείνου, ὅστις τούτῳις γονυπετῆς καὶ δακρύων τῆ ὠρκίσθη αἰώνιον ἔρωτα. Νὰ τὴν λησμονήσῃ αὐτός! Ἀπαγε· ἦτο πράγμα ἀπαράδεκτον. Τόσος ἔρωσ διάπυρος νὰ σθεσθῆ, νὰ ἐκμηδενισθῆ εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα. Νὰ τὴν ἀπατήσῃ αὐτός τόσον αἰσχροῦς, τόσον

ἀνάνδρως, αὐτός εἰς ὃν τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὴν νεότητά τῆς τόσον εὐπίστως εἶχεν ἀφιερῶσει.

Καὶ ὅμως ἦτο ἀποδεδειγμένον. Ὁ κόσμος ὅλος το ἤξευρε καὶ αὐτὴ ἡ μωρόπιστος ἡ δώτατα εἰς τὰ ψεύδη του πίστιν ἀπεριόριστον, αὐτὴ μόνη το ἠγνόει.

— Τελειωμένα πράγματα, τῇ εἶχεν εἶπει ἡ φίλη τῆς ἡ Κοραλλία.

Ἡ καυμένη ἡ Κοραλλία. Ἄν ἤξευρε βεβαίως ὅποιον κακὸν τῆ προξένει δὲν θά τῆς ἔλεγε βεβαίως αὐτὴν τὴν εἶδησιν.

Τὰ πάντα ἤδη ὡς ἐν ὀνείρῳ ἐσβέσθησαν· ὁ ἔρωσ τοῦ ὀ διαπυρος, ὁ φλογερός, τὰ ὀνειροπολήματά τῆς, ἡ εὐτυχία τῆς, ἡ ὕπαρξις τῆς αὐτὴ κατασυνετρίθησαν.

Καὶ βαρυθυμοῦσα, καταβεβλημένη ὑπὸ τὸ ἄχθος τῆς ψυχικῆς τῆς ἀλγηδόνης ἡ Εὐρυδικὴ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῆς χειρός τῆς τῆς κρινολεύκου.

Ποία κακὴ μοιρὰ τὴν ὤθησε σήμερον νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Κοραλλίαν. Καὶ ἐνῶ ἐξείφνης συνωμίλου ἡσύχως ἔγεινε λόγος περὶ τοῦ Λυσάνδρου, ἡ δὲ φίλη τῆς μηδὲν γνωρίζουσα περὶ τοῦ ἔρωτός τῆς πρὸς αὐτόν, τῇ εἶπε μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀδιαφορίαν:

— Ὁ Λύσανδρος ἠρράβωνίσθη.

Ἐμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος.

Ἴλιγγός τὴν κατέλαθεν, ἡ ὄρασις τῆς ἐσκοτίσθη καὶ ὡς ἐν ἀπαισίῳ ἐφιάλτη ἤκουε πλέον τὴν Κοραλλίαν λαλοῦσαν.

— Εἶναι ἀρραβίων ἐξ ἔρωτος· ἡ νύμφη ἦτο πολὺ εὐμορφος, ἡ οἰκογένειά τῆς ὅμως κατ' ἀρχὰς δὲν συγκατετίθετο εἰς τὸν γάμον, διότι ἡ μετριότης τῆς κατστάσεως τοῦ Λυσάνδρου δὲν συνεφῶνει μὲ τὴν πλουσίαν προικῆ τῆς νύμφης. Πλὴν ἐκεῖνος τρελλός ἐξ ἔρωτος ἐκίνησε πάντα λίθον· ἔκλαυσε, παρε-

κάλεσεν, ικέτευσεν, ήπειλήσεν ότι θυτοκτονήση και επί τέλους οι γονείς της πρό του ήπηλπισμένου έρωτός του έκάμφθησαν. Κ' έτσι το πράγμα δα τελείωσεν. Δίαν προσεχώς μάλιστα μετά δύο, τρεις ήμέρας έρχεται να έγκατασταθή ένταύθα, όπου ο πενθερός του έμπορεύεται.

Έκάστη της Κοραλλίας λέξις ως μάχαιρα άμφιστομος διεπέρα την καρδίαν της· αι φράσεις της όλαι συνωθούντο, συνεχρούοντο έν τῷ τετραγυμένῳ αὐτῆς πνεύματι.

Άπῆλθεν έκ της οικίας της φίλης της ένωρίς προφασισθείσα άδιάθεσίαν.

Και τώρα κεκλεισμένη έν τῷ δωματίῳ της σκέπτεται την άπολεσθείσαν ευδαιμονίαν της. Άναλογίζεται τὰς έριδάς των τὰς παιδικάς, τὸν πύρινον έρωτά του, τὰς ύποσχέσεις του, τὸν άρραβῶνα . . . και δάκρυα λύσσης και άλγους άναβλύζουσιν έκ τῶν μελάνων, μελανωτάτων της όφθαλμῶν, έν ᾧ πτυχή περιφρονήσεως διαστέλλει τὰ χεῖλη της τὰ κοράλλινα. Ο άτιμος !! . . .

Η θύρα του δωματίου άνοίγεται και εισέρχεται ή μικρά της υπηρέτρια. Εκείνη στρέφει πρός στιγμὴν την κεφαλήν και εἶτα πάλιν άμέσως βυθίζεται εἰς τὰς σκέψεις της τὰς πικράς. Δέν ήκουσε την μικράν λέγουσαν :

— Έχετε ένα γράμμα, κυρία.

Και ή υπηρέτρια μη λαβούσα άπάντησιν άφίνει το γράμμα πλησίον της και άπέρχεται ήσύχως. Μετ' όλίγον ή Ευρυδικη έγείρει την κεφαλήν. Το βλέμμα της άσκόπως περιφερόμενον προσηλούττι επί της έπιστολής και μηχανικῶς, άσυνάισθήτως άναγινώσκει.

Τῇ Δεσποινίδι Ευρυδικῇ Άλεξανδρίδου.

Φρικιᾶ σύσσωμος. Εἶναι ο χαρακτήρ του ! Τί θράσος ! Να

τολμήσῃ να τη γράψῃ μετ' όσα έγείναν. Ακμθάνει το γράμμα και εἰς μύρια έτοιμάζεται να το σήσῃ τεμάχια. Πλήν αἴφνης μεταμελείται και άποσφραγίσασα άναγινώσκει :

« Φιλτάτη μοι Ευρυδικη,

« Μετά τῶσων μηνῶν άπουσίαν, δύνασαι να φαντασθῆς » μετ' όποίας χάρας σοι γράφω πάλιν σήμεραν την δια τὰς » συνεντεύξεις μας καθιερωμένην φράσιν. Άπόψε ως συνήθως ».

Τὸν άθλιον ! Ηλθεν ο κακούργος τῶσον τυχῶς και έχει την άναίδειαν να τη γράψῃ ζητῶν συνεντεύξεις ως άλλοτε, ὡσει τίποτε να μη μετέβαλε τὰς πρός άλλήλους σχέσεις των. Ά ! εἶναι πολύ, υπέρπολυ· δέν περιπκίζεται τώρα εκείνη εύκόλως, ά ! ὄχι.

Τί έχει να τη εἶπῃ ; ψεύδη και πάλιν ψεύδη. Άρκοῦσι πλέον. — Δέν θά τον ἴδῃ πλέον τὸν άπιστον. — Η άγανάκτησις της κορυφούται, την πνίγει· και άναγκάζεται να έξγάγῃ τὸν στηθόδεσμόν της.

Κάτι όμως πίπτει πρό τῶν ποδῶν της.

Παρατηρεῖ και αἴφνης ἴσταττι άρῶνος, καταπεπληγμένη, συγκεκινημένη. Κύπτει και άναλαμβάνει το άντικείμενον αὐτό έκ του δαπέδου, βόστρυχον ξανθῆς κόμης.

Εἶναι εκείνου.

Και πρό του τεκμηρίου τούτου του έρωτός των του δικτύρου ή άγανάκτησις της, ο θυμός της καταυνάζονττι και σκέψις τις φωτίζει το πνεῦμά της. — "Αν ήσαν ψεύδη ; — Τί συμφέρον όμως εἶπεν ή Κοραλλία να ψευσθῇ ; Δυνατὸν όμως να ήπάτησαν και εκείνην.

Και τώρα δια συλλογισμῶν άντιθέτων προσπαθεῖ να συφιλιώσῃ ἤδη την προσβληθείσαν φιλικίαν της με της καρ-

δίας της τούς παλμούς και να δικαιολογήση προς έαυτήν τήν απόφασιν ἣν ἔλαβεν ἥδη.

— Ἐπί τέλους ἐν ὀνόματι τοῦ παλαιοῦ ἔρωτός των θά τον ἴδῃ και ἀπόψε· ἀλλά μόνον ἀπόψε, ἀπόψε μόνον.

Ἄλλά μετά τινος ἡμέρας

«Ὁ Κ. και ἡ Κ. Ἀλεξαν-
»δρίδου ἀγγέλλουσιν ὑμῖν τούς
»γάμους τῆς θυγατρὸς των Εὐ-
»ρυδίκης μετά τοῦ Κ. Λυσάν-
»δρου Γεωργοπούλου

«Ὁ Κ. Α. Γεωργόπουλος
»ἀγγέλλει ὑμῖν τούς γάμους
»τοῦ ἀνειψιοῦ του Λυσάνδρου
»μετὰ τῆς δεσποινίδος Εὐρυ-
»δίκης Ἀλεξανδρίδου

τελεσθέντας ἐν Κων]πόλει τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1899.

Σ. Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ εὐεργετῶν πρέπει νὰ λησμονῆ τὴν εὐεργεσίαν, ὃ δ' εὐεργετούμενος νά τὴν ἐνθυμῆται.

*
**

Θυσιάζων τις τὰ πάντα εἰς τὸ καθῆκόν του, εἶναι βέβαιός ὅτι θὰ φθάσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν.

*
**

Τὸ παράδειγμα εἶναι τὸ σχολεῖον τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις μόνον ἐν αὐτῷ θέλει νὰ διδάσκῃται.

*
**

Ἐνενήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν θυσιάζουσι διὰ τὴν ἀπόλαυ-
σιν τοῦ παρόντος ἀπάσας τὰς ἐλπίδας τοῦ μελλοντος.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Ῥίπτε, Σελήνη, τὰς χλωμάς σου ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς μελαγχολικῆς Ἐκείνης ὄψεως, φώτισε ἐσαεὶ τὴν σκιάν τῆς νεότητός μου.

Τούς ἠδυπαθῶς πρὸς σὲ ἀτενίζοντας ὀφθαλμούς της πρὸς τί μὲ δάκρυα πλημμυρεῖς;

Ἄγνοεῖς τὸ ἄλγος τῆς καρδίας μου, ἢ τὸ ἄλγος τοῦ στήθους Ἐκείνης ἀγνοεῖς;

Σελήνη! . . . Μόνη παρηγορία τῆς τεθλιμμένης μου ψυχῆς πρὸ τῶν παρθενικῶν μειδιαμάτων Ἐκείνης, σὺ δὲν μειδίῃς, διατί; ὁ τῶν μεταλλικῶν γελῶτων της ἤχος δὲν σου φαιδρύνει τὴν ὄψιν, διατί; ὁ τῆς φωνῆς της ἀρμονικός ψιθυρος δὲν σε συγκινεῖ, διατί;

II

Ἄς ἠρεμώσιν οἱ θορυβώδεις χεῖμαρροι τῶν κοινωνιῶν, ἄς κοπάζωσι τὰ κύματα τῶν μυκωμένων ὠκεανῶν τῆς γνῆνης κακίας ἐπὶ τῇ διαβάσει σου, ὦ Σελήνη!

Ἄς ὑγραίνωνται οἱ ὀφθαλμοὶ πάσης ἐρώσης καρδίας, ἄς φροίσσωσι τὰ στήθη πάσης εὐγενοῦς ψυχῆς ὑπὸ τὸ γλυκὺ φέγγος σου, ὦ Σελήνη!

Τὰ δένδρα ἄς κρύπτωσι ὑπὸ τὴν παχεῖαν σκιάν των τὰς διαφυγούσας τοῦ Κόσμου τρυφερὰς ὑπάρξεις.

Τὰ ἐν ταῖς σκιεραῖς κοιλάσι περικλειόντα τὸν ἄρχοντα τῆς Γῆς σκυθρωπὰ ὄρη, ἄς μεγαλύνωσιν ἐσαεὶ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς και τοῦ Κόσμου.

III

ὦ! Σελήνη! πρὸ τοῦ ὠχροῦ βλέμματός σου, πρὸ τοῦ βλέμματός ἐκείνου τοῦ σκυθρωποῦ, πόσαι συντετριμμένα

καρδία αναπνέουσι; πόσοι ἐσκοτισμένοι νόες εμπνέονται τούς
ὑψηλοτέρους τῶν ρευθασμῶν;

ὦ! γλυκεῖα Ἄρτεμις! Τὰ ὄρη ἐπὶ τῇ θέρᾳ σου μειδιῶσιν,
αἱ κοιλάδες καὶ τὰ δάση ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει σου φαιδρύνονται
καὶ αὐτὴ ἡ ἀγρία θάλασσα, ἡ πικρά, ἡ αἰωνίως παλαιούσα,
ἡδέως ἀποκοιμᾶται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀνεκτικῆς, τῆς ἀμνη-
δικάκου Γῆς, τῆς Γῆς, ἥτις λησμονεῖ ταχέως τὰ ἀγρία αὐτῆς
κτυπήματα, ὑπὸ τὰ πλάνα φιλήματά της.

ὦ! ἄστρον θείας εμπνεύσεως! ὦ! πλάσμα σοφίας θεϊκῆς!
ὦ! ἀγαπητὲ σύντροφε τῆς ἀηδόνος! αἰώνιε σύντροφε πάσης
πονούσης ψυχῆς.

Πρὸς σὲ ἄς φεύγωσιν οἱ ἀπόβλητοι τῆς κοινωνίας· πρὸς σὲ
οἱ βιοπαλαισταί.

ὦ! πόσην παρηγορίαν ἐνσταλάζουσι τὰ μελιχρὰ βλέμματά
σου! ὦ! πόσα ἀγρία πάθη καταθάπτουσιν εἰς τὰ βάθη πάσης
κακούργου ψυχῆς!

Ἐπὶ τῇ προσεγγίδει σου τὸ σκότος ὑποχωρεῖ, ἀλλ' ἡ νύξ
δὲν φεύγει.

Ὅταν ἀναφαίνησαι ὑπεράνω τῶν γηραιῶν δρυῶν, ὧ τῆς
νυκτὸς βασιλεύσα, σύμπασα ἡ φύσις φροῖσσει. Ἡ νύξ ῥιγεῖ.

Καὶ τὸ σκοτεινὸν καὶ τὸ βουδὸν ἐκεῖνο μυστήριον μεγαλύ-
νεται.

Ἡ Γῆ σιγᾷ . . . ἡ Γῆ κλαίει . . .

Καὶ ἰδοὺ οἱ καλαμῶνες εἰς τὰς ὄχθας στενάζουσιν, οἱ πό-
ταμοὶ ροχθοῦσι θλιβερῶς καὶ οἱ ρύακες πενθίμως κελαρύζουσι.

Καὶ ἰδοὺ αἱ αὔραι δροσεραὶ ψιθυρίζουσιν ὑπὸ τὰς ἰτέας καὶ
τὰ δένδρα κλαίουσι

Ἡ ἀηδὼν ψάλλει καὶ οἱ ἐρασταὶ παρακολουθοῦσι τὸ
ῥομά των.

Καὶ τὸ μυστήριον προχωρεῖ καὶ τὸ μυστήριον φεύγει.

ὦ! τῆς ἐκπιάγλου σου καλλανῆς καὶ μαγείας, ἄστρον
θεοπλῆσιον!

III

Ῥίπτε, Σελήνη, τὰς χλωμάς σου ἀκτίνας ἐπὶ τῆς μελαγχο-

λικῆς Ἐκείνης ὄψεως, φῶτιζε ἐσαεὶ τὴν σκιάν τῆς νεότη-
τός μου.

Σελήνη! Μὴνε σύντροφε τῆς εὐτυχοῦς μας ζωῆς· ποσάκις
δὲν ἐγένεσο συνοδὸς τῶν ἐρημικῶν περιπίτων μας, ποσάκις
δὲν ἐγένεσο μάρτυς τῶν ἱερωτέρων μας λόθων, ποσάκις! . . .

ὦ! ἄψων τῆς νεότητός μας ἄστρον! ὁ Κόσμος ἐφθόνησε
τὴν εὐτυχίαν μας, οἱ βράχοι καὶ τὰ σπῆλαια, τὰ τρυφερὰ φι-
λήματά μας, τὰ δένδρα τὰς ὑπὸ τὴν σκιάν των μυστικὰς
διαλέξεις μας καὶ Σὺ, ὦ! Σελήνη! δὲν ἐφθόνησας τὴν εὐδαι-
μονίαν μας καὶ μόνον Σὺ, ὦ! τῆς σιγῆς ἀνάσσα! ἐσαεὶ θὰ
μεγαλύνῃς τὸ μυστήριον τοῦ ἔρωτός μας . . .

Χαῖρε, ὦ σύντροφε τῆς νεότητός μας.

Χαῖρε ἀγνὸν τῆς εὐτυχοῦς μας ζωῆς ἄστρον!

Μ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Ὁ μνηστήρ. — Λοιπὸν δίδετε εἰς τὴν κόρην σας μόνον
40,000 φρ. Δὲν εἶναι ὀλίγα;

Ὁ πενθερός. — Ναι, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀφήσωμεν ὅτι ἔχομεν
μετὰ θάνατόν μας.

Ὁ μνηστήρ. — Καὶ πότε ἐπάνω κάτω σκοπεύετε;

*
**

Ἐκεῖνος. — Φεύγω. Ὅρκισον ὅτι θὰ μείνῃς πιστὴ ὡς πρὸς
τὴν γυρίσω;

Ἐκείνη. — Τὸ ὀρκίζομαι, ἀλλὰ γύρισε γρήγορα.

ΣΥΖΥΓΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Τῷ σεβαστῷ μοι θεῷ Β. Π. Δούκῃ

Καί πάλιν περὶ τοῦ σπουδαίου ζητήματος ὁ λόγος, τοῦ καὶ σπουδαιατάτου ἀπάντων ἦτοι τοῦ γάμου.

Ποῖος ὅμως ἐκ τῶν γάμων δυνατὸν νὰ ἦναι ἐκλέξιμος, ὁ ἐξ ἔρωτος ἢ ὁ συμφεροντολογικός; Ἐχουσιν ἄρα γε πλήρη πεποίθησιν οἱ ἐκλέγοντες τὸν ἐξ ἔρωτος γάμον καὶ ὑπακούουσι τυφλῶς εἰς τὸν πρῶτον αὐτῶν καρδιακὸν παλμόν;

Μήπως ἄρα γε ἔχουσιν ἄδικον καὶ οἱ ἐκλέγοντες τὸν συμφεροντολογικὸν γάμον καὶ πρὶν ἢ συνάψωσι τοῦτον, προσανατολιζόμενοι, σταθμίζουσιν ὅλας τὰς ἐνδεχομένας φάσεις αὐτοῦ τόσοις τὰς εὐμενεῖς ὅσον καὶ τὰς δυσμενεῖς καὶ δὲν ἀποφασίζουσιν ὀριστικῶς εἰμὴ μόνον ὅταν ὑπολογίσωσιν ὅποιον συμφέρον δυνατὸν νὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ προτεινομένου αὐτοῖς συνοικεσίου;

Ἐφ' ὅσον αὐτὸς οὗτος ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου θὰ ὑφίσταται (καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκλείψῃ), οἱ ἄνθρωποι θὰ συζητῶσιν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

Ἡ στάσις νεανίου τινὸς μὴ θελήσαντος νὰ ὑπακούσῃ εἰς κανένα ἄλλον ἢ εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας αὐτοῦ μόνον, γεννᾷ ἀναμφιβόλως πλεῖστα ὅσα σχόλια ἐξ ὧν ἢ ἐπαίνους ἢ ἐπιπρῖσεις δυνατὸν νὰ δρέψῃ. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ἢ ὑπὸ νεανιδὸς τίνος ληφθεῖσα ἀπόφασις τοῦ νὰ καθυποτάξῃ τὰ αἰσθήματά της πρὸς τὰ συμφέροντά της, θέλει ἐπίσης σχολιασθῆ καὶ ἐπιδοκιμασθῆ διαφοροτρόπως. Διό, ὡς εἶναι ἤδη μεμαρτυρημένον, δὲν εἶναι εὐκαλόν, νυμφευόμενός τις νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλον τὸν κόσμον συγχρόνως καὶ . . . αὐτοὺς τοὺς γονεῖς του ἀκόμη.

Τὸ λεπτότατον λοιπὸν τοῦτο κοινωνικὸν ζήτημα, ἀπησρόλαι συγχάκις καὶ τὸν Φίλιππον Δεσποβάλ, τὸν ἥρωα τῆς μικρᾶς ταύτης ἱστορίας, ὅστις, ὡς γνωσθήσεται κατόπιν, ἔνα ἀποφασίσῃ τὸν γάμον, ἐδέησε περισσότερον παντὸς ἄλλου νὰ παραινῆθῃ, καίτοι δισταζὼν πρὸς τοῦτο πάντοτε ἐφαίνετο.

Ἰδοὺ δὲ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ:

Εἰκοσιοκτῆτης νέος, κομψότατος, ἔχων κεφαλὴν ἐξαισίαν, ὀρθοκλμούς σπινθηροβολοῦντας καὶ μαγευτικωτάτους, μύστακα ξανθὸν καὶ ἐλαφρῶς ἐστριμμένον, ἀνάττημα μακρὸν ὑψηλόν, βραδισμα σταθερὸν καὶ πλήρες ὑπερηφάνιας, φύσει εὐφυὲς καὶ ἔχων πεντήκοντα χιλιάδας λίρας εἰσοδήμα κατ' ἔτος.

Εἰς πεπρακτισμένον λοιπὸν ὑπὸ τοσούτων φυσικῶν τε καὶ νοητικῶν προσόντων, καὶ δὴ καὶ . . . ἡγήρων, εὐνόητον ὅτι οὐκ ὀλίγαι προτάσεις γάμου ἐγίνοντο καθ' ἑκάστην. Ἡμέρα δὲν παρήργετο νὰ μὴ λαθῇ προσκλήσεις, ἐπιστολάς, προτάσεις παντὸς εἴδους καὶ νὰ μὴ κατοπτρίζηται χάριν ἐκλογῆς πρὸ ἐξαισίων καὶ ἀπαραιμιῶν καλλόνων.

Καὶ ὅποια καλλονὰ δὲν τῷ ἐπεδείχθησαν! Θυγατέρες τραπέζιτων, θυγατέρες ἐπιστημόνων, θυγατέρες πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ θυγατέρες πριγκίπων ἀκόμη, ἀροῦ ἢ ἐπίζηλος αὐτοῦ κοινωνικὴ θέσις τῷ ἐπέτρεπεν εἰς ὅλας τὰς ἀξιώσεις.

Ἄλλ' ὁ Φίλιππος δὲν ἐβιάζετο.

— Γνωρίζεις, ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν ἐπιστήθιον του φίλον, τὸν ποιητὴν Ὀκτάβιον Μαρκεβάλ, εἰς τὸν ὅποιον ἐξεμυσταρεύθη πολλάκις τὰ σχέδιά του, γνωρίζεις ὅτι ὁ μόνος μου δικακῆς πόθος, τὸ ἰδεῶδες τῶν σκέψεών μου, εἶναι νὰ κταστῶ εὐτυχής!

Ἐραία πρόοδος, λέγει εἰρωνικῶς, ἂν εἰσεχώρουν εἰς τὴν οἰ-

κογένειαν τοῦ δουκὸς Δεπετιτβύλ, ἢ τῆς μαρκησίας Δελαρμών διὰ νὰ ἐκλέξω σύζυγον· καὶ αὕτη ἀντὶ τοῦ εὐδαίμονος βίου, τὸν ὁποῖον ὄνειροπωλῶ, μοὶ καθίστα αὐτὸν ἀφόρητον καὶ μεστὸν πικρίας! Ἐξ ἄλλου δέ, ὁποῖον ὄφελος ἠδύνατο νὰ προκύψῃ, ἐὰν ἐπὶ τῶν χιλιάδων μου, προσθέσω τὰς χιλιάδας τῆς δεσποινίδος Λουκίας Δελαρρόζ ἢ τῆς Ἐρριέττης Μπλανσεναί, θυγατρὸς βαθυπλούτου τραπεζίτου, ἀφροῦ ἢ μορφῆ καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης μὲ ἀπαρέσκει καὶ αἰσθάνομαι ἀντιπάθειαν πρὸς αὐτάς;

— Καὶ λοιπὸν, τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν ὑπομειδιῶν ὁ προσηνῆς καὶ γλυκύτατος ποιητὴς μὲ ὕψος ἐπιδοκιμαστικόν.

— Λοιπὸν ἀγαπητέ μοι φίλε, σκέπτομαι νὰ κάμω ὅπως καὶ σύ... καὶ θὰ ἀρκοῦμαι περιπατῶν νὰ παρατηρῶ καὶ νὰ διδάσκωμι. Σὺ μὲν βλέπεις τὰ ἄνθη, τὰ δένδρα, τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὸν φλοισβίζοντα κρυττάλλινον ῥύακα, κυλιόμενον ἠρέμα ὀρειοειδῶς ἀπὸ μέσον θαλερῶν καὶ ἀνθοστέπτων λειμῶνων, θαυμάζεις τέλος τὴν φύσιν, ὁμοῦ μὲ τὰς κομψὰς καὶ χαριέστιας γυναικας, ἕνα τας ψάλλης καὶ πλέξης τὸ ἐγκωμιόντων, διὰ τῶν μελιρρύτων ποιητικῶν σου στίχων, ἐγὼ δὲ ἀναγινώσκων αὐτοὺς θὰ ἔχω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ θεληματικώτατον τοῦτο πηνόραμα, καὶ θαυμάζων πάντα τὰ ἅτα θὰ διασκεδάζω βρεμβάζων καὶ μελετῶν. Μ' ἐνδιαφέρει τέλος νὰ διέλθω τοιοῦτον βίον... μέχρι τῆς ἡμέρας...

— Μέχρι τῆς ἡμέρας; Καὶ ποίαν ἡμέρας;

— Ναι! μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἤθελον εὔρει ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ζητῶ.

— Καὶ ἐκείνη τὴν ὁποίαν ζητεῖς, θὰ εἶναι νομίζεις ἢ θεληματικώτατη πασῶν, ἢ μάλλον ἀφρόπλαστος, ἢ ἢ ἀπρὸς χίμιλλος καὶ ιδεώδης καλλονή;

Ὁ Φίλιππος διακόψας ζωηρῶς τὸν φίλον του ἐπέειπε:
— Ὅχι, ὄχι! Δὲν πρόκειται περὶ τούτων. Ἐκείνη τὴν ὁποίαν ζητῶ, θὰ ἦναι ἐκείνη, ἢ ὁποία θὰ μοὶ καταστήσῃ τὸν βίον εὐδαίμονα.

Ἔ! δὲν εἶμαι πολὺ ἀπαιτητικὸς! Δὲν ζητῶ ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ με ἀγαπᾷ, νὰ με ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς. Ἴδου τί ζητῶ.

Ὁ Ὀκτάβιος μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατηθῆ, διεσπάσθη εἰς γέλωτας.

— Παιδικαίσεις, καυμένε!... Ἄν ὅλος σου ὁ καυμὸς εἶναι αὐτός, σοὶ λέγω, ὄχι διὰ νὰ σε παρηγορήσω, ἀλλὰ σοὶ λέγω σοβαρῶς ὅτι δύνασαι νὰ εὕρῃς κατὰ δωδεκάδης τοιαύτας συζύγους. Καὶ εἶναι ποτε δυνατόν, νέος κομψὸς καὶ πλούσιος ὅπως σὺ νὰ μὴν ἀγαπηθῆ!

— Φυσικώτατα... ὡς κριτὴς ὀφείλω νὰ σταθμίσω τὰ πάντα... Καὶ ἰδοῦ. Ὑπόθετόν με πρὸς στιγμὴν ἀποστερηθέντα τῶν προτερημάτων ὧν πρὸ ὀλίγου ἐμνημόνευτας, παραδέξου με φιλανθρώπον, καὶ μετὰ τῆς ἀπολεσθείσης κόμης μου συναπολέσαντα καὶ ἀπαταν τὴν περιουσίαν μου. Βίπέ μοι λοιπὸν, ταῦτα μόνον τὰ φυσικὰ μου προσόντα δύνανται νὰ ἐπαρκέσωσιν ὥστε νὰ κάμω ἐντύπωσιν εἰς καρδίαν ἐρατεινῆς καὶ σφριγώσης νεανίδος;

— Πᾶσα, πᾶσα. ὑπέλαβεν ὁ ποιητὴς, ὅστις ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἔξισεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Βλέπεις λοιπὸν, ἰδοῦ ὁ κόμπος!... Καὶ μεταξὺ ὅλων τούτων τῶν νεανίδων, μετὰ τῶν ὁποίων συναντῶμαι εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ χορεύω καὶ αἱ ὁποῖαι προσποιῶνται ὅτι με θαυμάζουν εἰς ἐκαστὴν προφερομένην λέξιν μου, ὑπόδειξόν

μοι μίαν ἐξ αὐτῶν, μίαν μόνον, ἥτις θεωροῦσά με κατεστραμμένον . . .

Καὶ δὴ καὶ φαλακρὸν . . .

— Ἦθελε διατηρήσει πρὸς ἐμέ τὴν αὐτὴν φιλόφρονα προθυμίαν, τὴν ὁποῖαν δεικνύει τώρα ;

— Αἶ λοιπόν ! νὰ σε πῶ ; Γνωρίζω μίαν ! ὑπέλαβεν ὁ Ὀυτάδιος.

— Καὶ ποῖαν ;

— Τὴν δεσποινίδα Μακελλίνην Φοντεναί, τὴν ὁποῖαν συναντᾷς συχνάκις εἰς τῆς θείας σου Θερεσίας Μπερτιγιών.

— Ὁχι δὲ ! Ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὴ δὲν δίδει καμμίαν προσοχὴν εἰς ἐμέ ! . . . μόλις με παρατηρεῖ ! Μάλιστα δὲ ὁσάκις χάριν εὐγενείας τὴν προσεκαλεσθὲν νὰ συγχορεύτωεν, εὗρισκε πάντοτε πρόφασιν τινὰ διὰ νὰ με ἀρνηθῆ !

— Καὶ τοῦτο διότι σε ἀγαπᾷ !

— Τὸ πιστεύεις ;

— Πῶς ὄχι ! . . . τοῦτο φαίνεται ! εἶμαι βεβαιότατος ! Ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ποιητὰὶ δὲν ἀπατώνται !

— Ἀλλὰ διατί τότε τὸ περιφρονητικὸν τῆς τοῦτο ὕψος ;

— Τὸ περιφρονητικὸν ; . . . Δὲν λέγεις μάλλον ἐπιφυλακτικὸν καὶ ἀξιοπρεπές !

Ἡ δεσποινὶς Μακελλίνη εἶναι πτωχὴ, ἐνῶ σὺ εἶσαι πλούσιος, ἑκατομμυριούχος ! . . .

— Πράγματι ὅμως εἶναι ἐξόχως ὠραία ἡ κόρη αὕτη !

— Μὰ ἀκριβῶς, ἐὰν δὲν ἀγαπήσῃ σε, δὲν θὰ ἀγαπήσῃ βεβαίως ἐμέ τὸν ἀπένταρον πτωχὸν ποιητὴν.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν ἀπατάσαι ;

— Ὡ τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολον ! . . . Προσεχῶς, ὅπου συναντηθῶμεν μετ' αὐτῆς εἰς τινὰ ἐσπερίδα τῆς θείας σου Μπερτιγιών, τὴν πέρνω ἰδιαιτέρως καὶ τὴν λέγω ἐμπιστευτικῶς δῆθεν, ὅτι κατεστράφη, ὅτι εἶσαι φαλακρὸς καὶ φορεῖς φενάκην . . . Κατόπιν τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, ἔρχεται καὶ τὴν προσκαλεῖς εἰς τὸν προσεχῆ στρόβιλον καὶ θὰ ἰδῆς ἂν θὰ ἀποδεχθῆ ἢ θὰ ἀρνηθῆ, ὡς συνήθως σοι ἤρνεϊτο μέχρι τοῦδε, γινώσκουσά σε πλούσιον καὶ πολύκομον. Ἐὰν καίπερ νομίζουσά σε κατεστραμμένον σ' ἀποδεχθῆ, τότε δὲν ἔχεις ἀνάγκην περισσοτέρως ἀποδείξεως ὅτι σε ἀγαπᾷ.

— Τότε ναι . . . ἀπὸ μάλιστα πρόκειται ἀπλῶς καὶ μόνον χάριν περιεργίας.

* *

Ἦτο ἀρὰ γὰρ χάριν περιεργίας μόνον ;

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὴν ἐσπερίαν ἐκείνην ὁ Φίλιππος διὰ πρῶτην φοράν ἠξιώθη νὰ συγχορεύσῃ μετὰ τῆς δεσποινίδος Μακελλίνης.

Τῷ ἐφάνη ὅτι ἐχόρευεν ὠραιοτέρως τῶν ἄλλων καὶ ὅτι συνδιαλεγόμενός τις μετ' αὐτῆς κατεθέλγετο ἐκ τῶν μέστων αὐτῆς φράσεων καὶ τῆς γλυκυτάτης αὐτῆς συμπεριφοράς. Διὸ καὶ μεθ' ὅλης τῆς ὀφειλομένης αἰδοῦς καὶ εὐγενείας ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, ἂν θὰ ἠυδώσει νὰ συγκατανεύσῃ ὅπως γείνη σύζυγος αὐτοῦ.

Μετὰ πόσης ἀγωνίας περιέμενε τὴν ἀπάντησίν τῆς !

Ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀπλουτάτη :

— Ἄ ! πόσον καλὰ ἐκάματε καὶ περιεμένετε νὰ καταστραφῆτε διὰ νὰ με κάμῃτε τὴν πρότασιν ταύτην ! . . .

Κρατηθεῖσα ὅμως δὲν προσέθηκεν :

... Και νὰ μείνητε καὶ ἐντελῶς φλακρός.

Μετὰ ἐξ ἑβδομάδας ἐτελέσθη ὁ γάμος των.

Ἦτο ἀρχὴ τῆς ἀνοιξέως καὶ συγχρόνως ἀνοιξὸς τοῦ συζυγικοῦ των βίου!

Τὸ νεᾶρόν ζεῦγος ἀνεχώρησεν ἵνα διέλθῃ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος· ἐπεσκέφθη δὲ τὴν βόρειον Ἰταλίαν, προσχώρησε μέχρι Φλωρεντίας καὶ ἐπανακάμψαν περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου ἐγκατέστη εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς μεγαλοπρεπῆ ἰδιοκτησίαν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ὁ Φίλιππος ἠγόρασεν. Ἔννοεῖται ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δεπριβάλ ἐσκέπτοντο νὰ υποδεχθῶσιν ἐκεῖ κατὰ σειράν τοὺς ἀπείρους φίλους καὶ γνωρίμους των, διοργανοῦντες μεγαλοπρεπῆ χορευτικὴν ἐσπερίδα.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ μνημονεύσωμεν ἰδιαίτερος ὅτι ὁ Ὀκτάβιος ὡς εἰκὸς ἦτο ἐκ τῶν πρώτων προσκεκλημένων;

Κατόπιν συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν νεοστέπτων, ἀπεφασίσθη νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν ἐσπερίδα καὶ ἡ δεσποινὴς Κλημεντίνη, ἐπιστήθιος φίλη τῆς Μαρκελλίνης.

Ευκόλως δύναται τις νὰ μαντεύσῃ εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ πρόσκλησις αὕτη.

Ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Μαρκελλίνη εὐγνώμονες πρὸς τὸν ποιητὴν διὰ τὸ στρατήγημά του, τὸ ὁποῖον τόσον συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐτυχίαν των, ἤθελον ν' ἀνταποδώσωσιν εἰς αὐτὸν τὰ ἴσα... ἡ δὲ δεσποινὴς Κλημεντίνη, εἰς ἄκρον αἰσθηματικὴ πρὸς τὴν ὑψηλὴν ποίησιν θὰ συγκατετίθετο ἀνκμφιβόλως, χάριν τῶν ὠραίων στίχων καὶ τῇ παροτρύνσει τῆς φίλης τῆς νὰ υποσχεθῇ εἰς τὸν Ὀκτάβιον τὴν χεῖρά της, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπῆρχον ἑκατοντάδες τινὲς χιλιάδων φράγκων ἀρκοῖσαι νὰ ἐπιχρυσώσωσι τὴν μετριοφροσύνην τοῦ στιχοῦργου, ὅστις ἐκτὸς

τῶν στίχων του, οὐδένα ἄλλον πλοῦτον ἐγνώρισε μέχρι τοῦδε.

Ἡ διαμονὴ ἦτο λίαν εὐχάριστος εἰς τὸ Μόν-ρεπώ (οὕτως ὠνομάζετο ἡ ἰδιοκτησία τῶν νεοστέπτων).

Ὁ ποιητὴς μας ὑπερερωτευθεὶς ἤδη τὴν συσταθεῖσαν αὐτῷ νεάνιδα ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται ἐκυτὸν ἐν τῇ χαρακτηριστικῇ ἐκείνῃ καταστάσει ἀδυναμίας, τῇ τοσοῦτον κοινῇ παρὰ τοῖς ἐρωτευομένοις καὶ νὰ ῥίπτῃ διαρκῶς ἐπὶ τῆς νεάνιδος ἐρωτόληπτον βλέμμα, μεστὸν στοργῆς καὶ συμπαιθείας, ν' ἀναστενάξῃ βαθέως καὶ νὰ κκατλαμβάνηται βλαμῆδὸν ὑπὸ μελαγχολίας.

Ὁ Ὀκτάβιος ἀνυπομόνως περιέμενεν εὐκαιρίαν νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τοῦ Φιλίππου καὶ εὐθύς ὡς ἐπέτυχε τοῦτο, ἐξέμυστηρεύθη ἐλευθέρως τὴν καταβιβρώσκουσαν τὴν ποιητικὴν του καρδίαν ζωηρὰν φλόγα.

— Ἀκουσον Φίλιππε, εἶπέ μοι τὴν γνώμην σου. Πιστεύεις ὅτι ἡ ἀξιολατρεῦτος αὕτη κόρη εἶναι δυνατόν ν' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸν φλογερὸν μου ἔρωτα; Τί λέγεις θὰ ἀγαπήσῃ ἐμέ; ... εἶναι τοῦτο δυνατόν; ... Ἐμὲ τὸν πτωχόν; ... Τὸν ἀπέντχρον;

— Καὶ τί σημαίνει; Οὐδὲν τὸ κοινὸν μεταξὺ παρουσίας καὶ αἰσθημάτων.

Ἡ παρουσίαι δὲν σημαίνει τίποτε εἰς νέους ἀνεπτυγμένους καὶ μὲ καρδίαν πλήρη ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων... Ἴδου ἔχεις ζῶν παράδειγμα τὴν Μαρκελλίνην μου! Καὶ τοῦτο χάριν σου, διότι ἐκείνη δὲν θὰ μ' ἐφάνερωνε τὸν ἔρωτά της, ἂν δὲν σ' ἐπίστευεν ὅτι εἶμαι κατεστραμμένος.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές!

Οὕτω συνδιαλεγόμενοι οἱ δύο φίλοι, περιεπάτουν ἐντός τοῦ κήπου, ὀλίγον τι μετὰ τὸ δείπνον.

Ἡ νύξ ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐπεκτείνῃ ἀνὰ τὸν ἀχανῆ ὀρίζοντά τὸν μέλανα αὐτῆς πέπλον καὶ ν' ἀφάνιζῃ ἐντός τοῦ πυκνοτάτου αὐτῆς ζόφου τὰς γραφικὰς κατὰπρασίνους καὶ ἀνθοστέπτους τοποθεσίας.

Αἰφνης ἠκούσθη ὀπισθεν αὐτῶν ἑλαφρὸς θόρυβος βημάτων καὶ δύο σικαὶ ἐφάνησαν προχωροῦσαι.

— Ἰδού, λέγει ὁ Ὀκτάβιος, εἶναι ἡ σύζυγός σου καὶ ἡ δεσποινὶς Κλημεντίνη, αἰτινες συνδιαλεγόμεναι ὅπως καὶ ἡμεῖς περιπατοῦσιν ἐπωφελοῦμεναι τῆς γλυκείας ἐσπερινῆς αὐρας.

— Ἴσως καὶ εὐταί, λέγει ὁ Φίλιππος, ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου... Ἀνχιφιβόλως περὶ ἡμῶν συνδιαλέγονται.

— Ἄχ! ἄς ἤξευρά ἄν με ἀγαπᾷ, ἐψιθύρισεν ὁ Ὀκτάβιος, ὡς εἰ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος γλυκυτάτου ὀνείρου.

Ὁ Φίλιππος ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ μετὰ τινα δευτερόλεπτα λαβῶν τὸν λόγον λέγει:

— Μὰ βεβαίως σε ἀγαπᾷ!... Διὰ τί ὄχι, θέλεις ἀμέσως νὰ πεισθῆς περὶ τούτου;

Ἐλθέ γλήγωρα μαζί μου... Σαλευε λοιπόν!... διότι ἔρχονται... ἰδού!

Οἱ δύο ἄνδρες ἐκρύβησαν ὀπισθεν πυκνοῦ θάτους καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ἀκίνητοι κρατοῦντες ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοὴν των.

Αἱ δύο γυναῖκες διήλθον βραδέως ἀλληλοκρατούμεναι ἐκ τῆς ὀσφύρας, χωρὶς βεβαίως νὰ ὑποπτευθῶσιν ὅτι κατασκοπεύονται.

— Εἶναι τόσο καλὰ εἰς τὸ μέρος τοῦτο, εἶπεν ἡ Μαρκελλίνη. Ἰδού καὶ θρανίον ἑτοιμὸν. Θέλεις νὰ καθίσωμεν ὀλίγον;

Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ἡ Κλημεντίνη, καὶ ἐκάθισαν ἀμφότεραι.

Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ὀκτάβιος δὲν ἤλπιζον ὅτι ἡ τύχη θά τους πύνοιε τόσο πολύ.

Ἰσταντο ἐκεῖ ὄρθιοι, εἰς ἀπόστασιν μόλις δύο βημάτων. Ὅσον χαμηλοφώνως καὶ ἂν ὁμιλοῦν αἱ δύο κυρίαι, οὐδεμία λέξις ἦτο δυνατὸν νὰ τους διαφύγῃ.

— Λοιπὸν σοὶ ἀρέσει πάντοτε; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Κλημεντίνη, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Μαρκελλίνην, συνεχίζουσα συνδιάλεξιν, τὴν ὁποίαν, ὡς φαίνεται, εἶχον διακόψει πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Ὀκτάβιος ἔσπρωξε ζωηρῶς διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν Φίλιππον, ὅπερ ἐσήμαινε:

Ἄ! διὰ σέ πρόκειται, εὐτυχῆ παλοῦργε!

Εὐνόητον ὅτι ὁ Φίλιππος πλήρης πεποιθήσεως περιέμενε φυσικῶ τῷ λόγῳ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς λατρευτῆς του συζύγου προφερόμενον ἐντόνως μετὰ σταθερότητος, εὐλικρινῶς καὶ ἄνευ δισταγμοῦ ἐν ἡχηρὸν «Ναί».

— «Ὁχι», ἀπήντησεν ὁμως ἡ Μαρκελλίνη.

Καὶ ἐξακολουθοῦσα τὴν ὁμιλίαν τῆς προσέθηκεν:

Ἴσως τοῦτο σε ἐκπλήττει φίλη μου, ἀλλ' εἶμαι ἤδη ἀπογοητευμένη, τὸν ἐδαρύνθην πολὺ γλήγωρα.

Εὐτυχῶς ὁ Ὀκτάβιος εὕρισκετο πολὺ πλησίον καὶ ἠδυνήθη ὁ Φίλιππος νὰ στηριχθῆ ἐπ' αὐτοῦ, εἰδ' ἄλλως θά ἐπιπτε ἐκτάδην.

Θεέ μου!... Θεέ μου!... ἐψιθύρισεν ἡ Κλημεντίνη.

— Ἀλλὰ φίλη μου δὲν δύναμαι τότε νὰ σέ ἐννοήσω. Σὺ ἐφαίνεσθ τόσο εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐκλογῆς σου!

Ναί!... ἀλλὰ τί τα θέλεις; Πολλάκις κανεὶς ἀπατάται. Ἄλλως τε καὶ αἱ ὀρέξεις ταχέως ἀλλάσσουσιν.

Ὁ Φίλιππος ἠσθάνθη τότε θρόμβους ψυχροῦ ἰδρώτος ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ἦθελε νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ τόπου ἐκεῖνου, νὰ ὑπάγῃ μακρὰν, πολὺ μακρὰν πρὶν ἢ ἀκούσῃ τὸ τέλος τῆς συνδιαλέξεως, ἵνα δύναται τούλάχιστον ἀκόμη νὰ ἀμφιβάλλῃ δι' ὅσα ἤκουσε. Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ; . . . Εὕρισκετο ἤδη μεταξύ σφύρας καὶ ἀκμῶνος. Ἄν ἐπεχείρῃ νὰ παραμερίσῃ, ὁ παραμικρὸς θόρυβος τῶν φυλλωμάτων θὰ προέδιδε τὴν παρουσίαν του. Ἐπροτίμησε λοιπὸν νὰ παραμμένη προσηλωμένος ἐκεῖ.

Ἡ Κλημεντίνη συνεχίζουσα τὴν συνδιάλεξιν ἐρωτᾷ :

— Τότε διατί τον πῆρες ;

— Μὲ ἐρωτᾷς διατί ; Διότι ἦτο γεμάτος χρυσάφι.

Ἡ νυκτερινὴ δρόσος ἤρχισεν ἤδη νὰ πίπτῃ καὶ τὸ ψῦχος νὰ καθίσταται εἰς ἄκρον διαπεραστικόν.

— Ἄς προσέξωμεν ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν διὰ νὰ μὴ ἀρπάξωμεν καμμίαν καταρροήν, εἶπεν ἡ Μαρκελλίνα. Τί ἀπρονοησία μας νὰ μὴ πάρωμεν μαζί μας κανέν ἐπανωφόριον !

— Μάλιστα, ἔχεις δίκαιον, προσέθηκεν ἡ Κλημεντίνη.

— Λοιπὸν ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰ ἴδια. Ἴσως καὶ ὁ Κύριός μου μετὰ τοῦ Ὀκταβίου, μᾶς ζητῶσι.

Καὶ ἐγερθεῖσαι χυρότεραι ἐπορεύθησαν, κρατούμεναι ἐκ τοῦ βραχίονος, εἰς τὴν οἰκίαν.

* *

Ἡ ἀθλία ! ἐφώνησεν ὁ Φίλιππος, ὅταν αἱ δύο κυρίαι ἀπεμακρύνθησαν.

Ὁ Ὀκτάβιος προσεπάθει νὰ εὖρη λέξεις τινάς, ἵνα παρηγορήσῃ τὸν φίλον του, ἀλλ' οὐδεμίαν φράσιν, οὐδεμίαν λέξιν ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν του. Εἶχε μείνει ὡς κεραυνόπληκτος.

Ὁ Φίλιππος ἐξοργισθεὶς κατὰ τοῦ ποιητοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ σιγὴν.

— Σὺ, λέγει, σὺ εἶσαι ὁ αἷτιος τῆς δυστυχίας μου ! . . . Σὺ με ἔφερες εἰς αὐτὴν τὴν ἀφόρητον κατάστασιν !

— Ἐγώ ;

— Μάλιστα, σὺ ! . . . Σὺ μὲ τὴν ποιητικὴν σου βλακίαν. Σὺ, ὅστις ἐξηπατήθης ἐκ τῆς κωμωδίας, τὴν ὁποίαν ἐπαίζεν ἡ κόρη αὐτῆ, καὶ ἐξηπάτησας καὶ ἐμέ ! . . . Αὐταὶ εἶναι αἱ ἐνδείξεις, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἀπατῶνται οἱ ποιηταί ;

— Ἄχ ! . . . Ἄχ ! . . . ἀρκετὰ σε περιέπαιζεν ! . . . Σὲ μετεχειρίσθη ὄργανον τοῦ παιγνιδίου της διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τοῦ σκοποῦ της ! Ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἀφέθη καὶ ἐγὼ ὡς ζῶον νὰ ἐξαπατηθῶ, ὅταν σκέπτομαι, πῶς ἐφάνην βλάξ νὰ συλληφθῶ εἰς τὴν παγιδά της καὶ ὅταν ἐνθυμῶμαι τὴν εἰς τὴν πρότασίν μου ἀπάντησίν της « Ἄ ! πόσον καλὰ ἐκάμετε καὶ περιεμείνατε νὰ καταστραφῆτε διὰ νὰ μοι κάμητε αὐτὴν τὴν πρότασιν ! . . . » μ' ἔρχεται νὰ σκάσω ! . . .

Ἦ τὸ διάβολο ! . . . Ἦτο ὑποκρίτρια, δὲν με ἠγάπη, ἀλλὰ με πῆρε, λέγει, διότι εἶχα πολὺ χρυσάφι ! . . .

— Παῦσε, Φίλιππε, παῦσε, σὲ παρακαλῶ, καταπραῦθητι.

— Νὰ καταπραῦνθῶ ; . . . Καὶ εἶναι τοῦτο δυνατόν ; . . .

Ἄν τούλάχιστον δὲν τὴν ἠγάπων ! . . . ἢ ἂν ἐγνώριζον προηγουμένως πᾶν ὃ τι γνωρίζω τώρα, θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐλπίσω ὅτι, μίαν ἡμέραν θὰ ἐπαυον νὰ τὴν ἀγαπῶ ! . . . Ἀλλ' ἐξετάζων τὴν ὁρμὴν τῆς καρδίας μου, ὁμολογῶ ὅτι μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἀποσπασθῶ ! . . . Ἄχ ! . . . τοῦτο εἶναι δεινόν, Ὀκτάβιε, δεινότατον ! . . . Νὰ αἰσθάνησαι ὅτι ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν λατρεύεις, διὰ τὴν ὁποίαν θυσιάζεσαι, εἶναι ἀναξία τῶν θυσιῶν σου ! . . .

Ὁ Φίλιππος ἐκθίσειν, ἢ μαλλον κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ θρα-
νίου ἐφ' οὗ πρὸ ὀλίγου ἀνεπαύετο ἡ σύζυγός του.

Διερράγη εἰς λυγμούς καὶ κλαίων ἀπαρηγόρητα ἔλεγεν :

— Ὅταν σκέπτομαι ὅτι διέθετον τὰ πάντα διὰ νὰ ἦμαι
εὐτυχής, περιουσίαν, υἰεϊάν, φαιδρότητα . . . οὐδενὸς τέ-
λος ἐστερούμεν ! . . . καὶ ἡδύναμην νὰ καταστήσω προσέτι
εὐτυχὴ μίαν ἐνάρετον καὶ τιμίαν νεάνιδα, ἥτις θὰ μ' εὐγνω-
μόνει διὰ τοῦτο ! . . . ὦ ! δυστυχία μου ! . . . ὦ ! ταλαίπω-
ρος ἐγώ ! . . .

Ὁ Ὀκτάβιος βλέπων τὴν σπαραξικάρδιον ταύτην σκηνήν,
συνεμερίζετο δικαίως τὴν θλίψιν τοῦ φίλου του.

— Συγχώρησόν με, Φίλιππε. ἐπανελάμβανε, συγχώρησόν
μέ ! Οὐδέποτε θὰ παρηγορηθῶ διότι ἐγενόμην αἴτιος τῆς
δυστυχίας σου ! . . . Ἄλλως τε, νομίζεις ὅτι, ἂν ἡ εὐτυχία
σου συνετρίβη, δὲν συνετρίβη καὶ ἡ ἰδική μου περισσύτερον ;
Διότι τὴν νεάνιδα ταύτην τὴν ὁποίαν λατρεύω ἤδη, οὔσαν φί-
λην τῆς συζύγου σου, εἶναι ποτε δυνατὸν νὰ συγκατανεύσω
τώρα νὰ τὴν νυμφευθῶ ; . . . Ὁχι ! δὲν ἔχω πλέον ἐμπιστο-
σύνην εἰς κανένα καὶ δὲν θέλω ἡμέραν τινὰ νὰ ἐκτεθῶ πρὸ ἀ-
νακαλύψεως ὁμοίας πρὸς ἣν ἐξετέθης καὶ σύ.

*
**

Οἱ δύο φίλοι δὲν ἡδύναντο αἰωνίως νὰ μένωσιν ἐν τῷ κῆ-
πῳ διότι καὶ αἱ κυρίαι θὰ ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν τόσον μα-
κράν ἀπουσίαν των.

— Ὅταν σκέπτομαι, ἐφώνησεν ὁ Φίλιππος μετ' ὀργῆς,
ὅταν σκέπτομαι ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ συναντηθῶ πάλιν μετ'
αὐτῆς τῆς γυναικὸς καὶ νὰ προσποιηθῶ ὅτι δὲν γνωρίζω τί-

ποτε ἐξ ὧν γνωρίζω καὶ νὰ συνομιλῶ μετὰ προσποιητῆς
ἀδιαφορίας ! . . .

— Ἐννοεῖται, δὲν δύνασαι νὰ τη εἰπῆς ὅτι ἡμεθα κε-
κρυμμένοι διὰ νὰ ἀκούωμεν τὴν συνδιάλεξιν των. Καθὸ προ-
πετιῆς καὶ πανούργος γυνή, θὰ σ' ἀπεκρίνετο εὐλόγως ὅτι ἐ-
ξεπίτηδες ὠμίλησε τοιουτοτρόπως διὰ νὰ σε τιμωρήσῃ τὴν
περιεργίαν σου . . . Καὶ τότε θὰ ἀμφεβάλλομεν ἀμφοτέροι διὰ
πάν ὅ τι ἠκούσαμεν.

— Ἔστω !

Καὶ ποιήσας νεῦμα ἀπελπισίας ἢ μαλλον ἐγκαρτερήσεως,
ἐπροχώρει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ
φίλου του Ὀκταβίου.

Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινῶν εἰσῆρχοντο εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Μαρκελλίνη καὶ ἡ Κλημεντίνη ἐφλυάρουν, ἡ μὲν πλησίον
τῆς ἄλλης, μὲ τρόπον ὅπως φυσικὸν καὶ ἀδιάφορον.

— Τί πολλὴν ὄραν ἐκαθίσατε ἔξω, κύριοι, εἶπεν ἡ Μαρ-
κελλίνη.

Εἶτα στραφείσα πρὸς τὸν σύζυγόν της :

— Ἐπραξες μέγα σφάλμα ! . . . ἠξεύρεις ὅτι εὐκόλως
προσβάλλεσαι ἀπὸ κατάρρουν καὶ δὲν ἐφρόντισες νὰ πάρῃς τὸ
ἐπανωφόριόν σου.

— Ἄ ! μπα ! τί πειράζει ; λέγει ὁ Φίλιππος μὲ ὕφος
ὀργίλον.

— Πειράζει, πειράζει, λέγει ἡ Μαρκελλίνη ἐπιχαρίτως,
διότι δὲν μ' ἀρέσει νὰ βλέπω ἀσθενῆ τὸν φίλτατόν μου σύζυ-
γον, τὸν ὅποιον τόσον ἀγαπῶ ! . . .

Καὶ πλησιάζασα πρὸς τὸν Φίλιππον, διὰ τῆς χειρὸς ἐθώ-
πευσεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς παρεΐας.

Ὁ Φίλιππος προσεπάθησε πῶς δύναμει νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν πρὸ τοιοῦτον μυσταρᾶς ὑποκρισίας.

Τοῦθ' ὕπερ καὶ κατώρθωσε.

— Ἰσιχ, ἴσιχ, καλὰ πού το 'θυμήθηκα, λέγει ἡ Μαρκελλίνη, ἀλλὰ ζουσα θέμια συνδιαλέξεως, δὲν θὰ ὑπάγῃς ἀγρίων εἰς Παρισίους, ἀγαπητέ μοι;

— Διατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις; λέγει ὁ Φίλιππος.

— Διότι ἐπιθύμουν νὰ σε πρὸκαλέσω, νὰ μεταβῆς εἰς τὸ κατὰστημα Printemps καὶ νὰ με ἀλλάξῃς αὐτὸν τὸν πῖλον, τὸν ὁποῖον ἐπ' αὐτῇ τῇ συμφωνίᾳ ἠγόρασα.

Κατ' ἀρχὰς τὸν ἤρεσα... ἀλλὰ τὴν ἀπογοητευθεὶσά τον ἐβραβέθηκα πολὺ γρήγορα...

Αἱ φράσεις αὗται τῆς Μαρκελλίνης, ἀπῆστραψαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Φιλίππου, ὅστις ἔτεινε περισσότερον τὸ αὖς ἕνα καλῶς ἀκούσῃ τὴν φράσιν ταύτην, τὴν ὁποῖαν μόλις πρὸ τινων λεπτῶν ἰκούσας εἶχεν ἀποδώσει εἰς ἑαυτὸν.

— Καὶ πῶς γίνεται τοῦτο; ἐπιθύρτισεν ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, πρὸςπαθὼν νὰ μετριάσῃ τὸ τέως ὀργίλον αὐτοῦ ὕφους.

— Τί νὰ σε πῶ!... ὑπέλαβεν ἡ Μαρκελλίνη, πολλάκις κανεὶς ἀπατάται...

Πρὸ ὀλίγου ἀκριβῶς ἤκουσα καὶ τὴν φράσιν ταύτην εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φίλιππος καὶ τας ἐπαναλάμβανε νοερώς, νομίσας πρὸς στιγμήν ὅτι ὀνειρεύεται. Ἀδημονῶν δέ τιν ἠρώτα ἀκόμη:

— Ἀλλὰ, τότε διατί τὸν πῆρες;

— Διότι εἶχε πολὺ χρυσάφι.

— Πῶς το εἶπες;

— Διότι, λέγω, εἶχε πολὺ χρυσάφι.

Ὁ Φίλιππος ἐνίμειζεν ὅτι ἡ καρδίη του θὰ διερρηγνύετο ἐκ χαρᾶς.

— Ὅλοι σχεδὸν οἱ πῖλοι, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρκελλίνη, εἶναι χρυσοκέντητοι, ἀλλ' ὁ ἰδικός μου ἔχει τόσον πολὺ χρυσάφι ὥστε τὸν ἐβραβέθηκα, καὶ ἀντ' αὐτοῦ προτιμῶ κάτι ἀπλούστερον. Θὰ μ' εὔρησ ἕνα τοιοῦτον, Φίλιππέ μου, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν καλὴν σου ἐκλογὴν.

— Μάλιστα προσφιλές μοι Μινιόν... Μάλιστα!... τὸ παν θὰ πρᾶξω διὰ νὰ σε εὐχαριστήσω!... Ἐλθέ λοιπόν, ἄφες με νὰ σε ἀπαρσθῶ!...

Καὶ ἀνοιξας τὰς ἀγκάλας του περιεπτύξατο τὴν ἀγαπητὴν του Μαρκελλίνην. Καταθλίβων δὲ αὐτὴν ἐκ χαρᾶς κατέθηκεν ἐν γλυκύτερον φιλίῳ ἐπὶ τῶν κοραλλίνων χειλέων της.

— Ἦτυχα, Φίλιππε, ἦτυχα! Ἦστο ὀλίγον διακριτικὸς! Τί θὰ λέγῃ ὁ Ὀκτάβιος;

— Αἶ! τί τάχα! ἦλ καταλάβῃ ὅτι σε ἀγαπῶ καὶ ὅτι εἶμαι πολὺ πολὺ εὐτυχής, ὅπερ ἄλλως τε θὰ εὔρη ὅπως φυσικώτατον!...

(Κατὰ τὸν Michel Triveley).

ANNA M. MELIPPYTOY

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ ἐλπίς, καίτοι ἀπατηλὴ, οὐχ ἥτταν ὅμως μίς φέρει εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς διὰ θεακτικῆς ὁδοῦ.

ΧΑΡΑΓΜΑΤΑ

Γλυκοχαράζει ἡ αὐγή
κι' οὐράνιο χυμογέλιο
ρίχνει ὁ ἥλιος εἰς τὴ γῆ
κι' ὀλόχρυσες ματιές.

Τῆς νύχτας φεύγουν σιγανὰ
τὰ σκότη σὰν χρυσόνει
τὰ δροσοστόλιστα βουνὰ
ἢ λάμψη τῆς αὐγῆς.

Τ' ἀηδόνι τὸ γλυκὸ σκοπὸ
ἔς ἄλλο πουλάκι ἀφίνει
κι' ἐκεῖνο φεύγει σκυθρωπὸ
ἔστῆς μαύρες λαγκαδιές.

Ἡ αὐρα ποὺ μοσχοβολᾷ
ὄλο τὸ κόσμ' εὐφραίνει
ἀνοίγει τ' ἄνθη ἀπαλὰ
καὶ πέρνει τῆς δροσιές.

Μ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

- Μαμά, τί πράγμα εἶναι οἱ ἄγγελοι;
- Οἱ ἄγγελοι, τέκνον μου, εἶναι ὄντα μὲ πτερὰ . . .
- Τότε διατί ἡ καμαριέρα μας δὲν ἔχει;
- Διατί ἐρωτᾷς;
- Ἐπειδὴ ὁ παπάκης, ὅταν τὴν βλέπῃ, τῆς λέγει πάντοτε, ἄγγελέ μου.
- Ἔτσι, ἔ! Αὐριον θὰ ἰδῆς πῶς θὰ κάμῃ πτερὰ νὰ . . . πετάξῃ.

ΛΕΥΚΗ

Τὴν ἡγάπα, τὴν ἐλάτρευεν ἐνθουσιωδῶς ὁ Δῆμος· μόλις ἠ-
ρίθμει εἴκοσιν ἀνοίξεις. Τὸ ῥαδινὸν τῆς ἀνάστημα, τὸ ἀγγε-
λόμορφον πρόσωπόν τῆς, ἡ γλυκεία καὶ θέλγουσα φυσιογνω-
μία τῆς καὶ ἡ χρυσίζουσα κόμη παρίστων αὐτὴν ἐξαισίαν
θεῖν ἐπὶ τῇ θέῃ τῆς ὁποίας θὰ ἐσαχηνεύοντο καὶ οἱ μᾶλλον
ἀδιάφοροι καὶ ψυχραιμοῦντες νέοι. Τὴν περικμονὴν τοῦ ἁγίου
Βασιλείου ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ ἀρχιεπιστοῦ μνηστῆρός
τῆς, τοῦ εἰκοσιπενταετοῦς εἰσέτι Δήμου, ὅστις ἠύχετο αὐτῇ τὸ
νέον ἔτος αἰσιώτατον καὶ εὐτυχές καὶ ἀνεμιμνήσκετο τῶν
τριποθήτων ἐκείνων στιγμῶν, τὰς ὁποίας διήλθον ἐν τῷ λυμ-
προτάτῳ ἐκείνῳ δάσει τῷ περικλείοντι τὴν ἀγάπην αὐτῶν καὶ
ἐδηλοποιεῖ ὅτι μετὰ τινος μῆνης θὰ ἐλάβανε τὸ διδασκαρι-
κὸν αὐτοῦ πτυχίον καὶ θὰ ἔσπευδε παρὰ τῇ Λευκῇ του. Θὰ
ἐξεπληροῦντο τότε οἱ ἐνδόμυχοι πόθοι των. Ὁ ἔρωσ αὐτῶν
διὰ τοῦ γάμου θὰ ἐξηγιάζετο καὶ θὰ ἐλάβανον σάρκα καὶ
ὄστα τὰ χρυσὰ αὐτῶν ὄνειρα, ὄνειρα ἅγια καὶ ἱερὰ ὡς χρυ-
σαλλίδες περιπτάμενα καὶ διασκορπιζόμενα τὴν χάριν καὶ τὴν
χαρὰν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπην. Ὡς προσφιλέσ καὶ κηλ-
λίσκιον δάσος! ποσάκις ὑπὸ τὰς μαγευτικωτάτας ἐκείνας
σκιὰς σου δὲν ἠκούοντο οἱ γλυκύτατοι ἐκεῖνοι ψιθυρισμοί,
πλήρεις ἐρωτικῶν διαχύσεων, δύο ἀγαθῶν ὑπάρξεων, δύο ἀ-
θῶν πλυσμάτων, τὰ ὁποῖα ἕνα καὶ μόνον εἶχον σκοπὸν, ἕνα
καὶ μόνον πόθον. Ἐρριsson τὰ δένδρα ἐπὶ τοῖς ψιθυρισμοῖς
τούτοις τοῖς ἀθῶν καὶ ἱεροῖς καὶ διέχεον ἀρώματα καὶ εὐω-

δίχς εἰς τὸν ἀέρα. Ὡς ἄλλοι πρωτόπλαστοι ἐν τῷ Παρδεισῷ ἀπέλαυνον τῆς γρηταίας ἐκείνης τῆς φύσεως, ἐνῶ πτηνὰ καλλιέλαδα ἠμιλλῶντο ποῖον καλλίτερον νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν ἔρωτά των. Ὁ κόσμος δι' αὐτοὺς δὲν ἦτο ἄλλο εἰμὴ ἀγάπη καὶ λατρεία. Ἐζῶν ἐν τῇ ἀγάπῃ. Ὁ φλοῖσδος τοῦ ῥύκκος ὡς μουσικὴ ἰδιόρρυθμος εἶχε καὶ οὗτος τὴν θελατικὴν του ἰδιότητα. Μετείχε καὶ οὗτος τῆς τέρψεως καὶ χαρῆς αὐτῶν ὡς καὶ ἡ γλυκυτάτη αὔρα ἡ πνεύουσα ἡσυχῶς καὶ ἑλαφρῶς καὶ μυροβολοῦσα ἐκ τῶν ἐρωτύλων ἐξομολογήσεων.

*
*
*

Ἡ Λευκὴ εἶχε μείνει ὀρφανὴ μητρὸς μόλις γεννηθεῖσα, διότι ἡ μήτηρ της, ἥτις ἦτο τύπος ἀρετῆς καὶ ἀγαθότητος — προσόντα, τὰ ὅποια ἀφῆκε κληρονομίαν εἰς τὴν θυγατέρα της — ἀπέθανεν ἀμέσως μετὰ τὸν τοκετὸν της, Ὁ πατὴρ τῆς Λευκῆς κ. Εὐτρόπιος, γαιοκτῆμων πλούσιος, μετὰ τινὰ ἔτη ἐνομφεύθη τὸ δεύτερον καὶ ἔλαβε σύζυγον Μαρῖαν ὀνομαζομένην ὅλως διόλου ἀντίθετον τοῦ χαρακτῆρος τῆς πρώτης συζύγου του. Ἡ Μαρῖα αὕτη ψυχὴν ἔχουσα δαίμονος πάντα ἐκίνει λίθον ὅπως ἐξοντώσῃ τὴν ἀγαθωτάτην ἐκείνην ὑπαρξίν, τὴν σεμνὴν κόρην, ἥτις ὡς ἄκνυθα ἐφάνετο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της. Πόσας συκοφαντίας δὲν ἐξύφρανε, ποῖα μέσκα δὲν μετέλλθεν ὅπως ἐπιτύχῃ τοῦ σατανικοῦ σκοποῦ της. Ἄλλ' ὁ σύζυγός της, ἀνὴρ συνετός καὶ φρόνιμος, οὐδεμίαν προσοχὴν παρεῖχε, διότι ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὰ περὶ τῆς ἀθωότητος καὶ χρηστότητος τῆς θυγατρὸς του. Πρὸ δύο ἐτῶν ἠρραβώτισε τὴν Λευκὴν μετὰ καλλίστου τινὸς νέου, τοῦ Δήμου, μέλλοντος μετὰ τινὰς μῆνας νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν τῶν Ἀσκληπιάδων χορείαν. Ἡ μνηστειὰ αὕτη ἐπέτεινε τὴν κακίαν, τὸ μῖσος καὶ

τὸν φθόνον τῆς μητρικῆς ἀναλογιζομένης ὅτι ἴσως ἡμέραν τινὰ ἀπῆσα ἢ περιουσία τοῦ συζύγου της — καθὸ τοῦ ἡμίσεος αὐτῆς ἀνήκοντος εἰς τὴν πρώτην του σύζυγον — θὰ περιήρχετο εἰς τὴν κατοχὴν τῶν νέων. Ἐπὶ τῇ εἰδήσει δὲ ὅτι ὁ Δήμος θὰ ἤρχετο μετὰ τινὰς μῆνας, τὴν κατέλαβε τόση στενοχωρία καὶ ταραχὴ ὥστε παντοῖα κακόποια ἐμηχανεῦτο μέσα.

Παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, αἱ ὥραι, αἱ ἐβδομάδες καὶ ἡ Λευκὴ ἀνελογίζετο τὴν τρισόλιον ἐκείνην στιγμὴν καθ' ἣν οἱ μόνοι καὶ ἐγκάρδιοι θὰ ἐξέπληροῦντο πόθου των. Ἐρθασε τέλος πάντων ὁ μετ' ἀνυπομονησίης προσδοκώμενος ἀγαπήτος μὴν Μάιος, περὶ τὰ τέλη τοῦ ὁποῦ θὰ ἐφθανε καὶ ὁ Δήμος. Τὸ δάσος ἀπέπνεε καὶ πάλιν θείας εὐωδίας. Τὰ δένδρα καταπράσιναν καὶ ἠνθισμένη παρεῖχον τερπνοτάτην θέαν καὶ ἡ φύσις ἀντηνάκλα τὸ θεσπέσιόν της κάλλος. Εὐτυχῆς ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Εὐτρόπιου, διότι κατῴκει μέρος εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἔχει τις νὰ θυμιάσῃ ἄλλο εἰμὴ τῆς καλλονῆς τῆς φύσεως. Φιδροτάτη καὶ χαρῆσσα ἡ Λευκὴ περιήρχετο τὰ διάφορα δένδρα εἰς τὴν σκιά τῶν ὁποίων ἄλλοτε ἀνεπαύοντο. Ἐκεῖ ὁ Δήμος ἐπαιζε τὴν μελωδικὴν λύραν του καὶ διέχεε γλυκυτάτας μελωδίας ἀνὰ τὰ σκιόεντα ἐκείνη δάση. Ἄλλ' ἔχαιρεν ἔτι περισσότερο ἢ Λευκὴ, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ μητρικὴ της ἡλλαξέπως τὰ διεστραμμένα ἐκείνη φρονήματα καὶ τὴ ὠμίλει γλυκύτερον καὶ ἠπιώτερον ἢ ἄλλοτε. Ναί, ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ὑπέστη ἀληθῆ μεταμόρφωσιν· ποῦ οἱ ὀργίλοι ἐκείνοι τρόποι της, ποῦ ὁ διηνακὴς θυμὸς καὶ αἱ ἀπότομοι ἐρωτήσεις καὶ ἐπιπλήξεις, τὰς ὁποίας προηγουμένως σωρηδὸν ἐξετόξευε κατὰ τῆς Λευκῆς; Ἀγάπη καὶ ἠπιότης ἐβασίλευον ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἄλλ' εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβληθῇ φύσις μοχθηρὰ καὶ πονηρὰ;

Ὁ Μάιος ἦτο περὶ τὴν λήξιν του. Ὁ κ. Εὐτρόπιος ἤρχισε νὰ προετοιμάζηται διὰ τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀφιξίν του γαμβροῦ του. Τὴν πρωίαν ἡ Μαρία προτείνει εἰς τὴν Λευκὴν νὰ κάμωσιν ἐκτεταμένον περίπατον· ἴσως μᾶθωσι λεπτομερέστερον περὶ τῆς ἀρίξεως τοῦ Δήμου παρὰ τῶν διαβινόντων χωρικῶν. Ἡ Λευκὴ εὐχαρίστως καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν τῆς μητρικῆς της, ἣτις ἐδείκνυε τώρα τόσην ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν μνηστῆρά της. Ἐξέκίνησαν λοιπὸν πρὸ τῆς μεσημβρίας. Ἐλαφρῶς περιπατοῦσαι ἔβλεπον μετ' εὐφροσύνης τὰ διάφορα μέρη τοῦ δάσους. Τί μαγικὰ καὶ πανοραμιακὰ μέρη! Ἐκεῖ ποιμὴν τις καθήμενος ἔπκιζε τὴν φλογέραν του. Ἐσκίρτων τὰ πρόβατα καὶ ἠγάλλοντο. Ἦκούετο μακρόθεν ἡ βοὴ τοῦ ποταμοῦ. Ἠλικκὴ τις ἀκτὶς διαλανθάνουσα τὰ πυκνὰ φυλλώματα εἰσεχώρει καὶ προσέδιδεν ἰδιόζουσαν χάριν. Μαχαίρα καὶ γοητεία κατελάμβανον τὸν περιπατοῦντα. «Θέλεις, κόρη μου, νὰ ὑπάγωμεν μέχρι τοῦ ποταμοῦ;» — ἠρώτησεν ἡ μητρικὴ τὴν Λευκὴν — «Εὐχαρίστως, μητέρα μου, ἅς ἴδωμεν καὶ αὐτὸν καὶ ἅς τον θαυμάσωμεν ὅπως καὶ τὸ δάσος τοῦτο». Καὶ διηύθυναν τὰ βήματά των πρὸς τὸν ποταμόν. Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ εὐρίσκοντο παρὰ τὰς ὄχθας αὐτοῦ. Κατακουρασμένοι ἐκάθισαν εἰς τὴν σκιάν δένδρου τινὸς παρὰ τὴν ὄχθην, ἐνῶ κάτωθεν αὐτῶν ἔφευγον τὰ ρεύματα τοῦ ποταμοῦ. Ἡ Μαρία μετὰ περισσῆς ἀγάπης ἀπηύθυνε διαφόρους ἐρωτήσεις εἰς τὴν Λευκὴν, τὴν ὁποίαν καὶ θωπεύουσα ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἐθαύμαζεν ἡ ὦραία κόρη καὶ ἠγάλλετο ἐπὶ τῇ ἀγάπῃ ταύτῃ τῆς μητρὸς της καὶ ἐθώπευεν αὐτήν. Ἠγάλλετο . . . καὶ ἀνελογίζετο τὴν μετ' ὀλίγον τριφίλητον ἐκείνην καὶ περιπόθητον

στιγμὴν καθ' ἣν θὰ εὐρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φιλτάτου της. Ἡ γλυκεῖα στιγμὴ! ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε τὰς τοῦ Ὑμεναίου λαμπάδας μαρμαιρούσας καὶ λαμποκοπούσας καὶ τὴν γλυκεῖαν μορφήν τοῦ Δήμου πλήρη αἴγλης καὶ λαμπρότητος. Μεθυσθεῖσα ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ ἀγνοῦ της ἔρωτος ἡ Λευκὴ ἐκοιμήθη, ναί, ἐκοιμήθη ἡ δυστυχὴς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρικῆς της. Βεβαιωθεῖσα ὅτι κοιμάται, ἐγείρεται ἐλαφρότατα ἡ κακοῦργος μὲν μόλις κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν της καὶ ὡς σκληροτέρα τῆς Μηδείας ρίπτει τὸ ἀθῶον πλάσμα εἰς τὸν ποταμόν! Ἡ τάλαινα Λευκὴ! μὲν ἠδυνήθη νὰ ρίψῃ βλέμμα, ἀλλὰ βλέμμα ἀνεκφραστον, ἀπερίγραπτον, συμπαθητικώτατον, βλέμμα περικλείον ἀγνότητα καὶ ἀθῶότητα καὶ οἰονεὶ ἐπικαλούμενον οἶκτον καὶ ἔλεος, καὶ ἀμέσως ἐξηφρανίσθη ὑπὸ τὰ ὀρμητικὰ ρεύματα τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ δὲ κακοῦργος καὶ σκληροκάρδιος μητρικὴ ἀπέρχεται ἀτάραχος καὶ ἀδιάφορος, σκεπτομένη ἴσως ὁποῖαν ψευδολογίαν νὰ παράσῃ εἰς τὸν κ. Εὐτρόπιον. Ἄλλ' ὑπάρχει δικῆς ὀφθαλμὸς, ὅστις πάντα βλέπει.

*
**

Παρήλθε μία καὶ ἡμίσεια ὥρα ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ἡ νύξ εἶχεν ἀπλώσει τὰς μελανὰς αὐτῆς πτέρυγας. Ὁδοιπόρος τις ἀνήρχετο τὰ κρημνώδη μέρη τοῦ δάσους φέρων μεθ' ἑαυτοῦ δέσμην τινὰ καὶ λύραν. Ἦτο ὁ Δήμος. «Περίεργον, ἐσκέπτετο, νὰ μὴ φαίνεται κανεὶς, ἐνῶ πρὸ δύο ὥρῶν τοὶς ἀνήγγειλα τὴν ἔλευσίν μου». Παρετήρει δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν μήπως ἴδῃ τινὰ ἐκ τῶν τῆς ἐπύλευς, ἰδίως τὴν Λευκὴν, ἀλλὰ ματαίως. Κἄποτε ἡ σελήνη ἐφαίνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀλλὰ λίαν ὠχρὰ καὶ σκυθρωπή. Καταπεπονημένος ἐκ τῆς ὀ-

δοιπορίας ὁ Δῆμος ἐκάθισε παρὰ τὸν κορμὸν γηραιῆς δρυός, ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὴν λύραν καὶ ἤρξατο μέλπων:

Γιατί, φεγγάρι μου χρυσό, τρεμουλιαστά κυττάζεις
καὶ δὲν σκορπᾷς τὴ χάρι σου που ἀκτινοβολάει
καὶ τὴ γλυκειὰ τὴ λάμψη σου που ὄλο ἀποστάζεις,
ἔστον θόλο τὸν οὐράνιό που σε γλυκοφιλάει;
Γιατί τὸ φῶς σου τὸ γλυκύ, τὸ ἴλαρὸ καὶ θεῖο,
πού εἰσχωρεῖ εἰς τὴν καρδιὰ καὶ γίνεται μαγεία,
ἐθάμβωσε κι' ἀπέμεινεν ὄλο χλωμὸ καὶ κρύο
καὶ δὲν σκορπάει τὴ χαρὰ ἔστην πάλλουσα καρδιά;

Πλὴν ἡ σελήνη ἐξηκολούθει νὰ ἦναι ὠχρὰ καὶ μελαγχολική ὡσεὶ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῷ σπαραξικαρδίῳ ἐκείνῳ συμβάντι. Τέλος φαίνεται θεράπων τις τοῦ κ. Εὐτρόπιου ὁ Γεροευμένης, ὅστις ἤρξατο κατκσπαζόμενος τὸν Δῆμον.

Μὲ καρδίαν πᾶλλουσαν καὶ ἀνυπομονοῦσαν ἐζήτηε ὁ τελευταῖος πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Εὐτρόπιου, ἰδίως δὲ περὶ τῆς λατρευτῆς του. "Ἐν δάκρυ τοῦ Εὐμένους ἐφχνέρωσεν εἰς τὸν Δῆμον ὅτι πρόκειται περὶ ἀπεικταίου τινός, διὰ τὸ ὅποσον ἤρχισε νὰ τρέμη. "Ὅταν τέλος πάντων μετὰ πολλὰς παρακλήσεις ἐφχνέρωσεν ὁ γέρον τὸ λυπηρότατον τέρμα τοῦ βίου τῆς Λευκῆς, ὁ Δῆμος ἔμεινεν ὠχρὸς, ψυχρὸς καὶ ἀκίνητος. Μάτην προσεπάθει ὁ γέρον νὰ τον πρηγορήσῃ. Τῷ διηγήθη ὅλην τὴν φρικτὴν ἱστορίαν, ὅτι φθόνῳ καὶ κακίᾳ φερομένη ἡ μητριὰ Μαρία ἔπραξε τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο κακούρημα, τὸ ὅποιον ἰδὼν μακρόθεν ποιμὴν τις ἔσπευσε καὶ ἀνήγγειλεν ἀμέσως εἰς τὸν κ. Εὐτρόπιον. Οὗτος κακίως πληγείσ καὶ βρέως φέρων τὴν ἀπώλειαν τῆς προσφιλεστάτης θυγατρὸς του μετέβη εὐθὺς εἰς τὰς πλησίον κωμόπολεις καὶ εἰ-

δοποίησε τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς, αἵτινες ἔσπευσαν ὅπως συλλάβωσι τὴν κακούργον καὶ καθείρξωσιν ἐν φυλακῇ. Σύνταμα δ' ἐζήτησε παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς ταύτης διάζευξίν του. Τῇ στιγμῇ δὲ ταύτῃ εὐρίσκεται παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ καὶ συντάσσει τὴν διαθήκην του, ἐν ἣ κληρονόμον τῆς ὅλης περιουσίας του ἀποκαθίστησι τὸν Δῆμον. Ἄλλ' ὁ Δῆμος ἔμεινεν ἀπαρηγόρητος. Τί ἤθελε πλέον τὸν κόσμον ἀφοῦ ἀπώλεσε τὸ μόνον εἶδωλον τοῦ βίου του, ἀφοῦ ἀπώλεσε τὴν Λευκὴν του, ἣτις ἦτο ἡ ψυχὴ καὶ τὸ φῶς του; Ἐκάθισε παρὰ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, ἤρξατο νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀλοφύρηται καὶ νὰ τίλλῃ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, ἐνῶ ἐπανειλημμένως ἠκούοντο ἀνά τὸ δάσος μὲ πόνον ψυχῆς ἀντηχοῦσαι αἱ λέξεις . . . Λευκή . . . Λευκή! . . .

B. ΧΑΤΖΗΑΝΕΣΤΗΣ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ ἄνθρωπος παρασκευάζει τὴν εὐδαιμονίαν του ὡς ἡ μέλισσα τὸ μέλι της.

*
*

Ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ ἀργία εἶναι προῶδρομοὶ τῆς ἀθλιότητος.

*
*

Περικυκλούμενοι ὑπὸ πλῆθος προλήψεων βλέπομεν σπανίως τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ἀληθειᾶν αὐτῶν ἔποψιν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ
ΠΡΑΞΙΣ Δ'—ΣΚΗΝΗ Κ'

(Ίφιγένεια καὶ ὁ χορός)

Ίφιγένεια.

Σπεύσωμεν! πλέον ἰδοῦ, τοῦ θανάτου ἐπείγει ἡ ὥρα!
σθένος ἐντός μου βαθύ ἢ παλμώδης στιγμή διαχέει
καὶ οὐδὲ ἴχνος ὠχροῦ δισταγμοῦ ἀπομένει ἐντός μου.

Ναί, καλλιπάρειο κόρη, ναί, φίλι πιστά τῆς αὐγῆς μου,
σπεύσωμεν! πέπλον λευκόν, ἀνθῶν στέμμα, ταινίας, καλύπτραν,
παρασκευάσατε πάντα! πρὸς θάνατον σήμερον βαίνω!

Μία ἐκ τοῦ δεξιοῦ ἡμιχορίου.

Τί; πρὸς θεῶν, βασιλῆς!; ; ποία πάλιν ἀπόφασις μαύρη
τὴν τελευτικῶς ληφθεῖσαν πικρῶς μεταβάλλει;

Μία ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ.

ὦ κόρη,

Σ' εἶδομεν εἰς τὴν ζωὴν ἐπιστρέφουσιν καὶ ἡ ψυχὴ μας
ἄσμα ἐτόνισε θείας χαρᾶς πρὸς τὰ λάμποντα ὕψη! . . .

Μία ἐκ τοῦ δεξιοῦ.

Τόσον βραχύζωος, φεῦ, θά σβεσθῆ ἢ γλυκεία χαρὰ μας,
ὅπως ἀστέρως ἀκτίς, ἣτις τρέμουσα δὴ εἰς τὰ σκότη;

Ίφιγένεια.

Φίλι ἀμφίπολοι, ναί! τῆς ζωῆς μου στειρεύει τὸ νῆμα,

πλὴν μὴ θρηνεῖτε ἀφ' οὗ τὴν ζωὴν τοῦ χρυσοῦ μου μνηστῆρος
νέον ἰτέξ κορμὸν συμπαθῶς ἐπ' αὐτοῦ κεκλιμένον,
τὰς τελευταίας τοῦ χῦνον ῥοὰς φιλοστόργως ποτίζει.

Πρὸς τὴν μητέρα κ' ἐμέ αὐτὸς ἤλθε, — γνωρίζετε, κόρη, —
ἵνα μᾶς εἶπῃ ψευδῶς ὅτι δῆθεν ἡ θεάινα Φοῖβη
ὄχι ὡς θυμὰ ἐμέ, πλὴν ἐλάφων γοργῶς ἐκατόμβην
εἰς τὸν βωμὸν τῆς ζητεῖ ἵνα πύστη τὴν μαύρην ὄργην τῆς.

Ἡ κορυφαία τοῦ ἀριστεροῦ ἡμιχορίου.

Πῶς, ἦτο ψεῦδος;

Ίφιγένεια.

Ναί, ψεῦδος οἰκτίρμον, ἀπάτη ἀγία,

δι' ἧς τοὺς πάντας ἡμᾶς ἀπακτῶν καὶ τοὺς φόβους σκορπιζων
νὰ πορευθῆ πρὸς σφραγὴν ἀντ' ἐμοῦ τὸ ἐσπέρας ἐσκόπει..

Πλὴν πρὸ μικροῦ τῆς ἦν ἡ θύρ' ἀνοικτή, ἡμιάνοικτος μάλλον,
διερχομένη δ' ἀκούω τὴν φίλην φωνὴν τοῦ λαλοῦσιν
πρὸς τὴν καλὴν μου τροφὸν Θεμιστώ, καὶ τῆς ἔλεγε ταῦτα:

«Πέπλους καλοὺς, Θεμιστώ, τῆς φιλιτάτης μνηστῆς μου

[ποῦ ἔχεις;

ἔνα ἐτοίμασον πέπλον λευκὸν καὶ ταινίας καὶ ἄνθη,
ἵν' ἀντ' αὐτῆς πορευθῶ πρὸς θυσίαν πρὶν νυξὶ καταπέσῃ»,
καὶ τρυφερὰς δι' ἐμέ ἐπανελάθε λέξεις μυριάς.

Ταῦτα, ὦ κόρη, τῆ εἶπε! . . Θεοί! ποῖος ἔρωσ! Ὅποια
τρὶς ἱερά ἀρετὴ κατοικεῖ εἰς τὰ θεῖά του στήθη,
τὴν εὐγενῆ του χρυσοῦσα ψυχὴν μὲ ἀκτίνης ἡλίου!

ὦ, τὴν ὠραίαν μορφήν του, θεοί, δὲν ἐπλάτατε μάτην
ἀρρενωπὴν, εὐγενῆ, αὐστηρὰν καὶ γλυκεῖαν συνάμα.

Ναί! ἂν δὲν ἔστιλβε θεία ἀκτίς εἰς τὸ λάμπον του ὄμμα
δὲν θὰ ἐδέσποζε τόσον ἀγνώως τῆς σκιρτώσης ψυχῆς μου!

*Ω, ἐγεννήθη, νομίζεις, αὐτὸς βασιλεὺς, μεγαλείον
καὶ ἰδεώδη ἀνδρείαν ψυχῆς σθεναρῶς ἀποπνέων.

Ἦς οὐρανόμεχες μέγα βουνόν, ὅπερ μ' αἰγλήν ἀκτίων
καλλιπρεπῶς στεφανοὶ ἢ αὐγὴ καὶ ἡ δύστις χωροῦσα,
ὅπερ θυμαζῶν τις βλέπει... καὶ βλέπων σιγῆ... κ' ἐν ἐκστάσει
ἡδονικοῦ θυμασμοῦ ταπεινῶνται καὶ κλίνει ἔμπρός του,
οὕτως ἔμπρός του προσκλίνω κ' ἐγὼ ἐν σιγῶσιν λατρεύω.

Ναί, τὸν λατρεύω ὡς ἔκπαγλον ὄν, ὡς χρυσοῦν ἰθυσίδες,
ὡς λαμπηδόνα Θεοῦ εἰς ἀνθρώπου μορφὴν σκοκωθεῖταν,
ὡς χρυσανθοῦσαν νεφέλην, ὡς ἄνθος, ὡς ἄστρον, ὡς κύμα,
ὡς σκαπφειρώδη χρυσοῦν οὐρανόν, ὃν μὲ θάμβος προσβλέπω!

*Ὅχι ὡς ἀνθρώπον, ὄχι ὡς ὄγκον σκοκός, θνητοῦ γέννην
ὑποκειμένην εἰς πύθη, εἰς μίσση, εἰς χῶμα καὶ ὕλην
καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἔρωσ μου ἦτο οὐράνιος τόσον,
ὡς τὸν βωμὸν ἱερέως καὶ τὴν Μοῦσαν ὁ ψαλτῆς λατρεύει!
καὶ ὡς ἡγάπησα, ὦ, οὐδεμίαν ἀμνηστὴν παρθένου
νά κρυψηθῆ ἡμπαρεῖ ὅτι ἔχει ποτὲ ἀγαπήσει!...

(Στιγμὴ σιγῆς)...

*Ὁ Ζῆθι, Ζῆθι, λαμπρὸ μου μνηστήρ! κ' εἰς τὴν εὐφημον Τροίαν,
εἶθ' εὐχῶς καταφθῆς εἰς τῆς δόξης νά πλεύσης τὴν αἰγλήν
καὶ μὲ τὸ αἶμα ἐμοῦ πορφυρόστικτα νά Σε θωπεύσουν
τὰ χιονώδη τῆς Νίκης πτερὰ εἰς τὸ λαμπρὸν μέτωπόν Σου!

(Σιγῆ πάλιν κρατοῦσα τὸ μέτωπον διὰ τῶν χειρῶν)...

*Ανακόπτουσα.

*Ὅχι, ὁ θάνατος δέν με πτοεῖ! ὄχι πλέον! καὶ μόνον
μὲ συνταράσσει σφοδρῶς ἡ ἰδέα, φαντάσθητε, κόρη, ...
ἂν εὐτυχῆς τις ῥοπή δέν με ὦθει ἐδῶ εἰς τὴν θύραν,
εἶνα ἀκούσιος ὠτακουστῆς τῶν ῥημάτων τοῦ γείνιο,
τὸν ἱερόν του πλὴν μαῦρον σκοκόν, ὦ Θεοί! ... ἢ ἔτελει

καὶ ἀντ' ἐμοῦ... φοικιῶ νά το εἶπω!... θ' ἀπέθνησκεν οἱμοί!
εἰς αἰμοπότην βωμὸν ὁ γλυκὺς καὶ γενναῖός μου ἦρωσ
τὴν ἡλιοζέων κλίνων μορφὴν, τὸν ἀνδρώδη αὐχένα!...

Σὰς εὐλογῶ, ὦ Θεοί! ὅτι δέν ἐπετρέψατε τοῦτο!

*Ἦδη δέ, φίλιε παρθένοι, ἄς σπεύσωμεν! εἴματα δότε
νά τον προλαβῶ ἀνάγκη ἐκεῖ, πρὸς τὸν Κελχάντα πρώτη
ἀφικνουμένη ἐγὼ πρὶν ἀκόμη γενῆ μεσημβρία.

Καὶ μὴ ζητήσητε, μὴ! ... τὴν ὕμνην ν' ἀνακλόψητε, ἥτις
τὴν νεκρὴν μου ψυχὴν ζωपुरεῖ διὰ σθένους καὶ θάρρους!

Δότε γλαυκῶδα, κιστόν, πάντα δότε μοι! ἐνδύσατέ με!

(Αἱ δοῦλαι τὴν ἐνδύουσι βραδέως)

*Ἡ κορυφαία τοῦ ἀριστεροῦ ἡμιχορίου.

*Ἀλλοίμονον! ... ὦ, πῶς αὐταὶ αἱ χεῖρες
πέπλον νεκροῦ, ὦ κόρη νά Σ' ἐνδύσουν!;

πῶς τόσας ἡδῆς λαμπροὶ σπινθῆρες
προώρισται εἰς θάνατον νά δύσουν!; ...

*Ἡ κορυφαία τοῦ ἀριστεροῦ.

*Ὁ, θρηῆνος ποῖος, τίς λυγρὰ ὀδύνη
θ' ἀρκέση εἰς τὸ ἄωρόν Σου μνημα!; ...

Μία ἐκ τοῦ δεξιοῦ.

*Ὁ Σὺ αὐγὴ, αὐγὴ χρυσοροδίτη! ...
εἶν' ἀληθῆς; ἢ σβύσης περὶ χρῆμα!; ...

Μία ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ.

*Ὁ οὐρανός των ἔλαμπε γλυκὺς,
τοῦς διεγέλα ἡ εὐδαιμονία,
πλὴν, φεῦ, ἐν μέσῳ αἰγλήσας μαχητικῆς
ἐκσπῆ τῆς ἐμπαρομένης ἡ μανία!

Μία ἐκ τοῦ δεξιοῦ.

Χρυσόφωτοι, ὦραισι, ζηλευταί,

ἀπῆστραψαν τοῦ γάμου τῆς αἰ δ' ἄδες·
ὦ, τίς θά το ἐπίστευέ ποτε
ὅτι θά γείνουν νεκρικὴ λαμπάδες ;

Μία ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ.

Ὁμι, δὲν εἶναι πάντοτε χρυτὸς
πάν ὅ τι φέγγ' εἰς τῆς ζωῆς τὰ βάθη !
ἐνίοτε τὸ λάμπον περισσῶς
εἶν' ἡ σκληρὰ τῆς Εἰμαρμένης σπάθη !

Μία ἐκ τοῦ δεξιοῦ.

Καὶ πάν ἐρυθριῶν ἐπὶ τῆς γῆς
δὲν εἶναι ρόδον τῆς ζωῆς ἀκμαῖον
ἀλλ' ἔστιν ὅτε θλιβερὰς πληγῆς
ἔτι ἀγνώστου αἵμα πικρορρέον !

Μία ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ.

ὦ, πόσον, πόσον εἶς' ἀπατηλή,
ὠχροφεγγῆς τοῦ βίου μας εὐδία !
Θεοί ! τί ἡ ζωὴ μας ὠφελει,
ἂν συνεχῶς σπαράσσῃτ' ἡ καρδίκα ;

Μία ἐκ τοῦ δεξιοῦ.

Ἄν ἀπροόπτως αἴφνης ἐπὶ γῆς
περῶν τὸ μαῦρον τοῦ θανάτου ἄρμα
συντρίβῃ, φεῦ, τὸ ρόδον τῆς ἀγῆς,
τῆς ἡθῆς καὶ τοῦ ἔχρος τὸ χάρμα ! ; . . .

Ἰφιγένεια ἀτενίζουσα, ἀπ' ἀρχῆς τοῦ χορικοῦ θρόνου,
πρὸς τὰ ὕψη ὡς ἐν ἐκστάσει).

Σιγή ! . . . τίς κλαίει ! ; . . . θῦμα ἱερὸν
ἂν πίπτω εἰς τὴν φιλὴν μου πατρίδα,
τίς περίξ στόνον βάλλει γοερὸν ;
τίς νὰ θρηνηῖ τολμᾷ τὴν ἡρώϊδα ! ; ! ; . . .

Μὴ κλαίετε, γονεῖς μου ποθεῖνοί,
ἂν ἡ ἀβρὰ ζωὴ μου συνετρίβῃ !
ὅπου χρυσοὶ γελῶσιν οὐρανοί,
μὲ ἀναμένει αἰωνία ἥβη !

Ἄσθημα τί εἰς ταύτην τὴν στιγμὴν
ἀνέκφραστον τοῦ στήθους μου ἀνάσσει !
μὲ σιδηρᾶν ἢ πύρινον αἰχμὴν
πόνος οὐδέϊς τὰ στήθη μου σπαράσσει.

Πᾶσα σκληρὰ τοῦ βίου ἀλγηδῶν,
πᾶσα φροντίς τῆς γῆς μ' ἐγκαταλείπει·
χύνετ' ἐντός μου θεία λαμπηδῶν
καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐκπνέει πᾶσα λύπη.

(Ἀτενίζουσα πρὸς τὰ ὕψη ἐν ἀγαλματώδει στάσει).

. . . . Ποία ὑψοῦ μορφή διαγελᾷ ! ;
κῦμα φωτὸς χρυσοῦν τὴν περιστέφει,
νὰ πετασθῶ μοι νεύει ὑψηλὰ
καὶ χαροπὴ προσίπταται εἰς νέφη ! . . .

Ἄ, εἶν' ἡ Μακκρία ! . . Παρεκεί
λάμπει ὠχρὰ ἡ Ἄγλαυρος ἐκείνη ! . .
κι' αὐτὴ, κι' αὐτὴ μοι μειδιᾷ γλυκὴ
καὶ πρὸς ἐμὲ τὰς χεῖράς τῆς ἐκτείνει ! . .

Τίς ἀπ' ἐδῶ λευκόπεπλος σκιὰ
βλέμμα φωτὸς εἰς τῶμα μου στηρίζει ;

ὦ, εἶν' ἡ Ἀντιγόνη! . . . μαιδιᾶ
καὶ ἔσματα ἀγάπης μοι φελλίζει! . .

Ναί, ἔρχομαι! . . . ναί, ἴπταμαι πρὸς Σᾶς,
ἀγναὶ σκιαὶ τῶν Ἑλυτίων δόμων! . . .
αἰσθάνομ' ἤδη πτέρυγας χρυσᾶς
νά μ' ἀναφύωνται ἐπὶ τῶν ὤμων! . . .

Ἦρως χρυσέ! Γιᾶ τῆς ἀστραπῆς!
ἂν με καλῆ τὸ μνημᾶ μου τὸ κρύον,
Σὲ ἐξορκίζω, μὴ ζηλοτυπεῖς
Σὺ πρὸς αὐτὸν τὸν μαῦρόν μου νυμφίον!

Δέν Σε προδίδω, θεῖε Ἀχιλλεῦ,
ἂν προτιμῶ τοῦ τάφου τὴν ἀγκάλην.
Εἰς τὸν αἰθέρα Σε προσημένω! . . . φεῦ,
ἐκεῖ, ἐκεῖ θά ἐνωθῶμεν ἄλλιν!

Τὸν τάφον μου μὲ ἄνθη δροσερὰ
κοσμήσατε, ὀμήλικες παρθένοι,
καὶ ἄς ῥαντίζη δάκρυ' ἀργυρᾶ
μία ἐκεῖ ψυχὴ περιλημένη! . . .

Τὸ δεξιὸν ἡμιχόριον.

Πορεύθητι, ἀγία ἡρώς!
ἂν πεπρωμένος Σοι σημαίνει κώδων,
ἐπὶ τὸ μνημᾶ Σου αὐτοφυῆς
θ' ἀναβλαστῆσ' ἡ δάφνη καὶ τὸ ῥόδον!

Δί' οὐκ τοῦ ἀριστεροῦ.

Ἐπὶ τὸ μνημᾶ Σου αὐτοφυῆς
θ' ἀναβλαστῆσ' ἡ δάφνη καὶ τὸ ῥόδον!
Τὸ ἀριστερὸν ἡμιχόριον.
Τῆς ἱστορίας αἱ δέλται αἱ χρυσαὶ
θὰ Σε ἐγκλείσουν μὲ στοργὴν καὶ πόνον,
καὶ οἱ ποιηταὶ μας τὸν ἄθλόι Σου καὶ Σὲ
θὰ κελαδοῦν εἰς ἔσματα αἰώνων.

Δί' οὐκ τοῦ δεξιοῦ.

Εἰς ἔσματα αἰώνων! . . .
Ὁ ὄλος χορὸς.
Εἰς ἔσματα αἰώνων
τὸν ἄθλόι Σου καὶ Σὲ! . . .

(Ἐξέρχονται ἐν μεγαλοπρεπεῖ - ἐξελιξεί).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Λ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΙΟΥ

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Ἐνὸς Ἀγγλοῦ ταξιδεύοντος ὁ σκύλος ἔπεσεν εἰς τὴν θαλάσσαν. Ὁ Ἀγγλος φωνάζει πρὸς τὸν πλοίαρχον.

— Διατάξατε νὰ σταθῆ τὸ ἀτμόπλοιον!

— Ὁ πλοίαρχος. Αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ το κίμω διὰ σκύλους· μόνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους γίνεται. Ὁ Ἀγγλος χωρὶς χρονοτριβὴν ῥίπτεται εἰς τὴν θαλάσσαν.

— Διατάξατε λοιπὸν τὸ πλοῖον νὰ σταθῆ!

ΔΙ' ΕΝ ΑΝΘΟΣ

Ἦτο νέος ὁ Ἀριστείδης ειλικρινῆς καὶ γενναῖος, ἔφευγε δὲ μετὰ χάριτος τὴν κομψὴν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ στολὴν. Ἦτο ὁ ἥρωες τῶν συναναστροφῶν καὶ τῶν ἐσπερίδων τῆς μικρᾶς πόλεως Ν*. Οἱ ἄνδρες ἠγάπων αὐτὸν διὰ τὰ προτερήματά του, αἱ δὲ γυναῖκες κυριολεκτικῶς τον ἐλάτρευον· αἱ μητέρες δι' αὐτὸν εἶχον τὰ θωπευτικώτερα βλέμματα καὶ αἱ θυγατέρες εἰς αὐτὸν ἀπνύθουν τὰ γλυκύτερα μειδιάματα· πλὴν βλέμματα καὶ μειδιάματα εἰς μάτην παρήρχοντο· εἶχεν ὁ Ἀριστείδης ἀδαμαντίνην κἀρδίαν καὶ τὸ πῦρ ὄλων αὐτῶν τῶν φλογερῶν ὀφθαλμῶν δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναλύσῃ.

Πέραν εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως ὑψοῦτο μεμονωμένος οἰκίσκος σκιαζόμενος ὑπὸ πυκνοφύλλων δένδρων τοὺς λευκοὺς αὐτοῦ τοίχους ἐκίλυπτον αἰγοκλήματα καὶ ἄλλαι περιπλοκάδες· ἄνθη ἐστόλιζον τὸν μικρὸν αὐτοῦ κῆπιον, ἄνθη τὰ παράθυρά του, ἄνθη ὑπῆρχον παντοῦ εἰς αὐτὸν καὶ ὡς ἄνθος μεταξύ τῶν ἀνθέων ἐθαλλεν ἐκεῖ ἡ Ἑλένη, ἡ κόρη μὲ τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν μεταξίνην κόμην τὴν ἐκ φύσεως βοστρυχώδη, ἡ χαριεσσα τοῦ Ἀριστείδου μνηστή.

Ἡ Ἑλένη δὲν κατόκει πάντοτε εἰς τὸν κομψὸν αὐτὸν οἰκίσκον, οὐδ' ἀπελάμβανεν ἄλλοτε τὴν εὐμάρειαν, ἣν ἐφαίνετο νῦν ἀπολαμβάνουσα· πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀκόμῃ Ἦτο ὀρφανὸν κοράσιον, ἡ μόνη θυγάτηρ πτωχῆς πλυντρίας καὶ κατόκει εἰς πενιχρὰν καλύβην ἔργον δ' εἶχε νὰ κομίζῃ τὰ ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς πλυνόμενα ἀσπρόρρουχα εἰς τοὺς διαφόρους πελάτας τῆς. Οὕτω τὴν ἐγνώρισεν ὁ Ἀριστείδης· ἡ καλλονὴ καὶ ἡ χάρις τῆς παιδίσκης ἐμάγευσαν αὐτὸν καὶ ἡ ἐνθουσιώδης καρδιά του περιπαθῶς τὴν ἠγάπησε. Κύριος ὢν τῶν πράξεων του, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πολὺ ἐζήτησε παρὰ τῆς μητρὸς

νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ ὥστε αὐτὸς ν' ἀσχοληθῇ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῆς ἀπὸ τοῦδε, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν ἀξίαν σύζυγόν του· ὅτε δὲ ἡ πρότασις του ἐγένετο μετὰ χαρᾶς δεκτὴ, μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἀφῆκαν τὴν πενιχρὰν καλύβην καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἵνα κατοικήσωσιν εἰς τὸν φαιδρὸν καὶ ἀνθοστεφῆ ἐκεῖνον οἰκίσκον.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη ἔζη ἐκεῖ σχεδὸν ἐντελῶς μόνη· οὐδόλως ἐξήρχετο καὶ σχεδὸν οὐδένα ἐδέχετο, διότι ὁ Ἀριστείδης Ἦτο ζηλότυπος· ὦ! πολὺ, πολὺ ζηλότυπος, ἠγάπα, ἐλάτρευε τὸ εἶδωλόν του καὶ εἰς οὐδένα ἐπέτρεπε νὰ ἀτενίσῃ πρὸς αὐτό· καὶ αὐτὸς ὁ δεσμός, ὅστις τοὺς συνέδεεν, ὀλίγον Ἦτο γνωστός, διότι ὁ Ἀριστείδης δὲν ἠγάπα νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας του. Ὁ μόνος ξένος, ὅστις κατῴρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου παραδείσου, Ἦτο νεαρὸς Σμυρναῖος συμπολίτης, ὡς ἔλεγον, τῆς μητρὸς τῆς Ἑλένης καὶ ἡ παρουσία αὐτοῦ ἐκεῖ ἔκαμε πολλάκις νὰ συννεφωθῇ τοῦ Ἀριστείδου τὸ μέτωπον καὶ ἡ καρδιά του νὰ ὑποστῇ δεινὰς τρικυμίας· ἠθέλησε νὰ τῷ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσοδὸν καὶ νὰ τῷ κλείσῃ τὴν θύραν· πλὴν μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἀντέστησαν ἔρρωμένως καὶ ὁ Ἀριστείδης ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἑλένη ἐρρέμβαζε, καθημένη πλυσίον τοῦ παραθύρου· ὁ Ἀριστείδης εἰσῆλθεν, ἐπλησίασε σιγὰ καὶ θωπεύσας διὰ τῆς χειρὸς τὴν μεταξίνην κόμην τῆς, τῇ εἶπεν·

— Ποῖον συλλογίζεσαι;

Ἐκεῖνη ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τοὺς πλήρεις γλυκύτητος καὶ ἀγάπης καταμέλανας ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ ἀγγελικῶς μειδιάσασα.

— Ἐσέ, τῷ ἀπῆντησεν.

Ἐγέλασε καὶ ἐκεῖνος τότε μὲ φίλημα τρυφερὸν ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς λευκὴν καμέλιαν, ἄνθος σπάνιον, τὸ μόνον ἴσως, ὅπερ εὐρίσκετο εἰς τὴν μικρὰν ταύτην χώραν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην· εἰτά τὴν ἀπεχαιρέτισε μετὰ λύπης καὶ ἐξῆλθε λέγων ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ τον ἐκάλει.

Ὁρας τινὰς βραδύτερον ὁ Ἀριστείδης ἐκάθητο εἰς ἓν τῶν κεντρικωτέρων καφενείων τῆς πόλεως· νέος τις εἰσιῆλθεν ἄφροντις καὶ τῷ ἐνευσε φιλικῶς· ὁ Ἀριστείδης ἐστρεψε πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς, πλὴν, ὦ λύσσα! ὦ μανία! εἰς τὴν κομμιδοδόχην τοῦ νεανίου διέκρινεν ἄνθος λευκόν, αὐτὴν ἐκείνην τὴν καμέλιαν, δι' ἧς πρὸ ὀλίγου ἐστόλισε τῆς μνηστῆς του τὸ στήθος· ἐνόμισεν ὅτι κεραυνὸς τον ἐπληξεν, ὅτι ὅλοι τον ἐβλεπον εἰρωνικῶς καὶ σαρκαστικῶς, τῷ ἐμειδία ὁ ἄλλος· ἠγέθη παράφορος καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐτρεχεν εἰς τοὺς ἀγρούς ὡς τρελλός. Τέλος, ὅταν ἠλπιδεν ὅτι καθυσύχασε κάπως, διπύθηνε τὰ βήματά του εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς μνηστῆς του, σκοπεύων νὰ λάβῃ παρ' αὐτῆς ὀριστικὴν ἐξήγησιν· ἀλλὰ τί βλέπει; Ὁ νέος ἐκεῖνος, ὅστις ὡς ἐφιάλτης ἐπίεζε τὸ στήθος του ἐκάθητο ἤδη πλυσίον τῆς Ἑλένης καὶ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὴν παιδικὴν αὐτῆς χεῖρα.

Κῦμα αἵματος ἀνέβη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ἀριστείδου, ἀχαλίνωτός τον ἐκυρίευσεν ὀργή ἐλυσμόνησεν ὅτι ἦτο ἄνθρωπος, ὅτι ἦτο ἀξιωματικός, ἐλυσμόνησεν ὅτι ἠγάπα τὴν κόρην ἐκείνην πλειότερον καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του ἦρπασε τὸ ξίφος, ὅπερ ἡ πατρίς τῷ ἐνεπιστεύθη, ὤρμησεν ὡς ἄγριον θηρίον καὶ πρὶν δώσει εἰς αὐτοὺς καιρὸν νὰ ἐξηγηθῶσι, πρὶν ἐννοήσωσι κὰν τί συμβαίνει, μὲ ἀστραπῆς ταχύτητα πλήττει τὰ στήθη τοῦ ξένου, εἶτα αἰμόφυρτόν το βυθίζει εἰς τὴν καρδίαν τῆς λατρευτῆς παρθένου· καὶ ἐπεσεν ἡ κόρη πλυσίον τοῦ νεκροῦ νεανίου, ἐπεσε λευκότερα τοῦ κρίνου καὶ οὐδεὶς στόνος, οὐδὲν παράπονον ἐξῆλθε τοῦ στόματός της· ἐπεσε καὶ οἱ ὠραῖοι, οἱ μέλανες ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν διὰ παντός· πλὴν δὲν ἦσκουν δύο φόνοι· ἡ δυστυχῆς γραῖα μήτηρ ἐδραμεν εἰς τὸν θόρυβον καὶ ἰδοῦσα τὰ συμβαινόντα ὤρμησε κραυγάζουσα κατὰ τοῦ φονέως· πλὴν τὸ ἀμειλικτον ξίφος πλήττει καὶ ταύτην καὶ ἄπνουν τὴν ῥίπτει ἐπὶ τῶν δύο πτωμάτων.

Ἴδου ἤδη τρεῖς ἄνθρωποι, πρὸ ὀλίγου ἔτι πλήρεις ζωῆς

κεῖνται ἄψυχα πτώματα. Ὁ φαιδρὸς οἰκίσκος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐνέκλειε τόσων ζωὴν καὶ ἐλπίδα, εἶναι πλήρης αἵματος καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου εὐελπις ἀξιωματικός, ὁ τόσον ὑπερήφανος καὶ γενναῖος, εἶναι ἤδη ἀποτρόπαιος κακοῦργος. Ὅποια λοιπὸν μιάυρη μοῖρα ἔφερε τὸν νεαρὸν ξένον εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἐκείνην καλύβην! Ὅποια ὀλεθρία εἰμαρμένη ἔρριψεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀριστείδου τὸ λευκὸν ἐκεῖνο ἄνθος καὶ πῶς τὸ σύμβολον αὐτὸ τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς χαρᾶς ἐγένετο θανάτου πρόξενον!

Ἦδη ἡ ταχύπτερος φήμη διέτρεξε τὴν πόλιν ὀλόκληρον, φερούσα τὴν θλιβερὰν ἀγγελίαν. Οἱ ἄνθρωποι σωρηδὸν συνηθορίζοντο εἰς τὸν ἀνθοστεφῆ οἰκίσκον καὶ μετὰ φθίκης παρετήρουν τὴν αἱματηρὰν σκηνὴν τοῦ τρομεροῦ δράματος, ὁ δὲ Ἀριστείδης ἴστατο ἀκόμην ἐκεῖ κατάπληκτος, ὡσεὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἀλλ' ὅταν ἠθέλησαν νὰ συλλάβωσι τὸν φονέα, ἐκεῖνος ὡς μανιώδης διὰ τοῦ αἰμοσταγοῦς ξίφους του διέσχισε τὰ πλῆθη καὶ ἔφυγεν. Ἐφυγε χωρὶς οὐδεὶς νὰ δυνηθῆ νὰ τον ἐγγίσῃ· πλὴν ἡ θυναίθησος τοῦ μυσσαροῦ ἐγκλήματός του τον ἔφερεν εἰς ἀπόγνωσιν· πικρὰ μεταμέλεια ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν του καὶ μετὰ δύο ἡμέρας προσελθὼν παρεδόθη μόνος εἰς τὰς ἀρχάς. ζητῶν διὰ τοῦ θανάτου νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ ἐγκλήμα του· ταχέως δὲ ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Τρεῖς μετὰ ταῦτα ἡμέρας εἰς δωμάτιον ξενοδοχείου τινὸς τοῦ Πειραιῶς ἐκάθηοντο δύο γυναῖκες, ἡ μὲν ὠρίμου ἡλικίας, ἡ δὲ νεαρὰ κόρη· πλυσίον των ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης εὐρίσκετο ἐφημερίς, ἐφ' ἧς ἀσκόπως περιέφερε τὰ βλέμματά της ἡ δευτέρα, ἀλλ' αἴφνης αὐτὴ ῥήξασα κραυγὴν ἐξηπλώθη ὡχρὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· εἰς τὸς φωνὰς τῆς ἄλλης οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου ἐδραμον, ἀλλὰ μάτην προσεπάθησαν νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν κόρην εἰς τὰς αἰσθήσεις της· ἦτο νεκρά . . .

Αἱ δύο γυναῖκες ἦσαν ἡ μήτηρ καὶ ἡ μόνη ἀδελφὴ τοῦ Ἀριστείδου, αἵτινες προσεκλήθεισαι ὑπ' αὐτοῦ, ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τοὺς γάμους του ἀφῆκαν τὴν τρικυμιώδη τοῦ Εὐ-

ξείνου παραλίαν και κατήλθον εις την Ἑλλάδα, ὡς δῶρον φέρουσαι διὰ τὴν μελλόνυμφον ἐσθῆτα πλουσιωτάτην ἐκ λευκῆς μετάξης διὰ μαργαριτῶν κατεσπαρμένην· τὴν πρωίαν ταύτην εἶχον φθάσει εἰς Πειραιᾶ και ἐσκόπουν τὴν ἐπαύριον ν' ἀναχωρήσουν διὰ τὴν μικρὰν πόλιν Ν*, ὅτε ἡ νεᾶνις τυχαίως εἶδεν εἰς τὴν ἐφημερίδα τὴν τρομερὰν καταστροφὴν και τὴν καταδίκην τοῦ ἀδελφοῦ της· πληγεῖσα εἰς τὴν καρδίαν ἐπεσε τέταρτον θῦμα αὐτοῦ. Τὴν ἐπαύριον συγκινητικωτάτη ἐγένετο ἡ κηδεῖα τῆς ἀτυχοῦς παρθένου, φεροῖσθαι εἰς τὸν τάφον αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα τὴν διὰ τὴν νύμφην προωρισμένην, ἡ δὲ τάλαινα μήτηρ ἀνεχώρησε διὰ τὴν μακρινὴν πατρίδα της χωρὶς νὰ ἴδῃ καν τὸν ἐπάραιον υἱὸν της . . . .

Πολλὰ παρήλθον ἔτη. Εἰς τὰς ψυχρὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ ἐντὸς κομψοῦ και θερμοῦ δωματίου ἐπὶ λευκῆς κλίνης ἀνθρωπὸς τις παρέδιδε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Κύριον· ἀδελφὴ τοῦ ἐλεύους μόνη ἐκεῖ προσκνήχεται γονυπετῆς παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, ὑπεράνω δ' αὐτῆς ἦτο ἀνηοτημένη ἡ εἰκὼν τοῦ Ἐσταυρωμένου και πλησίον της ἡ εἰκὼν κόρης με μέλανας φλογεροὺς ὀφθαλμοὺς και μεταξίνην κόμπην ἐκ φύσεως βοστρυχώδη, ἐφ' ἧς ἦσαν ἐστραμμένοι οἱ τοῦ ψυχορραγοῦντος ὀφθαλμοί. "ὦ ! τίς θ' ἀνεγνώριζεν εἰς τὸν ῥικνόν, τὸν ἐρρυτιδωμένον ἐκεῖνον γέροντα, τὸν λαμπρὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ, και πῶς ὁ Ἀριστείδης διέφυγε τὴν δικαίαν, τὴν ἀναπόφευκτον τιμωρίαν ;

"Ἄν θύελλαι φυσικαὶ ἐκρήγνυνται ἐνίοτε αἰθηνιδίως και καταστρέφουσι πᾶν τὸ προστυχόν, ἂν σεισμοὶ συγκλονοῦσι τὰ ἐδάφη και βαθεὰ ἀνοίγουσι χάσματα, ἂν ἀνεμοστρόβιλοι ἐκρίζουσι τὰ δένδρα και ἀφαρπαξοῦσι τὰς στεγὰς τῶν οἰκιῶν, ἂν ἀστραπαὶ διασχίζουσι τὸν ἀέρα και κατακλυσμοὶ ὑδάτων πλημμυροῦσι τὴν γῆν, ὑπάρχουσιν ἐθνικαὶ καταιγίδες και πολιτικοὶ σεισμοί, οἵτινες εἶναι ἐπιφοβερώτεροι, αὐτοὶ συγκλονοῦσι τὰ ἔθνη, ἀνοίγουσι τὰς θύρας τῶν φυλακῶν, ὀπλίζουσι φονικὰς χεῖρας και πλημμυροῦσι τὴν γῆν ἀδελφικοῦ αἵματος.

Πολλὰ τοιαῦτα καταιγίδες ἐκλόνισαν και τὴν δυστυχῆ ἡμῶν πατρίδα· εἰς μίαν δὲ ἐξ αὐτῶν αἱ θύραι τῆς φυλακῆς τοῦ Ἀριστείδου ἠνοίγησαν και ἀντὶ τοῦ θανάτου, τῷ ἐδόθη ἡ ἐλευθερία· ἀλλ' οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ ζήσει εἰς χώραν, ὅπου τὰ πάντα τῷ ἐνεθυμίζον ἐκείνην και τὸ ἐγκλημὰ του, ἔφυγε μακρὰν τῆς χλοερᾶς τοῦ πατρίδος.

Δύο μεγάλα ἔθνη ἐπολέμουν τότε· ὁ Ἀριστείδης κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν τοῦ ὀμοδόξου και ἐρρίφθη ἀκράτητος εἰς τὴν μάχην. Χιλιάκις ἐκινδύνευσε και ὅμως ἐσώθη. Ἦνδραγάθησεν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, και ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἐτιμήθη. Ὁ μέγας αὐτοκράτωρ τῷ ἐδώρησε ξίφος με ἀδαμαντίνην λαβὴν και συνταγματάρχου ἐπωμίδες ἐκάλυψαν τὰς πληγὰς του· ἐπεζήτησε τὸν θάνατον και εὔρε τὴν δόξαν· εὔρεν ὅμως και τὴν εὐτυχίαν ; τὴν λήθην ; "Ὅχι τὸ βλέμμα, με τὸ ὁποῖον ὁ ἐπιθάνατος ἀτενίζει ἐπὶ τῆς γλυκείας μορφῆς τῆς εἰκόνας, μὰς λέγει ὅτι ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε πικρά, ὅτι ἡ χαρὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκατέλειπε τὴν καρδίαν του, ὅτι τὸ σύνοφρον και ἐρρυτιδωμένον ἐκεῖνο μέτωπον ἀπὸ πολλοῦ δὲν ἠθρίασεν, ὅτι τέλος ἂν ὁ Θεὸς τῷ ἐπέτρεψε νὰ ζήσει δὲν τῷ ἐπέτρεψε και νὰ λησμονήσει . . .

Κ. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Ἀποστέλλων ποτὲ πρὸς ὠραίαν κυρίαν ὁ Ῥαγκαβῆς τὴν φωτογραφίαν του, ἔγραψεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς ἐξῆς στίχους :

*Εἶν' ἡ εἰκὼν ὁμοία μου, ἂν νὰ πιστεῦσω πρόπει,
ὁμοία μου ; τί ὠρελεῖ ;*

*"Ὅταν τὴν στέλλω πρὸς ἐμὰς, τὴν ἠθέλον νὰ ὁμιλήῃ,
πρὸ πάντων δὲ νὰ βλέπῃ.*

ΔΟΝΤΟΠΟΝΟΣ Σ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

«Έχω δοντόπονο . . . 'ς τὴν καρδιά!»

— Αὐτὰς τὰς λέξεις εἶχεν ἀναγνώσῃ μίαν φορὰν εἰς τὰς «Ίδέας» τὸ νεανικὸν ἔργον τοῦ Χάινε, συγκεκριμένη ἢ Εἰρήνη, ὅτε ἦτο ἀκόμῃ παρθένος καὶ ἐδίψα ἀνάγνωσιν.

Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ μας παρακολουθοῦν αἱ ἀναμνήσεις ἐπιμόνως. Αὐτὸ ἔπαθε καὶ ἡ Εἰρήνη ἀπὸ τινων ἐβδομάδων. Ἡμισυ ἔτος παρῆλθεν, ἀφότου ὑπανδρευθῆ ἓνα νέον, τὸν ὅποιον ἠγάπα περιπαθῶς, τὸν ὅποιον ἠγάπα τόσο, ὥστε ν' ἀρνηθῆ καὶ τὸν ἑαυτὸν τῆς.

Ἄλλ' αὐτὸς δὲν τὴν ἠγάπα—ὄχι, καθόλου δὲν τὴν ἠγάπα. Κατὰ τὸ ταξείδιον, τὸ ὅποιον ἔκαμν εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον, ἦτο δυνατὸν ν' ἀπατηθῆ, ἀλλὰ τὴν πλὴν εἰς τὴν οἰκίαν ὄχι. Καὶ ἔκτοτε ἔχει εἰς τὸ στήθος ἓνα κρύφιον πόνον, ὅστις ἡμέραν καὶ νύκτα τὴν κεντᾷ καὶ τὴν βασανίζει. Ἐπιμόνως τὴν παρακολουθεῖ τοῦ Χάινε ὁ «δοντόπονος τῆς καρδιάς.»

Μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμοὺς ἔπεσεν εἰς τὴν δυστυχίαν. Ἐξεδέλφαι, αἱ ὅποιαι ἐγνώριζον τὸν κόσμον, φίλαι, αἱ ὅποιαι ἠθελον τὴν εὐτυχίαν τῆς, τὴν εἶχον εἰδοποίησιν. Εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ ὑπανδρευθῆ μίαν νέαν ἓνα ὡραῖον ἄνδρα. Εἶναι μάλιστα γνωστὸν ὅτι αὐτὸς εἶναι ἐμπαθὴς φίλος τῆς μουσικῆς καὶ ἔχει σχέσεις μὲ μίαν νέαν ὡραῖαν κλειδοκυμβαλίστριαν. Πρὸς ἐπίμετρον ἦτο γνωστὸν ἀκόμῃ ὅτι ὁ Ἄλβέρτος χάριν τῆς οἰκογενείας του εἶχεν ἀνάγκην καλῆς προικός. Περὶ ἔρωτος αὐτὸς οὐδέποτε τῇ εἶχεν ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ μόνον περὶ εἰλικρινοῦς

κλίσεως καὶ περὶ τοῦ εὐγενοῦς αἰσθήματος τοῦ καθήκοντος. Αὐτὴ μόλις ἦτο ὡραία, ἀμούσικος, αἰδήμων, ἄνευ διακεκριμένων ἀτομικῶν θελήτρων καὶ κλίνουσα πρὸς τὴν μελαγχολίαν. Καὶ εἶχε μὲν ἀρετὴν τότε φρόνησιν, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐκτιμᾷ τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠμπόρει ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν μαγείαν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἐξήσκει ἐπ' αὐτῆς. Μόνον νὰ τὴν ἠγγίζεν ἐλαφρῶς, αὐτὴ ἠσθάνετο ἀμέσως βιαίους τινχημοὺς γοητείας. Εἰς αὐτὸν ν' ἀνήκη ὀλόκληρος, μετ' αὐτοῦ νὰ μένη διὰ παντός ἠνωμένη—ἰδοὺ ἡ μὴν δι' αὐτὴν ὑπεράνθρωπος εὐδαιμονία. Ἄλλ' ἀντὶ τούτων εἶχε τὴν κακὴν δοντόπονον τῆς καρδιάς. Ἦτο τόσο εὐγενής, τόσο προσεκτικός, τόσο εὐπροσῆγορος—καὶ μολταῦτα συχνὰ ἔδλεπεν πόσον ἀδιαφόρως διωλίσθαιεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα του—πόσον ψυχρὰ ἦσαν τὰ φιλήματα του. Ναὶ μὲν δὲν ἐζήτηε εὐκαιρίαν νὰ μένη μακρὰν τῆς, ἀλλ' ὅμως εὐχαρίστως ἐδράττετο καὶ ἐπωφελεῖτο αὐτῆς, ὅσάκις παρουσιαζετο. Διὰ τοῦτο ὁ πόνος τὴν ἔδρανε πάντοτε καὶ κατέστρεφεν ὅλον τὸ γλυκὺ ὄνειρον τῆς εὐδαιμονίας τῆς.

Τώρα ἐστέκετα ἀναυδος καὶ ἀναποφάσιτος πρὸ τῆς νέας ἐνδυμασίας τοῦ χοροῦ. Ἐφοβεῖτο μήπως δὲν τὴν πηγαίνει τὸ ἀνοικτὸν πράσινον χρῶμά τῆς. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς μίαν ἐσπερίδα, ἐνδεδυμένη ὡραῖαν πολὺτιμον κυανὴν μεταξωτὴν ἐνδυμασίαν ἐφάνη κατωτέρα ἀπὸ μίαν λεπτὴν νέαν ἐνδεδυμένην ἀπέριττον λευκὴν ἐσθήτα.

Εἶχε παίξῃ μερικὰ τεμάχια μουσικῆς ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβαλοῦ καὶ—ἡ Εἰρήνη παρετήρησεν ὅτι, ὅταν ἀφῆκε τὸ ὄργανον, εἶχεν ἀνταλλάξῃ μὲ τὸν Ἄλβέρτον ἓν βλέμμα.

Καλύτερα νὰ ἐξεψύχει παρὰ νὰ παρετήρει τὸ βλέμμα ἐκεῖ-

νο. Οἱ ὠραιοὶ μαῦροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς καλλιτέχνης—οἱ διαυγείς καὶ γαλήνιοι τοῦ συζύγου της—ἐπλάσθησαν, νομίζεις, χάριν ἀλλήλων—ὦ! ἐκεῖνοι αἱ λάμπεις τῶν ὀφθαλμῶν των ἦσαν ἐρωτικοὶ ἀσπασμοὶ δύο ψυχῶν. Οὐδέποτε ὁ σύζυγός της τὴν εἶχεν παρατηρήσει τοιοῦτοτρόπως εἴτε ὡς μνηστήν, εἴτε ὡς σύζυγον.

Ὁ «δοντόπυος τῆς καρδιάς» ἔγινεν ἀνυπόφορος καὶ ἡ Εἰρήνη ἔχασε τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς της—Ἐκεῖνοι οἱ δύο ἠγαπῶντο καὶ ὁμῶς κατὰ βάθος ὁ Ἀλβέρτος ἦτο ἀχάριστος. Ἦγαπάτο ἀπείρωσ ὑπ' αὐτῆς, ἥτις ἐδόθη εἰς αὐτὸν ὡς σύντροφος τοῦ βίου καὶ ὁμῶς ἐφαίνετο ὅτι τοῦτο οὐδεμίαν ἐντύπωσιν τῆ ἔκκαμνε. Τῆ ἤρχετο νὰ φωνάζῃ δυνατὰ ἀπὸ τὸν πόνον.

Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη ἀπροσδόκητον ἀνακούφισιν. Ὅπισθὲν της μία γραῖα κυρία ἔλεγε περὶ τῆς καλλιτέχνης: «Ἀναχωρεῖ εἰς Παρισίους—νομίζω ὡς διδάσκαλος εἰς τὴν γερμανικὴν ἢ αὐστριακὴν πρεσβείαν». Λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα ἦτο τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Ἀργότερον καὶ ἡ ἰδίᾳ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετ' τὴν νεαρὰν καλλιτέχνην, ἥτις προσέκλινεν εὐσεβάστως πρὸς τὴν Εἰρήνην καὶ τῆ ἐγνώρισεν ὅτι ἀληθῶς ἀνεχώρει μετ' ὀλίγον εἰς Παρισίους καὶ ἴσως διὰ παντός.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ὁ Ἀλβέρτος τῆ εἶπεν: «Σήμερον ἡ ὄψις σου, καλὸ μου παιδί, δὲν ἦτο τόσο καλὴ—φαίνεσαι ἐξησθενημένη. Πρέπει κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὰ λουτρά».

Ἄχ! φαίνεται ὅτι ὁσημέρι ὀλιγώτερον ἤρρεσκεν εἰς αὐτόν, διότι ἦτο πάντοτε ἄθυμος, συνεσταλμένη καὶ μελαγχολικὴ.

Καὶ ποῖον χρῶμα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ; Διὰ τοῦτο παρατήρει τὸσον ἔμπροστις τὸ ὠραῖον πράσινον φόρεμα τοῦ χοροῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἄλλη τις ἤθελε ρήξῃ ἀναφωνήσεις εὐτυχίας καὶ θριαμβοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ Ἀλβέρτος, ἀλλ' οὐδόλως παρατήρησε τὸ νέον φόρεμα.

«Ξεύρεις ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμω ἐν μικρὸν ταξείδιον χάριν ὑποθέσεων, ἀγαπητῆ μου Εἰρήνη; Εἶναι ἀνάγκη ἀναπόδραστὸς! Ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν ἀπόψε νὰ λείψωμεν ἀπὸ τὸν χορὸν τῆς Β...»

«Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς;»

«Εἰς Παρισίους!—Ἀλλὰ τί ἔπαθες; δικτὶ ἐτρόμαξες; Δὲν θὰ μείνω πολὺν καιρὸν».

Αὐτὴ οὐδὲν ἀπήντησε.

Ὁ Ἀλβέρτος λοιπὸν ὄχι μόνον δὲν τὴν ἠγάπα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπέφευγε. Ἡ καρδιά του ἀνήκεν εἰς ἐκείνην τὴν ὑψηλὴν κόρην μετ' οὓς φλογεροὺς ὀφθαλμούς, τῆς ὁποίας οἱ λειστοὶ δάκτυλοι ἐπέτων ἐπὶ τῶν πλήκτρων καὶ παρῆγον τόσο θυμασίας, ἀλλὰ καὶ τόσο ἀκαταλήπτους διὰ τὴν Εἰρήνην ἤχους.

Ὁ ἀλγεινὸς δοντόπυος τῆς καρδιάς της εἶναι ἀνίατος. Αἴφνης διέρχεται ἀπὸ τὸν νοῦν της ὡς ἀστραπὴ μὲν σκέψις. «Ποῦ ἠμπορῶ νὰ προμηθευθῶ ἐν βεβύλβερ; Πῶς το κρατοῦν ὁμῶς; Ἐπειτα αὐτὸ τὸ μαῦρο πράγμα μοι προξενεῖ φρίκην».

Χωρὶς ν' ἀναμένῃ ἀπόκρισιν της, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ τρόμου της, ὁ Ἀλβέρτος ἀφῆκε τὸ δωμάτιον. Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν μεγαλοπρεπῆ μελωδικὰ κύματα κλειδοκυμβάλου. Ἦτο γνωστὸν ἄσμα, ἦτο μελωδία τοῦ Wagner ἐκ τοῦ Lohengrin. «Δὲν ἀναπνέεις μαζί μου τὴν γλυκειὰν εὐωδίαν».

«'Αλήθεια, δὲν ἠμπορῶ—μὴ εἶσαι κακὸς 'Αλβέρτε! Ἔχω φοβερόν δοντόπονον».

«Ἦ καυμένο παιδί! θὰ ἐκρουλόγησες. Πιθανῶς εἰς τὸ Τραμβάϋ. Ποῦ ἦσο τήμερον μετὰ μεσημβρίαν;» Δὲν παρατήρησεν ὅμως ὅτι ἡ ἐρώτησις του ἔμεινεν ἄνευ ἀποκρίσεως καὶ ἐξηκολούθησε. «Τότε καὶ ἐγὼ μένω 'ς τὸ σπίτι».

Μετὰ μικρὰν ὅμως προτροπὴν ἐκ μέρους τῆς Εἰρήνης ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μόνος εἰς τὸν χορὸν.

«Κύτταξε νὰ κοιμηθῆς, ἀγάπη μου, αὐτὸ θὰ σε κάμῃ καλὰ. Ἐγὼ ὅταν ἔλθω, μὴ φοβεῖσαι, δὲν θὰ σε ἀνησυχήσω».

Μάλιστα, θὰ ἐκοιμάτο—διὰ παντὸς θὰ ἐκοιμάτο. Εἶθε αὐτὸς νὰ ἦτο εὐτυχὴς ἄνευ αὐτῆς.

Ἐπὶ τοῦ κοιμωτηρίου της ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων εὐρίσκατο ζεῦγος φιαλιδίων μὲ διουγὲς ὑγρὸν «'Αλωροφάρμιον».—«'Εξωτερικῶς.»

Σήμερον εἶχε γυρίσῃ ἀπὸ φαρμακείου εἰς φαρμακεῖον διὰ νὰ προμηθευθῇ τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτὸ ἱατρικὸν κατὰ τοῦ πόνου της. Ἐδυτολεύθη πολὺ, διότι δὲν ἠθέλον νὰ τη δώσουν τοιοῦτο φάρμακον ἄνευ ἱατρικῆς συνταγῆς. Ἄλλ' εἶχε τόσον παρακαλέσῃ ἕνεκα τῶν ἀφορήτων πόνων.

Καὶ τώρα πλέον ἄλλο τι δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ ὅτι ὁ ἀνήκεστος καὶ καρδιοβόρος πόνος της θὰ ἐλάμβανεν ἕν τέλος. Εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν εἶχεν ἴδῃ ποτὲ μίαν εἰκόνα. «'Ἐν τῇ κλινικῇ τοῦ Βιλλρόθ.» Ὁ ἀσθενής, ὅστις ἔμελλε νὰ ἐγχειρηθῇ, ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στόματος καὶ τῆς ῥινὸς εἶδος προσωπίδος, ἣτις εἶχε ποτισθῇ μὲ χλωροφάρμιον. Εἰς ἐκ τῶν ἱατρῶν ἐκράτει τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς διὰ νὰ παρατηρῇ τὸν σφυγμὸν. Εἶναι ἀνάγκη ἢ προσωπίς ν' ἀφαιρῆται ἐγκλίτως.

Ἡ Εἰρήνη εἶχεν ἐτοιμάσῃ μέγα ταμάχιον βάττης. Ἀφοῦ ἐκλείδωσε καλῶς τὴν θύραν, ἔπεσεν ἡμικαθεδυμένη εἰς τὴν κλίνην καὶ ἔχυσε ταχέως χωρὶς νὰ τρέμῃ, τὸ περιεχόμενον τῶν φιαλιδίων ἐπὶ τῆς βάττης. Πολὺ γρήγορα!

Οἱ γλυκεῖς ναρκωτικοὶ ἀτμοί, οἱ ὅποιοι ἐξέρχονται, ἐξαεροῦνται ταχέως—ἀλλὰ συγχρόνως ἐσκέφθη ὅτι τὰ κενὰ φιαλίδια ἠμποροῦν νὰ τὴν προδώσουν. Ὁ Ἄλβέρτος ἔπρεπε νὰ νομίσῃ ὅτι τὸ πᾶν ἦτο μίᾳ ἀπερὶσκεψία καὶ οὐχὶ αὐτοκτονία. Ταχέως λοιπὸν τα ἀπέκρυσεν εἰς ἕν μικρὸν κιβώτιον. Ἐκεῖ ἴσως θὰ ἔμενον ἀπαρατήρητα. Εἶτα ἔδωσε τὴν βεβραγμένην βάττην εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἐπρεπεν ὡσαύτως ν' ἀφαιρέσῃ καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν φιαλιδίων—τώρα ὅμως ἦτο ἀργὰ πλέον.

Ἦσθάνετο μίαν ἀτελεύτητον ἡδονήν. Οὐδὲν ἔχνος ἀγωνίας. Μακρόθεν ἤκουεν εἰς τὸ μαγειρεῖον κρότον πινακίων καὶ τὸν γέλωτα τῆς θαλαμηπόλου. . . . Δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ φωνὴ τοῦ Ἄλβέρτου; Δὲν ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν; ὄχι! Ἦπατήθη βεβαίως. Τώρα πετᾷ. Ἀπίρως γλυκὴ αἴσθημά τη προξενεῖ ἡ αἰώρησις ἐκείνη. Ἐγέλα ὑπὸ χαρᾶς. Εἶτα ἤρχισε νὰ βομβῆ τι, ὡσεὶ ἤρχετο μακρόθεν σιδηροδρομικὴ ἀμαξοστοιχία. Τέλος ἀπεκλιμῆθη ἔντελῶς καὶ ἄνευ ὀνείρων—Μίαν φορὰν μόνον ἐξύπνησε καὶ ἤκουσεν ὅτι κάποιος ἐσφυροκόπει εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν ἐτρέπα. Ὅμως ταχέως πάλιν ἀπεκοιμήθη καὶ ὠνειρεύετο—τόσον θαυμάσιχ. Ἦτο εἰς τὴν κλίνην της καὶ ἐκοιμάτο τόσον ἥσυχχ, τόσον καλχ. Ὁ Ἄλβέρτος ἐκάθητο πλησίον της καὶ ἔθετε τὴν κεφαλὴν του, τὴν ὡραίαν κεφαλὴν του εἰς τὸ στήθος της.—Ἐξέκρυα κάποιος τὴν ἐκτύπησεν ἑλαφρῶς καὶ ἐξύπνησε—ἡ κεφαλὴ, ἡ ὁποία ἔκειτο ἐπὶ τοῦ στήθους της μὲ τὸ οὖς πρὸς τὴν καρδίαν της, ἦτο πολὺ

και μια ξένη ανδρική φωνή έλεγε. «Η καρδιά αρχίζει να πάλλη!»—και ένδησεν άμέσως ότι εύρίσκεται ακόμη εις την ζωήν. Το κλειθρον τής θύρας είχε διαρρηχθῆ, τὸ τεμάχιον τής βλάττης ἦτο έρριμμένον κατὰ γῆς. Ὁ σύζυγός της μετέθλιμμένον πρόσωπον έστέκετο ὀπισθεν τοῦ ιατροῦ. Αὐτῆ τότε σιγὰ σιγὰ έψιθύρισε πρὸς αὐτόν. «Πότε αναχωρεῖς διὰ Παρισίους;»—«Οὐδέποτε· πρὸ ὀλίγου συνενοήθην τηλεφωνικῶς. Δέν θά σε αφήσω πλέον μόνην, τρελλό παιδί. Δι' ένα μικρόν δοντόπονον ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃς τοιαύτην τρομερὰν άπερυσκεψίαν. Ἐάν ἡ βλάττα ακόμη ὀλίγον δέν άφηρεῖτο, ὁ άήρ»—ὁ ιατρός του ένευσε νὰ σιωπήτῃ.

Ἡ Εἰρήνη ἡσθάνετο τὴν κεφαλήν της έν παραζάλη και νκυτίας εις τὸν στόμαχον. Και ὅμως άφατον ἡδονήν της προυξένει ἡ συναίσθησις τής ζωῆς, ἥτις ὡς έλαφρός ρύαξ διέτρεχε τὰς φλέβας και τὰ νεῦρά της. Τί καλά που δέν άπέθανε.

Ἡ Εἰρήνη κατὰ τὰ έπιδόρπια ἔθραυσε με τοὺς ὀδόντας της έν εὔθρυπτον άμύγδαλον. «Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ—θὰ πάθῃς πάλιν δοντόπονον» έφώναζεν έντρομος ὁ Ἄλβέρτος. «Ἐκτὸς τούτου ακόμη δέν υπήγαμεν εις τοῦ ὀδοντοιατροῦ.»—Ἐπὸ τὸν εὔτυχῆ εκείνον δοντόπονον, τὸ πᾶν μετεβλήθη. Ἡ νεαρά γυνὴ άπεφάσισε νὰ κερδίσῃ τὸν σύζυγόν της και το κατώρθωσε. Διὰ τὸ κλειδοκύμβαλον ἦτο πλέον άργά· άλλ' έμαθε ν' άκούῃ και νὰ έννοῇ, πρὸ παντός ὅμως νὰ ἦναι άφελῆς και φαιδρά, ὅπως εκείνος ἤθελε. Κατ' αρχάς έπαιζε κωμωδίαν· άλλ' έπειτα ὅταν εκείνος έφάνῃ εὔχαριστημένος, τὸ φαιδρόν πρόσωπον ἤλθε μόνον του.

«Δέν μοι χρειάζεται ὀδοντοιατρός, έλεγε γελῶσα, ἔχω δόν-

τια άρχαίς και καθόλου δέν γνωρίζω τί θὰ εἰπῆ δοντόπονος. Τότε ἠθέλησα μόνον νὰ κοιμηθῶ και νὰ μὴ έξυπνήσω πλέον. —Διατί τρομαζεις; Τώρα χαίρομαι τόσῳ περισσύτερον, διότι ζῶ· και σὺ εἶσαι τόσον εὔχαριστημένος δι' αὐτό.»

«Εἶσσι μία ἡρώις—ὄχι διότι ἠθέλησες ν' άποθάνῃς, άλλὰ διότι έκέρδησες τὴν ζωήν, τὴν εὔτυχίαν.»

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

Γ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Μία κυρία έν κύκλῳ φίλων και γνωρίμων ὀμιλεῖ ίσχυριζομένη ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολος εις τὴν άγάπην της.

— Ἄγαπῶ ὅμως τὰ παιδάκια, λέγει ὅταν ἦναι μικρά, καθῶς και τὰ διαμάντια.

— Ὅταν ἦναι μεγάλα, προσέθηκεν κάποιος.

*
*

Κατίνα! λέγει ἡ μητέρα πρὸς τὸ κοριτσάκι της· πήγαίνε εις τὸ χασάπη δίπλα και κῦτταξε ἂν ἔχη ποδάρια άρνίσια.

Ἡ Κατίνα μεταβαίνει και έπιστρέφει μετ' ὀλίγον.

— Μαμά, δέν ἠμπόρησα νὰ ιδῶ ἂν ἔχη άρνίσια ποδάρια ὁ χασάπης.

— Γιατί;

— Γιατί... έφοροῦσε τὰ παπούτσιά του.

Ο ΚΟΜΒΟΣ

Θεέ μου, τί απαισιόδοξος άνθρωπος.

Και όμως η τύχη ακούραστος έτρεχε κατόπιν του και του έχαριζε τα ζηλευμένα χαρίσματά της.

Και τί δέν του έδωκε δια νά τον καλομοιράνη και νά κερδίση την αγάπη του!!

Μά τίποτε· όλα τα έβλεπε μαύρα και δέν κατώρθωνε νά τον εύχαριστήση τίποτε.

Ίδιαιτέραν αντίπαθειαν είχε με τον γάμον, που ένώνει δύο πρόσωπα δια παντός.

— Και τί είναι αι άσυμφωνίαι και τα φανερά και κρυφά διαζύγια; άπόπειρα τής ανθρωπότητας ν' άποδείξη αυτόν τον ζυγόν.

"Όταν έγίνετο λόγος δι' έκλογήν συζύγων συνειθιζε νά λέγη—όσον γνωρίζονται οι άνθρωποι τόσον παρ' αγνωρίζονται.

*
**

Μίαν ημέρον δέν είχεν εις τα χείλη του εκείνο τὸ στερεότυπον σαρκαστικόν μειδιάμα του. Είχεν ένα μειδιάμα αγαθόν, πρόσχαρο και ήτο τόσον διαφορετικός, ώστε όλοι μέσα εις την κομητήν αΐθουσαν τής κ. Μαργαρίτου το παρετήρησαν.

Χωρίς κανείς νά τον έρωτήση ως νά έμάντευσε τους διαλογισμούς όλων εκάθισε πλησίον τής οικοδεσποίνης, η οποία κατεγίνετο νά ετοιμάση τὸ τσάι και ήρχισε νά διηγῆται.

Δέν φαντάζεσθε τί μου συνέβη; Πρό πέντε έτών έπερνούσα από την Μυτιλήνην την πατρίδα μου. Τους εκεί συγγενείς μου δέν τους έγνώριζα, άλλ' η υποδοχή ήτο εγκάρδιος και όλοι έφιλοτιμοῦντο νά εύρίσκουν πώς όμοιάζω με τον πατέρα μου, ενῶ έγώ ήμην απαράλλακτος η πολίτισσα μητέρα μου.

Εις τὸ σπίτι του εξαδέλφου, όπου έμενα, η κόρη του ήτο αληθινόν αγαλματάκι, ώραία αληθινά με μάτια μεγάλα δάμαυρα και στάσιν αρχαίας θεάς, με έκφρασιν Παναγίας. 'Ο εξαδέλφος μου μ' επήρε ιδιαιτέρως και με ειπε πώς επρόκειτο ν' αρραβωνίση την Πελαγίαν του μ' έναν πατριώτη, που έμπορεύετο εις την πόλιν.

— Λείπει χρόνια πολλά, δέν ξεύρω τα φυσικά του. 'Εγώ την έχω μονάκριδη και φοβοῦμαι. 'Εσύ μέσα εις την πόλιν θά τον ήξεύρης νά μου ειπῆς όλην την αλήθειαν· έγώ δέν βιάζομαι· τὸ κορίτσι μου έχει τὸ σπίτι του, όπως είναι η τάξις του τόπου μας και τα έληθόδενδρά του και την προκοπή του και την εύμορφίαν του και τά . . . Τὸν διέκοψα.

— Ναί, λαμπρὸ κορίτσι και τὸ όνομα του γαμβροῦ;

— 'Ο Στέφανος ὁ Πόντος. Την είδε πέρυσι και την άρσε και μού την ζητεῖ. 'Η δουλειαις ξεύρω πάνε καλά, μά . . .

— 'Ο Στέφανος ὁ φίλος μου, ὁ αδελφός μου. Ναί, έκλεψε και μίαν εικόνα τής Πελαγίας πέρυσιν. Μά δέν μου ειπε τὸ όνομά της, γι' αυτό όταν είδα την Πελαγία ενόμισα πώς την είδα και άλλοτε, μά δέν καλοθυμήθηκα αν 'εστὸ αρχαιολογικόν Μουσεῖον τῶν 'Αθηνῶν η όμοίαζε με κανέν άγιογράφημα του 'Ραφαήλου.

Μά ὁ Στέφανος πάλιν, ὁ όποιος ήτο ὁ πλέον εύχαριστος και ανοικτόκαρδος φίλος του κόσμου, που διέλυσε και την ιδικήν μου απαισιοδοξίαν, ήτο κατάλληλος και δια σοβαρόν συζυγικόν βίον και ήτο άξιος σύζυγος αυτού του λαμπροῦ κοριτσιού.

'Εκείνος λιγάκι χριστοπαικτικῆς, εκείνος λιγάκι μέθυσος, εκείνος πολὺ λιτρευτῆς του κόσμου. "Α, όχι ήθελα νά μιλήσω σάν τιμιος άνθρωπος.

'Ο εξαδέλφος μου μ' ήλπισε μόνον με την συνειδησίμ μου, διότι κάποιος τον προσεκάλεσεν έξω κ' έγώ έβασανίσθηκα αρκετά, όταν ενίκησεν η απαισιοδοξία μου.

— Ναί, έχει ελαττώματα ὁ Στέφανος πλλά· κι' αυτή η

μαντόνα ποιος ξεύρει τί κρυφή ὄχενδρα εἶναι καὶ πῶς προσποιεῖται; Καὶ ἔπειτα χάνω καὶ ἐγὼ τὸν διασκεδαστικό μου φίλον. Τελείωσε περὶ ἡ ζωὴ τοῦ καφενεῖου καὶ τοῦ υπαίθρου. Κι' ἔπειτά με ὑπεσχέθη, ἐπειδὴ με ξεύρει λέγει γὰρ κακὸ ὑποκείμενον, ἅμα νυμφευθῆ νά μὴ με πατήσῃ εἰς τὸ σπῆτι του.

Ἐπανῆλθεν ὁ ἐξάδελφός μου καὶ ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς αὐτὸ τὸ στάδιον τῶν συλλογισμῶν, ὅταν ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησίν του σὰν ἄνθρωπος, ποὺ ἐπερίμενε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασίν του ἀπὸ τὰ ἴδικά μου χεῖλη.

Σὰς ἐτυχέ ποτε νὰ σας ζητήσουν συμβουλὴν;

Ἡ οἰκοδέσποινα λησμονήσασα τὸ τσάι ἔνευσε καταφατικῶς.

— Μὰ συμβουλὴν, ποὺ νὰ ἐξαρτᾶται μὴ ζωὴ ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ ναὶ ἢ ὄχι σας; ἐμένα μῶλον τὸν σκεπτικισμόν μου μὲ ἐπερέχυσε κρύος ἴδρω.

Ἐξαφνα μία διαβολικὴ ἰδέα μου πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι, ν' ἀναθέσω τὰ πάντα εἰς τὴν τύχην.

Ἐνῶ ὁ ἐξάδελφός μου περιέμενε μὲ ἀγωνίαν, τὴν ὁποίαν καταλάμβανα ἀπὸ τὸ τριξίμο τῆς ἐφημερίδος, ποὺ τον ἐσκέπαζε, ἔξαφνα ἔδεσα ἓνα κόμδα ἔστοῦ μανδηλοῦ μου τὴν ἄκρη καὶ μίαν ἄκραν ἀφήκα ἄδετη. Συλλογίσθηκα ἂν ἐγγίσω τὸν κόμδο, νὰ πῶ τὸ ναί, τὸ ὁποῖον μὲ λαχτάραν περίμενε ὁ γαμβρός καὶ ὁ πενθερός. Ἐδίπλωσε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἐβγαλε τὰ γυαλιά του καὶ μου εἶπε μὲ γαλήνην.

— Ἐξάδελφε, αἱ πληροφορίες σου δὲν εἶναι ἴσως καλά.

Ἐπετάχθηκα γελαστός καὶ εἶπα χωρὶς νὰ το θέλω.

— Κρατῶ τὸν κόμβον . . .

— Τί εἶπατε;

Κατάλαβα τὸ γελοῖον καὶ ὅπως συνήθως κάμνομεν διὰ νὰ σκεπάσωμεν γελοῖαν προᾶξιν, πῆρα ὕψος σοβαρόν καὶ εἶπα πλησιάζας τὸν ἐξάδελφόν μου.

— Ὁ Στέφανος εἶναι φίλος μου παιδικός. Ἦμπορεῖ νὰ κάμῃ εὐτυχισμένο τὸ παιδί σου. Ἄν ἐσυλλογίσθηκα πολὺ . . .

— Σὲ ξεύρω εἶσαι ἀπαράλλακτος ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας

σου, δὲν ἀφίνει τίποτε ἔς τὴν τύχην ὅλα τα ζυγίζεις, ὅλα τα μετροῦς.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔλυναι ἀπὸ τὸ μανδῆλί μου τὸν κόμβον.

Ἐτηλεγράφησαν ὅτι δέχονται, μαζεύθηκαν συγγενεῖς, διεσκεδάσαν καὶ ἡ Πελαγία μου ἔρριπτε βλέμματα εὐγνωμοσύνης, τὰ ὁποῖα μου ἔλεγαν μὲ εὐγνωμοσύνην ὅτι δὲν ἦτο ἀδιάφορος διὰ τὸν κλέπτην τῆς φωτογραφίας τῆς.

Πολὺ παλαιὰ τεφτέρια ἀνοιξες. Πῶς δὲν τὴν διηγείσο τὴν ἱστορίαν σου πρὸ δέκα ἐτῶν νὰ ἔχη τοῦλάχιστον ἓν χάρισμα νὰ ἦναι νωπὴ, εἶπεν ὁ κ. Φαναριώτης, ὁ ὁποῖος ἠθέλεν εἰς τὰς ἐσπερίδας νὰ ὁμιλῇ μόνον ἐκεῖνος καὶ δὲν ὑπέφερον νὰ ὁμιλοῦν ἄλλοι.

*
**

Σήμερον, τὸ πρωί, ὅτε ἐξύπνησα πετιέται μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὁ Στέφανος, ἓνας Στέφανος πελώριος, παχὺς, ῥοδοκόκκινος.

Μὲ φιλεῖ, μὲ ἀποκαλεῖ εὐεργέτην του καὶ ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι ἀμέσως μὲ ἐντροπὴν ὅτι του χρεωστῶ μερικὰ ἀπὸ χαρτοπαίγνιον.

— Καλὰ ἀδελφέ, μὴν κάμνης ἔτσι.

— Νὰ μὴν κίμνω ἔτσι, μὰ ποῖος εἶπε ἐκεῖνο τὸ περίφημο κρατῶ τὸν κόμβον;

— Αἶ, καὶ τί μ' αὐτιό, ἀπῆντησα κατακόκκινος.

— Τί μ' αὐτό;

— Ναί.

— Εἶπες κρατῶ τὸν κόμβον δηλαδή, ἐγὼ ἔχω τὴν τελευταίαν λέξιν. Ὁ πενθερός μου σου εἶπε, ναί. Καὶ ἤρχισαν τὰ φιλικὰ χεῖλη σου νὰ λέγουν ὅσα δὲν με ταιριάζουν. Θαρρεῖς, ἀδελφέ, ἐντράπηκα νὰ φανῶ κατ'ἄτερος ἀπὸ τὰς συστάσεις σου. Τὰ ἀφηκα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐλατιώματα, ποὺ ἐσκέπασεν ἡ φιλικὴ σιωπὴ σου. Εἶμαι εὐτυχῆς ἄνθρωπος. Ἡ Πελαγία εἶναι θαυμάσιος χαρακτήρ.

Ἔχω καὶ ἐγὼ τὸς ἰδιοτροπίας μου, μὲ ὑποφέρει μὲ θαυμασ-
στὴν ὑπομονὴν καὶ με διορθώνει μὲ τέχνην. Καὶ τὰ παιδά-
κιά μου . . ἀγγελούδια. Ἄκουε, τὸ πρῶτο πρῶτό το ὄνόμασα
Κωνσταντῖνον. Ἐπρεπε τὸ ὄνομα ἐκείνου, ποῦ κρατοῦσε τὸν
κόμβον τῆς εἰδαιμονίας μας, ν' ἀντιλαλή μέρσα ἔς τὸ σπῖτι
καθημερινῶς.

Αὐτὴ ἦτο ἡ γνῶμη τῆς Πελαγίας. Τώρα ἔχω ἐντολὴν νά σε
παρακαλέσω νά ἔλθῃς τὸ καλοκαῖρι εἰς τὴν Μυτιλήνην ἔς τὸ
σπίτι μας, δηλαδὴ εἰς τὸ σπῖτι σου.

Ἐγέλασα μὲ τὴν καρδιά μου καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ Στεφάνου
διέλυσε τὴν . . .

Μὰ δὲν ἐτόλμησα νά φανερώσω τὴν ἀλήθειαν

Ἦτο τόσο ὠραῖον δημιούργημα ἡ εὐτυχία αὐτὴ, ὥστε δὲν
θέλησα ὁ Στέφανος ν' ἀλλάξῃ γνῶμην διὰ τὸ δημιούργημά
μου καὶ νά μάθῃ πῶς δημιουργὸς εἶναι ὁ συνειθισμένος τα-
χυδακτυλοργός, ἡ τύχη.

— Ὁ Θεός, φίλε μου, ὁ Θεός, εἶπεν ἡ κ. Μαργαρίτου
προσφέρουσα τὸ τέϊον.

— Ναί, μὰ συμφωνεῖτε βέβαια μαζί μου, ὅτι τὰ καλὰ μελε-
τημένα συνοικέσια δὲν ἀπολήγουν πάντα εἰς ἀγαθὸν τέλος.
Θὰ ὁμολογήσετε πῶς οἱ ἄνθρωποι ὅσον γνωρίζονται τόσο
παραγνωρίζονται.

— Ἄ! ὄχι, δὲν ὁμολογῶ τίποτε.

— Τότε πῶς ἐξηγεῖται ἡ μεταβολὴ τοῦ φίλου μου, τὸν
ὁποῖον ἐγὼ ἐγνώρισα τόσο καλά ;

— Καταλήγω εἰς τρεῖς ὑποθέσεις· ἡ τελευταία ἔχει τὰς
προτιμήσεις μου.

α' Πιθανὸν ὁ φίλος σας νά μὴν ἠθέλησε νά διαψεύσῃ τὰς
συστάσεις σας, ὅπως σας εἶπε.

β' Πιθανὸν ἡ σύζυγος νά τον ἀγαπᾷ τυφλὰ καὶ ἐπομένως
νά τον κρίνῃ θεότυφλα, καὶ γ' πιθανὸν τὰ εὐθραυστα τῆς συ-
ζύγου του χερᾶκια νά τον ἐπλασαν. Αὐτὸ το λέγω μὲ ὑπερη-
φάνειαν μου : ἡ γυνὴ πολλακίς βοηθεῖ τὸν πλάστην τῆς εἰς
τὸ πλαστικὸν ἔργον του.

Πέρνετε ἀκόμη ὀλίγον τσαῖ ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ . . .

Τί εἶναι **ποιήσις** ποτὲ εἰς μίαν ἔκστασίν μου,
θέλησα νὰ γνωρίσω . . .

Κ' ἐτόλμησα τὸν οὐρανὸν, φίλη, νὰ ἐρωτήσω
αὐτό, ἔς τὴν προσευχή μου.

Φωνὴ εὐθὺς ἀρτήχησεν εἰς τὰ ἐσωτικά μου,

— **Ποίσις εἶν' ἡ κόρη ?**

Κ' ἐσημειώθη στιγμηδὸν εἰς τὰ ἐνδόμυχά μου
ἡ λέξις τότε, **κόρη** . .

Μ' ἀγρὸ παλμὸν ἠρώτησα καὶ ψυχικὸ μου πάθος,
σὲ μὰ μ' ἀπελπισία . . .

τὸν Ὑψιστο διδάσκαλο, νὰ μάθω χῶρίς λάθος,
τί εἶν' **ἀθανασία**.

— **Ἀθανασία** ἤκουσα φωνὴν τεταραγμένος
ἐντός μου, — **εἶν' ὁ ἔρω**.

Κ' ἔρω εἰς τῆς καρδίας μου εὐρίσκειται γραμμένος,
τὸ πλέον βαθὺ μέρος.

Τί εἶναι **τύχη** θέλησα, νὰ ἴδῶ ἔς αὐτὴν τὴ σφαῖρα,
σὲ μὰ καταδρομὴ μου . . .

Καὶ ῥώτησα τὸν Πλάστη μας αὐτὸ μίαν ἡμέρα,
μὲ πόνο ἔς τὴ ψυχὴ μου.

— Τύχη, μ' ἀπήρτησε φωνὴ ἀμέσως οὐρανία,
εἶναι οἱ ὀφθαλμοί σου,
ἢ εὐγενής, ὦ φίλη μου εὐαίσθητος καρδία
καὶ ἡ ἀγνή ψυχὴ σου . . .

Ἐκτοῦ ἢ φαντασία μου εἰς ὅλη τὴ ζωὴ μου,
ἀπ' ἄστρα σὲ λουλουδία
πετᾶ, καὶ γράφει πάντοτε γιὰ σένα ἡ ψυχὴ μου
ἔρωτικά τραγούδια.

Κ. Σ. ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

— Νά σοῦ πῶ φίλε μου. Ὅ τι θέλεις ἄλλο ζήτησέ μου,
ἀλλὰ βιβλία ὄχι.

— Μὰ γιατί;

— Γιατί τὰ δανειζόμενα βιβλία δὲν ἐπιστρέφονται. Νά,
βλέπε τὴν βιβλιοθήκην μου; Κατηρτίσθη ἀπὸ βιβλία, πού
μου ἐδάνεισαν οἱ φίλοι μου!

*
* *

— Ὁ μικρὸς Μιμῆς ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του.

— Μπαμπά, γιατί λένε μητρική γλώσσα καὶ δὲν λένε
πατρική γλώσσα;

— Γιατί, παιδί μου, αἱ μητέρες μιλοῦν περισσότερα ἀπὸ
τοὺς πατέρας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΒΩΔΑΚΗΣ

◀▶

Πρὸ δεκαπενταετίας ὁ κ. Βωδάκης διωρίσθη ἔκτακτος ὑ-
πάλληλος διαρκῆς ἀντὶ προσωρινοῦ. Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ μόνον
φωτεινὸν γεγονός τῆς σκοτεινῆς ὑπάρξεως τοῦ μικροῦ παλλή-
λου. Οἱ συνάδελφοί του, οἱ νέοι πρὸ πάντων, τὸν πειράζον
ὀλίγον, ἀλλὰ συνείθισεν εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν ἀπὸ και-
ροῦ. Ἄλλ' ὅ τι τον ἀνησυχεῖ ἀπὸ τινων ἡμερῶν, δὲν εἶναι ἡ
προαγωγή του, τὴν ὁποῖαν ὀλίγον ἐλπίζει. δὲν εἶναι ἡ σύζυ-
γός του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἤλπισεν, ἀλλ' ἡ υἰγεία του.
Ναί, ἀναμφιβόλως, ἀπὸ τινων ἡμερῶν δὲν εἶναι καλὰ εἰς τὴν
υἰγείαν του.

Εἰς ἐπίμετρον δὲν παρατήρησε τοῦτο μόνον αὐτός. Μίαν
πρωίαν, ὅτε οὗτος εἰσῆρχετο εἰς τὸ γραφεῖον, ὁ μικρὸς Στου-
πόχαρτος παρατηρήσας τὸ πρόσωπον οὗτοῦ ἀνέκραξεν:

— Πῶς ἐκοκινίσατε ἔτσι, κύριε Βωδάκη, πόσον εἶναι τὰ
μάτια σας σκοτισμένα! Πρέπει νὰ προφυλάττησθε, κύριε Βω-
δάκη, δὲν θ' ἀποφύγητε τὴν ἀποπληξίαν!

Καὶ ἔχει δίκαιον ὁ μικρὸς Στουπόχαρτος. Ὁ κ. Βωδάκης
αἰσθάνεται τὴν κεφαλὴν του βαρεῖαν, τὸ καπέλλο του, τὸν
στενοχωρεῖ, σκάνει. Ὅχι ὅτι εἶναι νέος καὶ ἐλπίζει δὲν ξεύρω
τί. ἀλλὰ διότι ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἀκόμη. Ὅχι ἦτο τό-
σον καλόν, νὰ ἐπροβιβάζετο εἰς τὴν θέσιν ἀποστολέως τῶν ἐμ-
πορευμάτων! Ἄ! Ἡ μανία τῶν μεγαλειῶν! Νὰ δύναται νὰ
καταπλήξῃ τὴν πενθεράν του, τοὺς γείτονάς του, μὲ τὸ βάρος
τῶν τίτλων του! Πλὴν, ὄχι, ὁ κ. Βωδάκης τα μπαλάρει! Δὲν
ἐλπίζει πλέον τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν υἰγείαν του.

Τὴν ἐγκύριον, τὰς ἐπομένους ἡμέρας οἱ συνάδελφοι τοῦ κ. Βωδάκη τον παρατηροῦσι μετὰ προσοχῆς, ἥτις τον ἀνησυχεῖ. Αἰσθάνεται ὅτι ὁλοὲν χειροτερεύει, ὅτι αὐτὸ θὰ φαίνεται βέβαια. Τέλος ὁ μικρὸς Στουπόχαρτος καταστέλλων τὴν συγκίνησίν του, τὸν ἐπλησίασε καὶ τον εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Δὲν ἤθελα νὰ σας ἀνησυχίσω, κ. Βωδάκη, ἀλλὰ μου φαίνεται ὅτι τὸ κεφάλι σας πρίσκειται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν· θὰ το παρατηρήσατε.

Ὁ κ. Βωδάκης τα χάνει.

Εἶναι ἀληθές ὅ τι λέγουν· τὸ ἐννοεῖ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν, τὴν ὁλοὲν αὐξάνουσαν, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ὅταν φορῇ τὸ καπέλλο του. ὦ! νὰ ἀποθάνῃ ὑδροκέφαλος!

Καὶ τὴν ἐσπέραν ἐξερχόμενος ὁ κ. Βωδάκης βεβαιοῦται μετὰ τρόμου ὅτι δὲν δύναται πλέον κατ' οὐδένα τρόπον νὰ βάλῃ τὸ καπέλλο του. Ὁ θάνατός τον ἀκολουθεῖ κατὰ πόδας!

Ὁ φαρμακοποιός, τοῦ ὁποίου ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν, τοῦ εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε τίποτε, ἀλλ' ἀπὸ τὸ πλήρες οἴκτου βλέμμα του ὁ κ. Βωδάκης ἐνόησε τὸ εὐσεβὲς ψεῦδος, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπεται νὰ λέγωσιν εἰς τοὺς ἀπηλπισμένους. Κατηφῆς μετέβη παρὰ τῷ πιλοπώλῃ του:

— Θέλω ἓνα μεγάλο, μεγάλο καπέλλο, δι' ὑδροκέφαλον, τὸ δικό μου τώρα εἶναι παρὰ πολὺ μικρόν, νά, παρατηρήσατε.

Ὁ πιλοπώλης στρέφει καὶ ξαναστρέφει τὸ καπέλλο καὶ τέλος σηκώνει τὸν πέτσινον ἐσωτερικὸν γῦρον.

— Τὸ καπέλλο σας, λέγει, θὰ σας ἐπήγαινε πολὺ καλὰ, κ. Βωδάκη, ἂν δὲν ἐθέτετε τέσσαρας ἐφημερίδας μὲς' ἀπὸ τὸ πεσί.

Τὸ μυστήριον ἐλύθη ἤδη. Ὁ μικρὸς Στουπόχαρτος εἶχε τὴν ὑπομονὴν ἐκάστην ἡμέραν νὰ κολλᾷ ἀνὰ μίαν χαρτίνην ταινίαν εἰς τὸν πῖλον τοῦ κ. Βωδάκη! ὦ! τὸν κατεργάρον! Πλήρης χαρᾶς καὶ ὀργῆς ὁ κ. Βωδάκης τρέχει εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ὁ διευθυντής του τον ἀναμύνη.

— Γνωρίζω, κ. Βωδάκη, ὅτι πάσχετε.

— ὦ! κύριε, τρυλλίζει οὗτος τεταραγμένος, βουνά ἀπὸ χαρτί . . .

— Γνωρίζω, γνωρίζω, διακόπτει ὁ διευθυντής μετὰ πατρικῆς φιλοστοργίας. Εἶναι ἱστορία ὀλοκλήρος· εἰς ἀνταμοιβὴν σας ἀπονέρω τὴν θέσιν καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀποστολέως ἐμπορευμάτων!

Ὁ κ. Βωδάκης κλαίει ἐκ χαρᾶς καὶ εἰς ἐκδήλωσιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του πετᾷ εἰς τὸν ἄερα τὸ πολυθρύλητον . . . καπέλλο του.

Κατὰ τὸν R. Παυλόβσκιην

ΑΝΤ. ΠΑΠ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Ἡ ἄμαξα φθάνει εἰς σημεῖον ὅπου ἡ ὁδὸς εἶναι πολὺ ἀνώμαλος.

Ὁ ἄμαξηλάτης κατέρχεται καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἄμαξῃ λέγει: — Κύριοι, ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα μόνον μουλάρια μποροῦν νὰ περιπατήσουν! !

Πρέπει νὰ καταβῆτε καὶ νὰ πάρετε τὸν δρόμον πεζοί.

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΔΗΜΩΔΟΥΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΗΜΠΟΡΩ ΚΑΙ ΗΞΕΥΡΩ

Ἐν τῷ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Ζηκίδου ἐκδοθέντι βιβλίῳ ὑπὸ τὸν τίτλον « Λεξικὸν ὀρθογραφικὸν καὶ χρηστικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τῆς τε ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας », ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων διδασμάτων τοῦ δεινοῦ γραμματικοῦ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν ἡμῶν καὶ γνώμη τις τοῦ κ. Γ. Ζηκίδου, καθ' ἣν τὰ ῥήματα τῆς δημώδους γλώσσης ἡμπορῶ καὶ ἡξεύρω, ἅτε ἐκ τῶν τύπων ἔμπορῶ καὶ ἐξεύρω γινόμενα δεῖν νὰ γράφονται διὰ τοῦ ι ἐν ἀρχῇ, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ η ἢ διὰ τοῦ ει. Ὡς λόγον δὲ τῆς διὰ τοῦ ι γραφῆς φέρει ὁ κ. Ζηκίδης τὸν ἐξῆς, ὅτι « οὐχὶ μόνον ἐν τῇ δημῳδίῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τὸ ε ἐγένετο ι προβλ. ἐν ἐπιγρ. ἐν ἀντρηίῳ καὶ ἐν ταῖσι καὶ τῷ Λακων. σιός, Κρητ. Θιός (= Θεός) κλπ. Πολλῆς εὐγνωμοσύνης ἄξιός ἐστιν ὁ ἐλλόγιμος καθηγητὴς, διότι δὲν ἀπαξιοῖ νὰ ἐπιμελῆται καὶ τῆς ζώσης γλώσσης τῶν Ἑλλήνων, τῆς δημῳδου δὴλον ὅτι, τὴν ὀρθὴν γραφὴν πολλῶν πλημμελῶς ἐχόντων εἰσηγούμενος καὶ νέους ὅρους ἀντὶ τῶν ἐσφαλμένων προτεινόμενος. Καὶ ὅσον μὲν ἀπρῶτ' αὐτοῦ προτεινόμενος νέους ὅρους ὑπὸ τοῦ κ. Ζηκίδου, ἀγνωστον εἶνε ἂν θὰ ῥιζοβολήσωσιν ἐν τῷ ἑλληνικῷ γλωσσικῷ ἐδάφει τῆς γραφομένης. Κατὰ ποίους δὲ νόμους γίνονται παρεκτετατοὶ ὑπὸ τῆς ὀλομελείας ἔθνος τινὸς νέοι ὅροι καὶ νέαι λέξεις, διδά-

σκει ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς γλωσσολόγος Whitney ἐν τοῖς ἀναγνώσμασιν αὐτοῦ περὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς συγκριτικῆς γλωσσικῆς, τοῖς εἰς τὴν ἑλληνικὴν μετερρυθμισμένοις ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου γλωσσολόγου κ. Γ. Χατζιδάκι ἐν σελίδι 78 « ὁ λόγος καὶ αἱ μεταβολαὶ τοῦ λόγου εἶνε τῶν δημοσίων πραγμάτων ἐκάστου ἔθνους· ἀλλὰ τὸ ἔθνος δὲν δύναται ὡς ἔθνος νὰ γένηται εἰσηγητὴς τινος, ἀλλὰ τρόπον τινὰ διορίζει ἐπιτετραχημένους, ὧν ὅμως τὰς πράξεις ἐπιφυλάσσεται ἐκαστοτε νὰ ἐγκρίνη ἢ ἀπορρίψῃ ». Καὶ ἐν ἰδίᾳ σελίδι. « Ἡ κοινωνία, ἧς κτῆμα εἶνε ἡ γλῶσσα, δὲν ἐπιτρέπει ἵνα καὶ μία κεραία αὐτῆς (τῆς γλώσσης δηλ.) ἄνευ ἀνάγκης μεταβάλληται, μόνον δὲ τοιαῦται ἀλλοιώσεις, ὅσαι ἀρέσκουσιν εἰς τὸ περὶ γλώσσης αἶσθημα πάντων, ἅτε ἀνταποκρινόμεναι καὶ θεραπεύουσαι ἀνάγκας καθολικῶς ἐπαισθητάς, μόνον αὗται ἔχουσιν ἐλπίδα νὰ τύχουσιν ἐγκρίσεως καὶ ἐπιδοκιμασίας καὶ οὕτω γίνωνται παρεκτετατοὶ εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν τῇ γλώσσῃ χρῆσιν ὡς ἀνεγνωρισμένος γλωσσικὸς θησαυρός ». Καὶ ἐν σελίδι 70 ἐπάγεται « Πανταχοῦ ἐν παντί μέρει καὶ μορίῳ τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου ἰσχύει, καὶ τοῦτο ἄνευ τινὸς περιορισμοῦ, τὸ ἀξίωμα *usus norma loquendi* (ἡ χρῆσις εἶνε κανὼν τοῦ λέγειν) καὶ ἕκαστος δύναται κατ' ἀρχὴν νὰ πείσῃ τοὺς ὁμογλώσσους αὐτῷ νὰ ὁμιλῶσι καὶ γράψωσι κατὰ τὸ παράδειγμα αὐτοῦ, ἀρκεῖ μόνον τὰ ἐπιτήχη ὥστε νὰ συγκατανεύσωσιν ». Καὶ κατὰ πόσον μὲν θὰ συγκατανεύσωσιν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες νὰ μεταχειρίζωνται τοὺς ὑπὸ τοῦ κ. Ζηκίδου καὶ ἄλλων ὁμοφρόνων αὐτῷ προτεινόμενους δοκίμους ὅρους ἀντὶ τῶν ἀδοκίμων, τὸ κλεπτοτελώνημα ἀντὶ τοῦ : λαθρεμπόριον, τὸ τηλεγράφος ἀντὶ τοῦ τηλέγραφος, τὸ ἐξάριθμος ἀντὶ τοῦ

ἐκτεκτος (extraordinaire), τὸ ἀντροχῆλκτον ἀντὶ τοῦ
σιδηρόδρομος, τὸ ἐντρεχῆς τῶν καθ' ἡμέραν ἀντὶ τοῦ ἐνήμε-
ρος, τὸ πικροθλαμιστῆς ἢ ψηφοκλέπτῆς ἢ ψηφοπικίτης ἀντὶ
τοῦ τρυπακτυλοργός, τὸ ἱερομανῆς ἢ θεούληπτος ἀντὶ τοῦ
φανατικός, τὸ χιλιακατομύριον ἀντὶ τοῦ δισεκατομύριον, τὸ
εἶτω βρακκίον ἀντὶ τοῦ (ἐ)τῶβρακκον, τὸ ἀπόκυνον ἀντὶ τοῦ
φύλα, τὸ θεόκταντος ἀντὶ τοῦ θεοσκοτωμένος, καὶ ἄλλους
ἀστείους τύπους ἀντὶ τοῦ κακῶς ἐχόντων, τοῦτο δὲν δυνά-
μεθα νὰ προμαντεύσωμεν. Ἡμεῖς δὲ ἐνταῦθα προτιθέμεθα μόνον
νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν διὰ τοῦ η γραφὴν τῶν ἄνωθι δια-
ληφθέντων ῥημάτων τῆς δημώδους γλώσσης διὰ τὸν ἐξῆς
λόγον: Ἐκ τοῦ ἐνεστ. ἐμπορῶ καὶ ἐξεύρω ἔγινεν ὁ πικρτ.
καὶ ὁ ἀόρ. ἡμπόρου—ἡμπόρεσα—ἤξευρον ἢ ἤξευρα κκωνι-
κῶς διὰ χρονικῆς αὐξήσεως. Ἐκ τῆς συχνῆς δὲ χρήσεως τῶν
ἱστορικῶν χρόνων ἡμπόρου—ἡμπόρεσα, ἤξευρον ἢ ἤξευρα
μετεπήδησεν ἢ αὐξήσεις καὶ εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ οὕτως ἔχομεν
τοὺς νεωτέρους τύπους ἡμπορῶ καὶ ἤξεύρω. Ὅτι δὲ εἰς τινὰ
ῥήματα τῆς δημώδους γλώσσης μετεπήδησεν ἢ αὐξήσεις τοῦ
πικρτ. καὶ ἀορίστ. καὶ εἰς τὸν ἐνεστῶτα, τοῦτο οἱ ἡμέτεροι
γλωσσολογοὶ ἀπὸ πολλοῦ ἔχουσι ἀποδείξει. Τοιαῦτα δὲ ῥή-
ματα εἶνε τὰ τῆς δημώδους ἀνεβαίνω—ἀνεβάζω, κατεβαίνω
—κατεβάζω, ἅτινα ἐσφαλμένως νομιζόμενα σύνθετα ἐκ τῶν
ᾠμ. προθέσ. ἀνκί—καταί γράφουσι δι' αἱ πολλοί, ἐν οἷς
καὶ ὁ H. C. Müller ἐν φιλολογικῷ πονήματι αὐτοῦ, διὰ τοῦ
ὀποίου ἐσκόπει νὰ καταδείξει ἐπιστημονικῶς τὴν ἐκ τῶν
τύπων τῆς ἀρχαίας ἑλλ. γλώσσης ἐξέλιξιν τῶν τῆς καθωμι-
λημένης, ὅπερ καθόλου λεγόμενον δὲν εἶνε ἀληθές. Τὸν H. C.
Müller ἐπέκρινεν ἐν τινὶ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ἐφημερίδι ὁ

ἐρίτιμος σχολάρχης τοῦ Ζωγράφειου κ. Μ. Κεφάλης διδάξας
ὀρθῶς ὅτι εἶνε πλέον ἐπιστημονικὸν ἀξιῶμα ὅτι ἐν τῶν ῥήμ.
ἀνεβαίνω—ἀνεβάζω, κατεβαίνω—κατεβάζω [ἐν οἷς προσθε-
τέον καὶ τὸ δημῶδες (ἀ)πεθήκω καὶ (ἀ)πεθαίνω] εἰσέφη-
σεν ἀπλῶς ἢ αὐξήσεις τῶν ἱστορ. χρόνων καὶ ἄρα γραπτέον
δι' ε.—Τοῦτ' αὐτὸ λεκτέον λοιπὸν καὶ διὰ τὰ ῥήμ. ἡμπορῶ
καὶ ἤξεύρω, χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ ἀνάγκη νὰ ὑποθέσωμεν μετα-
βολὴν τοῦ ε εἰς ι, ὡς φρονεῖ ὁ κ. Ζηκίδης. Ἄλλως ἐπειδὴ τὸ
ε μεταβάλλεται καὶ εἰς ει (πικράβλ. ξεῖνος ἐκ τοῦ ξένος, πείρας
ἀντὶ τοῦ πέρας κλπ.) δικαιολογεῖται καὶ ἡ δι' ει γραφὴ τῶν
ῥηθέντων ῥημάτων καὶ οὕτω θὰ ἔχομεν ἐξεύρω, ἤξεύρω, ἰξεύ-
ρω καὶ εἰξεύρω [ὡς καὶ τὸ ἡμπορῶ], ὅπερ ἀρετὰ ἀστεῖον.
Τοιαύτη ἢ ταπεινὴ ἡμῶν γνώμη περὶ τῆς ὀρθῆς γραφῆς τῶν
ῥημάτων τούτων τὸ δ' εὖ νικάτω.

ΦΙΛ. Β. ΣΙΑΜΠΑΝΙΔΗΣ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Κυρία ἀνήκοισα εἰς φιλανθρωπικὴν ἐπιτροπὴν, ἐνεργεῖ ἔ-
ρανον, ἀποτείνεται δὲ καὶ πρὸς πλούσιον φιλόργυρον.—Δὲν
ἔχω ἀπαντᾶ οὗτος.

— Τότε λάβετε ἀπ' αὐτά, λέγει ἡ κυρία, ἡμεῖς συνάζομεν
ἴσα ἴσα διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας.

Ὁ διδάσκαλος.—Πότε εἶναι καιρὸς ποὺ κόπτονται τὰ μῦλα;
Ὁ μαθητής.—Ὅταν λείπη ὁ περιβολάγης.

ΧΑΡΑΞ (ΧΕΡΕΚΕ)

Ὁ Χάραξ εἶναι ὁ δέκατος σταθμὸς ἀπὸ Χαϊδάρ πασά τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Ἀνατολῆς, ἀπέχει δὲ τοῦ Χαϊδάρ πασά 63,8 χιλιόμετρα καὶ σχηματίζει ἐν ἀκανόνιστον τρίγωνον, τὸ δ' ὀπίσθεν (πρὸς ἄρκτον) χωροῦν πρὸς τὰ ἔσω καὶ ὀλογὲν στενούμενον σχηματίζει βαθειὰν φάραγγα, ἧς ὑπέρεκειται βουνώδης λοφοσειρά. Σχεδὸν δὲ ἅπας ὁ λοιπὸς ἐπίπεδος χώρος εἶναι κατάφυτος σκιαζόμενος ὑπὸ γιγαντιαίων πλατάνων, γηραιῶν πετελεῶν καὶ διαφόρων ἄλλων δένδρων, αἱ δὲ ὑπερκείμεναι τρεῖς ὑψηλαὶ πλευραὶ τυγχάνουσι καὶ αὐταὶ κατάφυτοι ἐκ μικρῶν δένδρων τε καὶ θάμνων, σχηματίζουσαι οὕτω καὶ ἀπόψιν τερπνὴν τε καὶ πανοραματικὴν.

Τὸ ὄνομα τοῦ Χάρακος σεβασθέντες οἱ διαρρυσάντες αἰῶνες ἀφῆκαν ἀναλλοίωτον, **Χέρεκε** νῦν τουρκιστὶ καλούμενον. Ὅτι δ' ἐνταῦθα παρομοίως ἔκειτο καὶ ὁ παρὰ τοῖς Βυζαντίοις συγγραφεῦσιν ἀναφερόμενος Χάραξ καὶ οὐχὶ μεσογείως, τοῦτο ἀποδείκνυται κάλλιστὰ ἐκ τῶν ἐξῆς. Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἐν λέξει γράφει: «Χάραξ ἐμπόριον μέγιστον ἐν τῷ τῆς Νικομηδείας κόλπῳ πλησίον αὐτῆς», ὁ δὲ Γενέσιος: (1) «τῷ δ' ἐπιόντι καιρῷ μ' ναῦς ὁ Ἀπόχαψ ἐπισκευασάμενος ἐν ταύτῃ κατῆρε καὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ ταύτης προσέλαβε καὶ προσωρμίσθη τῷ Χάρακι», καὶ Γεώργιος ὁ Ἀκροπολίτης (2) ἀπὸ βασιλεὺς πρῆρεις ἱκανὰς συσκευασάμενος καὶ στρατεύμα οὐκ

ὀλίγον μεθ' ἐκείνου προσλαβὼν κατὰ τῶν Ἰταλῶν ἐπεχείρει, καὶ ἀπὸ μὲν ἐκ τῆς Νικομηδείας ἀπάρας καὶ παραμείψας τὸν Χάρακα ἐπόρθησε τὴν Δακίβυζαν πρὸ καιροῦ καὶ κατέσχε ταύτην».

Ἡ μικρὰ κῆπη κώμη κατέλαβεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ περιφανῆ θέσιν, ὡς κατέχουσα τὸν γῶρον ἐνθα ἐτελεύτησεν ὁ ἰσαπόστολος Μέγας Κωνσταντῖνος, ἐκλείτο δὲ τὸ πάλαι Ἀγκυρα, ἐξ οὗ ἐπωνομάσθη καὶ τὸ φρούριον Ἀγκυρα καὶ Ἀγκυρίον, ἅτινα καὶ σήμερον φαίνονται ἐρείπια.

Αἱ διαφωνίαι περὶ τοῦ τόπου τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, διατεινομένων τῶν μὲν ὅτι ἐν Νικομηδείᾳ ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν. τῶν δὲ ἐν Χάρακι περιχώρῳ τῆς Νικομηδείας, ἐξηγούνται ἐκ τοῦ ὅτι ἐκείνων μὲν μετεχειρίσθησαν τινες ὡς ἐγγύτερον τῇ πρωτεύουσῃ κείμενον καὶ ὡς προάστειον τῆς Νικομηδείας, ταύτην δὲ ὡς ἐπίκρατεςτέραν. Ἡ γνώμη ὅμως, ὅτι ἐτελεύτησεν ἐν Χάρακι, φαίνεται πιθανωτέραν καὶ ὑπὲρ ταύτης μαρτυροῦσι Λέων ὁ Γραμματικὸς (1) καὶ Γ. Κεδρηνός: (2) «κινήτας γὰρ κατὰ Περσῶν ἀπὸ Νικομηδείας ἐν τοῖς Πυθίοις αὐτομάτοις θερμοῖς παρὰγίνεται, καὶ κακωθεὶς ἐκείθεν τε δι' Ἐλενοῦπόλεως ἐν τῷ Χάρακι ἐλθὼν, πυρετοῦ λάβρου κατὰσχόντος αὐτὸν ἐτελεύτησεν». Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἠπάσθησαν καὶ ἅπαντες οἱ μετὰ τὴν ἄλωσιν εὐρωπαῖοι συγγραφεῖς ὡς, φέρ' εἰπεῖν, οἱ Grelot, C. le Brun, Hammer, Texier καὶ λοιποί.

Τὰ σπουδαιότατα ἱστορικὰ γεγονότα, ἅτινα πρὸ τοῦ Χάρακος συνέβησαν εἶναι ἢ ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Λασκάρεως κατενε-

1) Ἐκδ. Βόννης, σελ. 46.

2) " " " " 64.

1) Ἐκδ. Βόννης, σελ. 88.

2) Ἐκδ. Βόννης Τόμ. Α', σελ. 519.

χθείσα νίκη κατὰ τῶν Φράγκων καὶ ἡ ἀξιωματικώτατος νίκη, ἣν πρὸ τῶν ἰσχυρῶν περιτειχισμάτων τοῦ Χάρακος ἐκέρδησεν ὁ Σουλτάν Ὀρχάν.

Ὁ Χάραξ ἔχει σπουδαῖον μέλλον, ὅσημέραι εὐφρονόμενος, ἀναπτυσσόμενος καὶ πλουτιζόμενος. Ἡ ἀναγέννησις καὶ ἐπαύξησης αὐτοῦ ὀφείλεται πρῶτον εἰς τὸν ἀείμνηστον Σουλτάν Μετζίτ ἰδρύσαντα αὐτόθι τὰ αυτοκρατορικὰ τακτοουργεῖα καὶ τὰ ἐργαστήσια τῶν μεταξωτῶν καὶ χρυσῶν ὑφανμάτων, τῶν πρὸς χρῆσιν ἰδίως τῶν ἀνακτόρων, εἶτα δὲ ἡ ἐπαύξησης καὶ διαρρύθμισις αὐτοῦ εἰς τὸν μεγάλθυμον καὶ φιλοπρόδοον ἐκαίνου Υἱὸν τὸν νῦν εὐκλεῶς ἀνάσσοντα Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμήτ Β', ὑπὲρ τῆς εὐκλείας καὶ ὑπὲρ τῆς μικρομερεύσεως τοῦ Ὀποίου δικαίως χιλιάδων ἀθῶν κορῶν ἐν τοῖς ἐργαστήσιν ἐργαζομένων θερμαὶ δεήσεις ἀναπέμπονται καθ' ἑκάστην εἰς τὸν Ὑψίστον.

Τὰ ἐνταῦθα θεξιά τοῦ σταθμοῦ ἐργαστήσις πολλὰ ἐπισημότητες κατὰ καιρούς, ὡς καὶ ἡ Α. Μ. ὁ αυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ πάμπολλοι ἄλλοι ἐκ περιεργίας, ἐπισκέπτονται ὅπως θαυμάσωσι τὰ ὑπὸ νεανίδων ἐκτελούμενα ἔργα.

Πλὴν τοῦ ἐργαστήσιου, πλὴν τοῦ νοσοκομείου, πλὴν διὰφόρων κατοικιῶν, ἐν αἷς οἰκοῦσιν ὑπάλληλοι κυβερνητικοί, πλὴν τοῦ σιδηροδρομικοῦ, ταχυδρομικοῦ καὶ τηλεγραφικοῦ σταθμοῦ καὶ ἄλλων χρησίμων κτιρίων, ὠραίζουσιν ἀρκετὰ τὸν τόπον αἱ μεγάλων διαστάσεων ἰδιαιτέρη κατοικίαι, αἱ περιλαμβάνουσαι χιλιάδας ἐργατῶν, ἐξ ὧν 10—15 ἐντὸς ἀνυπόγειων εὐρυχώρων διαμερισμάτων ἢ δωματίων διανυκτερεύουσιν, ἕκαστον δὲ τοιοῦτον διαμέρισμα ἐμπεριέχον τὰς κλινοστρωμνάς

καὶ τὰ φορέματα αὐτῶν, ἔχει καὶ ἀνά μίαν μεσήλικα, ἣτις καθαρίζει, πλύνει, λούει, κτενίζει, μαγειρεύει καὶ περιποιεῖται τὰς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μικρᾶς πρὸ πάντων κορασίδας. Αἱ κατοικίαι αὗται, αἱ δίκην στρατώνων κατεσκευασμένοι, ὁμοιάζουσι πρὸς μέγα μοναστήριον περικυκλούμενον ὑπὸ πυκνοῦ φυλλώματος, μετὰ τῶν ἄλλων δὲ κτιρίων ἀποτελοῦσιν ἐν συνόλον γοργικόν. Ὁ Χάραξ εἰς τοὺς τὸ πρῶτον ἐπισκεπτομένους φαίνεται κάπως μονότονος καὶ ἥρεμος, διότι ἄλλοτε, καιμένης ἐνταῦθα τῆς ἐπικύσεως τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ὡς καὶ τῶν πλείστων πατρικίων τοῦ Βυζαντίου, τίς θόρυβος θὰ ἐγένετο, ἐνῶ τώρα μόνον κατὰ τὴν τετράκις τῆς ἡμέρας διάβασιν τῆς σιδηροδρομικῆς συνολικῆς πρᾶξηται ποιά τις κίνησις, τὸν δὲ λοιπὸν χρόνον οἱ τῶν κινουμένων πελωρίων μηχανῶν τῶν ἐργαστησίων βαθεῖς καὶ ὑπόκωφοι κρότοι ὑπομνήσκουσι τοὺς ἔξωθεν διερχομένους, ὅτι ἐν τοῖς ἡσυχαστηρίοις τούτοις ὑπάρχουσι ζῶσαι ὑπάρξεις ἡσύχως, ὡς ἐν προσευχῇ, ἐργαζόμεναι.

Χαϊδάρ πασά τῆ 4 Δεκεμβρίου 1899

I. ΜΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

— Διάλογος — Βρὲ ἀδελφέ . . . δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ συζητήσῃ μαζί σου: δὲν ἀντιλαμβάνεσαι ἀμέσως τὰ πράγματα.
— Ἐχεῖς δίκαιον, εἶναι τόση ὥρα, πού μου μιλεῖς καὶ τώρα μόλις ἀντελήφθην ὅτι εἶσαι βλάξ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

1. Ὁ χορὸς καὶ τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν. Περὶ ἐργόταται παρατηρήσεις περὶ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ὀρχηστικῆς τῶν πτηνῶν ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ ἄγγλου φυσιοδίφου ἐπὶ εἰκοσαετίαν σπουδάζοντος τὰ τοῦ ζωικοῦ κόσμου. Κατὰ τοῦτον πάμπολλα εἶδη πτηνῶν συιεθίζουσι νὰ συνέρχονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἶδος τι χοροδραματικῆς δισκεδάσεως. Καὶ τὰ μὲν ψάλλουσι, τὰ δὲ συνοδεύουσι τὸ ἄσμα παράγοντα διὰ τῶν πτερυγῶν των ῥυθμικοὺς ἤχους ἀπιστεύτου ποικιλίας. Ἄλλα δὲ ὠρισμένα εἶδη πτηνῶν συνδιασκεδάζουσι χορεύοντα καθ' ὁμίλους.

2. Τεχνητὸν λεύκωμα. Σπουδαιότατη ὑπὸ πάσαν ἔποψιν ἀνακάλυψις θεωρεῖται ἡ τεχνητὴ παραγωγή λευκώματος διατηροῦντος ἀκριβῶς τὰς αὐτὰς θρεπτικὰς ιδιότητας τοῦ φυσικοῦ. Τὴν τοιούτην παραγωγὴν διὰ συμπυκνώσεως ὀξέων τινῶν ἐπέτυχεν ὁ ἰατρὸς Οὐλιένφελδ καὶ ἀπέδειξεν ἐνώπιον τῶν μελῶν τοῦ πρότινος ἐν Βιέννῃ συνελθόντος συνεδρίου τῆς χημείας δι' ἀπλοῦ πειράματος τὴν ἀπόλυτον ταυτότητα τοῦ προϊόντος τούτου πρὸς τὸ φυσικὸν λεύκωμα. Ἄν δὲ ἡ ἀνακάλυψις αὕτη φανῇ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἀνταξία τῆς ἀποδομένης αὐτῇ σπουδαιότητος καὶ ἐξευρεθῇ τρόπος νὰ παραγῆται ἐν μεγάλῃ ποσότητι, ἀναμφιβόλως ἡ τροφή τοῦ ἀνθρώπου θὰ ὑποστῇ ῥιζικὴν μεταβολὴν.

3. Τί τρώγει καὶ πίνει ὁ ἄνθρωπος. Κατὰ στατιστικὰς ἀνακοινώσεις ἄγγλου ἐπιστήμονος ἕκαστος ἄνθρω-

πος ἔχων ὑγία στόμαχον καὶ ζήσας μέχρις ἐβδομήκοντα ἐτῶν καταναλίσκει καθ' ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον χιλιόγραμμα 54000 στερεᾶς καὶ 51000 ὑγρᾶς τροφῆς.

4. Ἡ γυναικεία καλαισθησία. Ἀπὸ τινος συμπτώματτα ἀνακαινίσεως τῆς γυναικείας καλαισθησίας παρατηροῦνται ἐν Γαλλίᾳ. Ἐνόησαν, φαίνεται, ἐπὶ τέλους αἱ κομφαὶ Παρισιαναὶ κυραὶ ὅτι ὑπὸ προπόδεις καὶ ἀπρηχαιωμένους τίτλους προσεφέροντο αὐταῖς ἐλεειναὶ ἀπομιμήσεις, καὶ ἀντὶ νὰ περιορίζονται ἀποκλειστικῶς ἀπαιτούσαι ὑφάσματα δι' ἐπιπλοστρωμὴν τοῦ συρμοῦ «Ἐρρίκου β'», «Λουδοβίκου ιδ'» κτλ, ὡς ἔπραττον μέχρι τοῦδε, ἤρχισαν ἤδη νὰ ἀναζητῶσιν ὑφάσματα, ὧν ἡ σχεδιογραφία ἐμπνέεται ἐλευθέρως ἐκ τῆς χλωρίδος τῆς χώρας ἐκείνης. Παρήγορον σύμπτωμα.

5. Ἡ γυνὴ τὸ πᾶν. Ὑπάρχει ἐν Ἀμερικῇ πόλις ἐν ἣ γυνὴ εἶναι τὸ πᾶν καὶ ὁ ἀνὴρ δὲν εἶναι σχεδὸν τίποτε. Ἡ εὐτυχὴς αὕτη πόλις, ἐκ 1500 κατοίκων, ὀνομάζεται Δεκατοῦρ καὶ κεῖται ἐν τῇ Μιχιγγάνῃ, μιᾷ τῶν πολιτειῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας. Ὁ δήμαρχος εἶναι γυνή, οἱ δημαρχιακοὶ αὐτοῖς σύμβουλοι εἶναι γυναῖκες καὶ ὅλα αἱ ὑπηρεσίαι τῆς πόλεως (πλὴν μίας μόνης, τῆς τοῦ συλλέκτου τῶν κυνῶν) ἐκτελοῦνται ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ταχυδρομείου, ἧτις εἶναι ὑπηρεσία συμπολιτειακῆ, εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς γυναῖκα. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον καὶ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ. Ὁ ἱερατικῶς προϊστάμενος εἶναι μία σεβασμιωτάτη ἔχουσα γυναῖκα ὡς σκευοφύλακα. Ξενοδόχοι, ὑποδηματοποιοί, ἐβενουργοί, ἡνιοποιοί, ἀμαξοπηγοί, εἶναι γυναῖκες. Μέχρι μάλιστα καὶ τῶν ἐργολάβων-ἐπικηδείων τελετῶν, τῶν νεκροθαπτῶν καὶ τῶν τυμβωρύχων εἶναι γυναῖκες. Ἀλλὰ τότε, θὰ εἴπη τις,

τί κάμνουν οἱ ἄνδρες ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ; . . . Περιποιῶνται τὰ παιδιά καὶ ἐνσχολοῦνται εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας.

6. Γλωσσικός πλοῦτος. Τὸ πλουσιώτατον ἀγγλικὸν λεξικὸν Standard περιέχει 300,000 λέξεων, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ τεχνικοὶ ὄροι. Ὁ Σκιξπηρὸς μεταχειρίζεται μόνις 16 χιλιάδας λέξεων, ὁ Μίλτων 8 καὶ σήμερον καλῶς μεμορφωμένος Ἄγγλος μεταχειρίζεται τὸ πολὺ 3—4 χιλιάδας. Συνήθως οἱ μετρίως πνευματικῆς ἵναπτύξεως ἄνθρωποι ἐξοικονομοῦνται μὲ 500 λέξεις, οἱ δὲ κάτοικοι ὀλιγανθρώπων καὶ ἀποκέντρων χωρίων ἀρκοῦνται εἰς 200 περίπου ἐκφράσεις. Ἐν γένει δὲ πρὸς ἀνάγνωσιν ἐφημερίδων καὶ συνήθων βιβλίων ἀρκεῖ ἡ γνώσις 2000 λέξεων.

7. Ὁ χρυσὸς τῆς θαλάσσης. Ἐξ ἀναλύσεων γενομένων ἀπεδείχθη ὅτι τὸ θαλάσσιον ὕδωρ περιέχει χρυσὸν περὶ τὰ πέντε χιλιοστὰ τοῦ γραμμαρίου κατὰ τόννον. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὅλον ποσὸν τοῦ θαλάσσιου ὕδατος ὑπολογίζεται ὅτι ἀνέρχεται εἰς 1,830,033,272,000 ἑκατομμύρια τόννων, ὁ ἐν αὐτῷ περιεχόμενος χρυσὸς ἔχει βάρος 10,250 ἑκατομμυρίων τόννων. Καὶ ἵνα ἐννοήσῃ τις τὸ καταπληκτικὸν τοῦτο ποσόν, ἀρκεῖ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἀπὸ τεσσάρων αἰώνων ἐξαχθεὶς χρυσὸς δὲν ὑπερβτίνει τοὺς 5,300 τόννους.

8. Ἡ ἀνθρωπίνη ἐργασία. Οἱ καθ' ἡμέραν ἐργαζόμενοι ἄνθρωποι ἀνέρχονται εἰς 538 ἑκατομμύρια καὶ ἡ ἀξία τῆς ἡμερησίας ἐργασίας ἐκάστου ὑπολογίζεται κατὰ μέσον ὄρον εἰς ἓν φράγκον.

ΥΓΙΕΙ Η ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

1. Χρηθὶς τοῦ καφέ καὶ τοῦ τείου. Τίς εἶναι βλαπτικώτερος εἰς τὴν ὑγίειαν, ὁ καφὲς ἢ τὸ τέιον; Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς κράσεως ἐκάστου. Ἄλλους δὲν βλάπτει ποδῶς ὁ καφὲς καὶ ἄλλοι οὐδεμίαν ἐνόχλησιν αἰσθάνονται ἀπὸ τὸ τέιον. Ὅπωςδῆποτε τὸ τέιον διαταράσσει ὀλιγώτερον τὰ ὄργανα τῆς πέψεως ἢ ὁ καφὲς, ἀλλ' ἐπιδραῖ ἰσχυρότερον ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

2. Χρηθὶς τῶν μῆλων. Τὰ μῆλα εἶναι ἐκ τῶν ὑγιεινοτάτων καρπῶν. Τὰ ὄργανα μῆλα περιέχοντα μεγάλην δόσιν φωσφορικοῦ ὀξέος ἐνισχύουσι τὸν ἐγκέφαλον, ἐξεγείρουσι τὴν λειτουργίαν τοῦ ἥπατος, καθαρίζουσι τὸ στόμα καὶ ἔχουσι ἀνεγνωρισμένας ιδιότητας κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ λαιμοῦ. Εἶναι δὲ καὶ ἀβλαβὲς ὑπνωτικὸν τρογόμενον πρὸ τῆς ὥρας τῆς κατακλίσεως.

3. Ὁ ὕπνος. Ὁ ὕπνος πρέπει νὰ ἦναι ἥσυχος καὶ βαθύς. Ἡ δὲ διάρκεια αὐτοῦ διαφέρει κατὰ τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν κροῖσιν καὶ κατὰ τὸ ἐπάγγελμα ἐκάστου. Τὸ ἐνωρὶς κοιμᾶσθαι καὶ ἐξεγείρεσθαι ἔχει τὴν ἐπιστημονικὴν του ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἐπίσης δὲν εἶναι βλαπτικὸν ἂν κοιμηθῇ τις ἀργότερα καὶ ἐξυπνήσῃ κατὰ τὴν ὀρθοῦν πρωινήν ὥραν. Πρέπει ὅμως ὁ κοιώμενος νὰ λαμβάνῃ τὴν μᾶλλον ἀναπαυτικὴν θέσιν, συνειθίζων νι εἰσπνέῃ διὰ τῆς ῥίνος καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ στόματος, καὶ πρὸ τῆς κατακλίσεως μὲ τὰ ἐνδύματά του νὰ συναποβάλλῃ πᾶσαν ὀλιθεράν σκέψιν, πᾶσαν διανοητικὴν ἀπασχόλησιν καὶ ἐν γένει πᾶσαν βιοτικὴν μέριμναν.

4. Ἡ ποιότης τῶν ὀδόντων. Κατ' ἐρεύνας ἐπιστημονικὰς νεωτάτας ἡ ποιότης τῶν ὀδόντων τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῶν ἀλάτων τοῦ ποσίμου ὕδατος. Ἡ λευκότης μά-

λιστα τῶν ὀδόντων προέρχεται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς ἀσβέστου, ἥτις περιέχεται εἰς τὸ πινόμενον ὕδωρ.

5. **Ἡ ἐπίδρασις τοῦ γέλωτος.** Ὁ γέλωσ οὐκ ὀλίγον συντελεῖ εἰς τὴν ἰγίειαν· διότι δι' αὐτοῦ ἀνακινουῦνται καὶ αὐτὰ τὰ μικρότατα αἰματοφόρα ἀγγεῖα, ἢ κυκλοφορίᾳ τοῦ αἵματος συγκλονεῖται γενικῶς, τὸ δ' αἷμα ὀρμητικώτερον κυκλοφοροῦν προσδίδει εἰς τὰ ὄργανα ἰδιόν τι συναίσθημα! Ἐν γένει πᾶς γέλωσ ἀβίαστος καὶ εἰλικρινῆς τείνει εἰς παράτασιν τῆς ζωῆς καὶ εἰς κραταιώσιν τῶν ζωικῶν δυνάμεων.

6. **Τὸ δάκχαρον.** Τοῦτο λαμβάνον τὸ ἀπόγευμα ἀνακόπτει τὴν ἐξάντλησιν τῆς δυνάμεως τῶν μυῶνων, ἥτις ἐπέρχεται συνήθως πρὸς τὴν ἐσπέραν, καὶ αὐξάνει ἐν γένει τὴν ἀντοχὴν κατὰ πάσης σωματικῆς κοπώσεως.

7. **Ἡ μακροβιότης κληρονομική.** Βεβαίως ἡ μικροβιότης ἐξαρτᾶται μεγάλως ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, ἀλλὰ πολλαὶ παρατηρήσεις κατέδειξαν ὅτι εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον κληρονομική, διότι ὅπου εἰς μακρόβιος ἐκεῖ καὶ ἄλλοι πρόγονοι ἢ πλάγιοι συγγενεῖς ἢ ἀπύγονοι αὐτοῦ μακρόβιοι εὐρέθησαν.

8. **Κίνδυνος φθίσεως ἐκ τοῦ γάλακτος.** Εἶναι ὑπερβολικοὶ οἱ φόβοι περὶ μεταδόσεως τῆς φθίσεως ὑπὸ κρέατος φθισίωντων κτηνῶν, διότι τὸ κρέας τοῦ μὴ προσβεβλημένου μέρους δὲν εἶναι ποσῶς ἐπικίνδυνον. Ἄλλ' ἐξ ἄλλου ἐξ ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων διεπιστώθη σοβαρώτατος κίνδυνος φθίσεως ἐκ τοῦ γάλακτος, καθότι μία καὶ μόνη ἀρετὰς ψυματιῶσι δυνατόν νὰ καταστρέψῃ ὀλόκληρα χορῖα. Ἡ μόνη δὲ ριζικὴ θεραπεία εἶναι νὰ φονεύηται τὸ ζῶον.

9. **Αἱ τριζουσαι θύραι.** Ὅσάκις καλυφθῶσιν ὑπὸ σκωρίας οἱ στρόφιγγες τῶν θυρῶν, τριζουσιν αὐταὶ ἐνοχλητικῶς. Καὶ συνήθως ἀλείφουσι διὰ κοινοῦ ἐλαίου τὰ περὶ τοὺς στρόφιγγας μέρη. Ἄλλ' ἀντὶ τούτου ὅμως, δι' οὗ ῥυπαίνονται τὰ ξύλα τῆς θύρας καὶ τὸ δάπεδον, προτιμώτερον εἶναι νὰ μεταχειρίζωμεθα μαλακὸν μολυβδοκόνδυλον ἐκ τῶν τῆς ἰχνογραφίας.

10. **Σπουδαιοτάτη ἰατρικὴ ἐγχείρησις.** Θαυμαστὴ ἰατρι-

κὴ ἐγχείρησις ἐξετελέσθη κατὰ Μάιον τοῦ 1890 ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Λαβενάγκ ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν παιδίων ἐν Παρισίοις ἐπὶ κρανίου βλακώδους τινὸς παιδίου. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἔπαυσεν ἀναπτυσσομένη, ἀφ' ὅτου ἦτο τετραετής, ἔχουσα μέγεθος τὸ τρίτον τῆς κανονικῆς ἀναπτύξεως. Ὁ ἰατρός διήρθε τὸ κρανίον κατὰ μῆκος, ἐναπέθηκε δὲ εἰς τὰ σχηματισθέντα χωρίσματα νέας ζωίδας ὁστοῦ καὶ τὸ κρανίον βαθυπδὸν ἀνεπτύχθη εἰς τὸ φυσικόν του μέγεθος. Τότε καὶ αἱ διανοητικαὶ τοῦ παιδὸς ἐνέργειαι, αἵτινες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦσαν νηπιώδεις, ἰσχυροποιοῦντο ὁσημέραι καὶ τὸ παιδίον κατέστη ὑγιὲς καὶ ἄρτιον.

11. **Καθαρισμὸς παλαιῶν ταπήτων.** Τινάξατε καλῶς τὸν τάπητα καὶ ἔπειτα βρέξατε τὸ ἀντίστροφον μέρος αὐτοῦ διὰ μίγματος χολῆς βοῦς καὶ ὕδατος, διαλύοντες μίαν χολὴν εἰς δέκα λίτρας ὕδατος. Ὁ τάπησ διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἀναλαμβάνει τὴν προτέραν ζωηρότητα τῶν χρωματισμῶν.

12. **Ἡ ἐκ τοῦ ποδηλάτου βλάβη.** Παρὰ πολλοῖς νέοις ἐπιτιδομένοις εἰς τὴν ποδηλασίαν παρετηρήθη πολλάκις ὅτι ἦσαν προσβεβλημένοι κατὰ τε τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν. Κατὰ ὁμόφωνον τῶν ἰατρῶν συμβουλὴν πρέπει νὰ γίνηται μετρία χρῆσις τοῦ ποδηλάτου καὶ οἱ ποδηλατοῦντες νὰ κάθηνται ἐπ' αὐτοῦ ὅσον τὸ δυνατόν εὐθυτενῶς.

13. **Τὰ λεμόνια καὶ αἱ πληγαί.** Εἰς τὰς μικρὰς πληγὰς, αἵτινες μετὰ πολλὰς προσπαθείας μένουσιν ἀνεπούλωτοι, ἀπεδείχθη εἰς χειρουργικὴν κλινικὴν τοῦ Βερολίνου ὅτι σωτηριῶς ἐπενεργεῖ πολλάκις ἀπλοῦς χυμὸς λεμονίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἀλείφονται αἱ πληγαὶ δις τῆς ἡμέρας.

14. **Ἡ ἐπίδρασις τῶν μύρων.** Διὰ διαφόρων πειραμάτων ἐπὶ ἀνδρὸς ὑπνωτισθέντος, ὑγιοῦς καὶ ῥωμαλέου, διακεκριμένος Ἀγγλος ἰατρός ἔφηθαι εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ μύρα ἐπιδρῶσιν ὀλεθρίως ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου. Διεγερτικὰ ἢ καταπραῦντικά ἔχουσι τὰς ιδιότητας ταύτας εἰς ὑπερβολὴν καὶ πᾶσα ὑπερβολὴ βλάπτει.

15. **Σηκοτάκια σάλτσα.** Βγάλετε με προσοχήν τὴν γολὴν ἀπὸ σηκοτάκια ἀρνίσια καὶ ἀφήσατέ τα ὀλόκληρα. Ζεματίσατέ τα ὀλίγον καὶ βάλτε τα κατόπιν εἰς μίαν καθαρόλαν με ὀλίγον ζωμὸν κρέατος, μισὸ ποτηράκι κρασί ἄσπρον, ἓνα δέμα μαϊντανό, κρομμυδάκι, μίαν σκελίδα σκόρδου, ἀλάτι καὶ πιπέρι, ἀφήσατέ το νὰ βράσῃ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, κατόπιν ἀφαιρέσατε τὸ δέμα καὶ δέσατε τὴν σάλτσαν με ὀλίγον ἀλεῦρι.

16. **Πουρέ με πιζέλια.** Μισὴν ὀκάν πιζέλια ῥίπτετε εἰς χλιαρὸν νερόν καὶ τα ἀφήνετε μίᾳ βραδυᾷ κατόπιν στραγγίσατέ τα καὶ ἀφήσατέ τα με τὴν ὑγρασίαν τῶν πέντε ἕξ ὥρας. Αὐτὸ τα μαλακόνει καὶ τα γλυκαίνει. Ἐπειτα χύσατέ τα εἰς μίαν καθαρόλαν με ὀλίγον λαρδί, νερό, δύο καρότα, δύο κρομμυδάκια, γαρύφαλα, ἓνα δεματάκι μαϊντανό, θυμάρι καὶ δάφνη. Ὄταν βράσουν περάσατέ τα ἀπὸ τρυπητόν, βάλτε τα εἰς μίαν καθαρόλαν, τὰ βρέχετε με τὸν ἴδιον ζωμὸν καὶ τα βράζετε ὅσον ἀκόμη χρειάζεται διὰ νὰ γείνουν νόστιμα.

17. **Σάλτσα κρεῖα διὰ ψάρι.** Ζεματίσατε καὶ τριψάτε ὥστε νὰ γίνουιν ὡς ἀλοιφή μαϊντανό, κάρδαμον, κάπαρι καὶ πολὺ ὀλίγον κρομμυδάκι. Προσθέτετε κατόπιν δύο κρόκους πικτὰ αὐγὰ λιωμένα, ἀνακατέψατέ τα ὅλα καὶ ῥίπτετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον 4 κουταλιὰς λάδι, 2 ξύδι, καὶ 2 μουστάρδα.

18. **Παστίτσιο.** Μισὴν ὀκάν βόειον καθαρὸν καὶ 300 ὄγραμ. πάχος, τὰ ψιλοκόπτετε εἰς κημᾶν ὅλον μαζί καὶ προσθέτετε 300 ὄγρ. μῆλα καθαρισμένα καὶ κομμένα εἰς φέτες. Ψιλοκομμένην τὴν φλούδα καὶ στιμμένον τὸν χυμὸν δύο λεμονίων, δύο ὄγρ. γαρύφαλα κοπανισμένα καὶ ὀλίγον μούχοκάρυδον καὶ πιπέρι κόκκινον, τὰ ἀναμειγνύετε ὅλα μαζί καὶ τὰ βράζετε με μίαν φιάλην ἄσπρο κρασί. Ὄταν ἀπορροφηθῇ τὸ ζουμί τῶν θέτετε εἰς μίαν φόρμαν βουτυρωμένα φύλλα ζαχισοπλαστείου, χύνετε τὸ μίγμά σας μέσα, προσθέτετε καὶ ἄλλα φύλλα ἀπὸ ἐπάνω καὶ τα στέλλετε εἰς τὸν φούρνον. Ὄταν κοκκινίσῃ, εἶναι ἕτοιμον.

19. **Ὄρτύκια πανέ.** Ὄρτύκια πανέ γίνονται, ἔάν τα ἀνοί-

ξετε εἰς τὸ μέσον ἀπὸ τὴν ῥάχιν καὶ τα βάλτε ἔτσι ἀνοιγμένα εἰς τὴν καθαρόλαν με λάδι, δάφνην, ἀλατοπίπερο. Τὰ σκεπίζετε με ὀλίγον λαρδί καὶ τα ἀφήνετε νὰ μισοψηθοῦν εἰς φωτιὰν σκεπασμένην. Τότε τα περνάτε ἀπὸ αὐγὰ κτυπημένα καὶ ἀπὸ γαλέταν κοπανισμένην καὶ τα τηγανίζετε εἰς πολὺ πάχος ἀναλελυμένον.

20. **Ὄρτύκια σάλτσα.** Τὰ τηγανίζετε με βούτυρον, προσθέτετε ὀλίγον μαϊντανόν, ἓν φύλλον δάφνης, ἓν κλαδί βασιλικού. Προσθέτετε ὀλίγον ἀλεῦρι, μισὸ ποτηράκι κρασί καὶ μισὸ ζουμί κρέατος.

21. **Παστίτσιο πατάτα.** Βράζετε μίαν ὀκ. πατάτας, τὰς περνάτε ἀπὸ τὸ τρυπητόν καὶ τὰς ζυμώνετε καλά. Προσθέτετε τέσσαρα αὐγὰ καὶ τὰς ζυμώνετε πάντοτε ἰδιαίτερος καθουρτίζετε κημᾶν, τὸν ὁποῖον βράζετε με ἄφθονον σάλτσα ντομάτας. Ἀναλύετε τὴν ζύμην τῆς πατάτας σας με ἀρκετὴν σάλτσαν ἀπὸ ἐκείνην, εἰς ἣν ἔχετε βράσει τὸν κημᾶ σας. Μετὰ ταῦτα λαμβάνετε μίαν φόρμαν ἢ μικρὰν καθαρόλαν, τὴν βουτυρώνετε, τὴν πάσσατε με γαλέταν κοπανισμένην καὶ στρώνετε ἐπ' αὐτῆς ἓν στρώμα ἀπὸ τὸν πολτὸν τῆς πατάτας σας. Ἐπ' αὐτοῦ ῥίπτετε ξυμένο τυρὶ καὶ ἐπ' αὐτοῦ στρώνετε ἓν στρώμα κημᾶ με ὀλίγην σάλτσαν. Σκεπάζετε με δεῦτερον στρώμα πατάτας· ἐπαναλαμβάνετε ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην φορὰν καὶ ἐξακολουθεῖτε μέχρις οὗ γεμίσετε τὴν φόρμαν ἢ τὴν καθαρόλαν σας. Ἐπιπάσσατε ἐπάνω με ἄφθονον τυρὶ καὶ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

22. **Ντομάτες παστίς.** Ἐκλέγετε ντομάτας μεγάλας καὶ σαρκώδεις. Τὰς κόπτετε ὀριζοντεῖως, ὥστε νὰ ἔχητε ἀνοικτὰς ὄλας τὰς σκελίδας τῶν. Εὐμορφα με ἓν μαχαίράκι ἀφαιρεῖτε τὸ κούκούτσιο καὶ τὸ νερόν. Τὰς στρώνετε εἰς πιατέλας. Τὰς ἐπιπάσσατε με ψιλὸ ἀλάτι καὶ τὰς βάζετε εἰς τὸν ἥλιον. Τὰς ἀφήνετε τόσας ἡμέρας, ὅσαι ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ στεγνώσουν. Τότε τὰς πατάτε ὀλίγον μεταξὺ τῶν παλαμῶν σας, τὰς λαδώνετε καὶ τὰς τοποθετεῖτε ὡς τὰ ξηρὰ σῦκα, μέσα εἰς ἓν ἀ-

λειμμένον διχεῖον. Τὸν χειμῶνα, τὰς μασκεύετε εἰς ζεματιστὸν νερόν, τὰς ἀφήνετε νὰ μαλακώσουν καὶ φουσκώσουν· καὶ τὰς μεταχειρίζεσθε ὡς τὰς φρέσκας.

23. **Μπουρεκάκια.** Λαμβάνετε φαρίναν γαλλικὴν. σχηματίζετε σωρὸν καὶ εἰς τὸ μέσον σπάζετε ἐν ἡ δύο αὐγά καὶ οἰγά, οἰγά ζυμώνετε μὲ αὐτὰ τὴν φαρίνα σας καλὰ ὥστε νὰ σχηματίζετε φύλλον. Ἔχετε περισσεύματα κρούου ψητοῦ κρεάτος ἢ πουλιῶν. Τὰ κόπτετε εἰς κηιάν, προσθέτετε ὀλίγον μαϊντανὸ ψιλοκομμένο, ὀλίγον τυρὶ τριμμένον, βράζετε 10 λεπτά μὲ ὀλίγον βούτυρον καὶ ὀλίγον ἄσπρο κρασί. Ὅταν θὰ το κατεβάσετε ῥίπτετε καὶ ἐν ἡ δύο κίτρινα αὐγοῦ, ἀνοίγετε τὸ φύλλον σας, θέτετε ἐκ διαλειμμάτων μικροὺς σωρούς ἀπὸ τὸ μίγμα σας, θέτετε ἄλλο φύλλον ἀπ' ἐπάνω καὶ τα κόπτετε ἢ μὲ μικρὰν φόρμαν ἢ μὲ μικρὰ ποτηράκια. Βάλλετε νὰ βράσῃ καλὰ πάχος χοίρινον ἢ βούτυρον ἄφθονον καὶ τὸ βράζετε ἐντὸς αὐτοῦ.

24. **Σοῦπα μπαλάκια.** Σχηματίζετε ζύμην μὲ ὀλίγην φαρίναν, ἐν αὐγόν, καὶ ὀλίγον ἄλας, τὴν ζυμώνετε καλὰ ὥστε νὰ ἀνοίγῃ φύλλον, καὶ ἀνοίγετε ἐν φύλλον, ὄχι πολὺ λεπτόν. Τὸ κοπανίζετε μὲ ὀλίγην φαρίναν καὶ το διπλώνετε εἰς δύο. Κόπτετε τότε μὲ μίαν δακτυλήθραν τὸ οὔτω διπλωμένον φύλλον σας εἰς μικρὰ στρογγύλα ὡς πεντάρες τεμάχια. Ἐν τῷ μεταξύ ἔχετε βάλλει καὶ βράζει εἰς τὴν φωτιὰν ἀρκετὸν βούτυρον, ῥίπτετε τὰ κομματάκια σας μέσα εἰς αὐτὸ καὶ εὐθὺς ὡς βράσῃ γίνονται ὠραῖα μπαλάκια τραγανιστὰ καὶ ἀφράτα, τὰ ὁποῖα ἀντὶ ἄλλης πάστας ῥίπτετε εἰς τὸ ζουμι ὅταν ἦναι ἔτοιμον, χωρὶς βεβαίως νὰ τα βράσῃτε ἀφοῦ εἶναι τηγανισμένα.

26. **Ροσόλι.** Λιώνετε καλὰ εἰς 60 δρ. νερὸ 60 δρ. ψιλὴν ζάχαριν, καὶ προσθέτετε 70 δρ. οἰνόπνευμα 36 βαθμ. Ἀναμιγνύετε καλὰ καλὰ ὅλα μαζί, προσθέτετε 10 δρ. ἢ φλοῖον λεπτοῦ μανδαρινιοῦ, ἢ καφὲ καβουρτισμένον, ἢ κακάον, ἢ λεμονόφλουδον. Τὰ περνᾶτε ἀπὸ στουπόχαρτον καὶ το βάζετε εἰς μπουτίλιας· ἔχετε ὠραῖον ροσόλι.

27. **Φιδὲ γλύνωμα.** Βράζετε 100 δρ. φιδὲ μὲ 1 ὀκ. γάλα. Ρίψατε 100 δρ. ζάχαριν, κτυπήσατε 6 αὐγά καὶ ῥίψατέ τα εἰς

τὸ μίγμα σας καὶ προσθέσατε κανέλλαν ἀρκετὴν ψιλὴν, βουτύρωσατε καὶ ῥίψατε μέσα τὸ μίγμα σας. Ὅταν ἦναι ἔτοιμον, γαρνίρετέ το μὲ πελτὲ γλυκόν καὶ σερόβιετε.

27. **Γλυκὸ φράπα.** Καθαρίζετε τὰς φράπες σας καὶ ἀφίρετε τὸ ἔξω κίτρινον, τὰς βράζετε εἰς ἄφθονόν νερόν, τὰς ἐξάγετε αὐτοῦ καὶ τὰς βυθίζετε εἰς ἄφθονον ψυχρόν. Τὰς πλύνετε δύο τρία νερά καὶ ἔπειτα, τὰς βάζετε εἰς τὸ λεμόνι. Μετὰ ταῦτα, τὰς βράζετε, τὰς στίβετε ἀνὰ ἐν κομματί χωριστὰ καὶ τὰ ἀπλώνετε ἐπάνω εἰς πιατέλας. Πρὶν νὰ τὰς βράσῃτε, τὰς ζυγίζετε. Διὰ μίαν ὀκ. φράπ. λαμβάνετε τρεῖς ὀκ. ζάχαριν, τὴν βράζετε, τὴν σουρώνετε, ἵνα καθαρίσῃ καλὰ καὶ σχεδόν τὴν δένετε. Τὴν κατεβιάζετε καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ κρυώσῃ καὶ τότε ῥίπτετε τὰ κομμάτια τῆς φράπας σας μέσα καὶ τὰ ἀφήνετε 10—15 ὥρας. Μετὰ ταῦτα τὰς βράζετε ἕως οὔ δέσουν.

28. **Γλύνωμα Σαντιν.** Βάζετε εἰς μίαν λεκάνην 4 δρὰμ. προζύμι μπίρας καὶ το ἀναλύετε μὲ ὀλίγην κρέμαν γάλακτος. Προσθέτετε 3 αὐγά, 50 δρ. ζάχαρι ψιλὴ καὶ 120 δρ. φρέσκο βούτυρο λυωμένο, 1 λίτρα φαρίνας γαλλικῆς καὶ ὀλίγον ἄλατι. Ζυμώνετε ὅλα μαζί, προσθέτετε ὀλίγον ἀφρόγαλα εἰς τὸ ζύμωμα διὰ νὰ ἦναι μαλακὴ ἡ ζύμη. Βουτυρώνετε μίαν φόρμαν, σκορπίζετε εἰς τὸ βάθος τῆς φόρμας κομμένα ἀμύδαλα καὶ τοποθετεῖτε μέσα τὴν ζύμην σας χωρὶς νὰ γεμίσῃ ἡ φόρμα. Τὴν ἀφήνετε εἰς ζεστὸν μέρος διὰ νὰ ἀνεβῇ. Ἐπειτὰ τὴν βάζετε εἰς τὸ φούρον. Εἶναι ἔτοιμον, ὅταν το τρυπήσατε ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω μὲ καλτσοβελόναν καὶ δὲν μένει ὑγρὰ. Ἐὰν θέλετε, τὰ περιχύνετε μὲ διοπί. τὸ ὁποῖον κίτασκευάζετε μὲ ζάχαριν, ροῦμι ἢ kisch καὶ βανίλιον.

29. **Σικολάτα φοντάν.** Μία πλάκα σοκολάτας ξυσμένη, 100 δρ. ψύχα ἀμυγδαλοῦ κοπανισμένη, 100 δρ. ζάχαρι ψιλὴ καὶ τόσον ἀνθόνερο ὥστε νὰ πλάνεται τὸ μίγμα αὐτὸ εἰς μικρὰ τετράγωνα, κουλουράκια σφαιρας, ὡς τὰ συνήθη φοντάν, τὰ ἀφήνετε ὀλίγον εἰς ὀροσερόν μέρος, ἔπειτὰ τα ζαχαρώνετε ὡς τοὺς κουραμπιέδες καὶ τὰ φυλάττετε.

ΠΑΙΓΝΙΑ

1. **Πετῶ τὸ πτερόν.** Εἰς ἐκ τῆς συντροφίας λαμβάνει ἐν πτερόν πούπουλον, ἢ μικρόν τεμάχιον βάλυβκος, καὶ το ἀναρρίπτει εἰς τὸν ἀέρα φυτῶν πρὸς αὐτό. Οἱ ἄλλοι ὄλοι, ἐπὶ ποδὸς ἰστάμενοι ἢ ἐν κύκλῳ καθήμενοι, ὀφείλουσι νὰ κρατῶσι τὸ πτερόν εἰς τὸν ἀέρα, διὸ καὶ ὁ καθεὶς φουξ αὐτὸ πρὸς τὰ ἄνω, ἄμικ τὸ πτερόν ἔλθῃ πρὸς αὐτόν, καὶ πάλιν ὁ ἄλλος πρὸς ὃν φέρεται καὶ οὕτω καθεξῆς. Οὐδὲν ἀσπειότερον ἢ νὰ βλέπῃ τις τόσον κόσμον μετὰ τὴν μύτην πρὸς τὰ ἄνω φυτῶντα τὸν καθένα κατ' ἴδιον τρόπον, διὰ νὰ ἀποστείλῃ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πτερόν. Συμβαίνει δ' ἐνίοτε, ἐπεὶ δὴ ἀδύνατον εἶναι νὰ γελᾷ τις καὶ νὰ φουξ ταυτοχρόνως, νὰ ἔμβῃ τὸ πτερόν εἰς τὸ στόμα ἐκεῖνου, ὅστις μάτην ζητεῖ νὰ το φουξῆσιν. Τότε οὗτος ὑφίσταται καταδίκην τινά, ἣν ἡ συντροφία τῷ ἐπιβάλλει.

2. **Ζῆ ἀκόμη.** Τεμάχιον χάρτου συστρέφεται καλῶς καὶ εἶτα ἀνάπτεται κρατούμενον ὑπὸ τινος τῆς συντροφίας. Οὗτός το μεταδίδει εἰς τὸν παρακαθήμενόν του λέγων: *Τὸ καυμένο ζῆ ἀκόμη! εἶναι ζωταρό! δὲν ἀπέθανε, καὶ ἄλλας ὁμοίας φράσεις.* Ὁ παρακαθήμενος λαμβάνων αὐτό, τὸ μεταβιβάζει εἰς τὸν γείτονά του λέγων ὁμοίαν τινὰ φράσιν, ἐκεῖνος εἰς τὸν παρ' αὐτῷ, καὶ οὗτος εἰς τὸν ἄλλον ἀλληλοδιαδόχως, συνοδεύων πάντοτε τὴν μεταβίβασιν διὰ παραπλησίως φράσεως. Ἐκαστος ταύτην ἔχει τὴν φροντίδα, νὰ μὴ σβύσῃ εἰς τὸ χέρι του τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου, καὶ σπεύδει νὰ το μεταβιβάσῃ εἰς τὸν ἄλλον. Ἐκεῖνος, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου σβύσῃ τὸ χαρτί, ὑποβάλλεται εἰς ποινήν. Ὡστε ἐφ' ὅσον τὸ χαρτί δὲν ἔχει κίνδυνον νὰ σβύσῃ, ὁ κατέχων αὐτὸ δὲν βιάζεται νὰ το μεταβιβάσῃ. Ἐνῶ ἄμικ πλησιάζει νὰ τι-

λειώτῃ, ὁ καθένας σπεύδει νὰ το μεταβιβάσῃ εἰς τὸν πλησίον του, ἵνα μὴ ὑποστῇ τὴν ποινήν.

3. **Πωλῶ τὸν κήπον μου.** Ὅλοι οἱ τῆς συναναστροφῆς καθήντα σχηματίζοντες κύκλον, εἰς δ' ἐξ ὄλων γνωρίζων τὸ παιγνίδιον διευθύνει αὐτό. Ὁ διευθύνων τὸ παιγνίδι ἀρχίζει οὕτω: μεταβιβάζων εἰς τὸν γείτονά του σύνθετες τι ἀντικείμενον, οἷον κλειδίον, μανδύλιον ἢ ἄλλο τοιοῦτο, λέγει πρὸς αὐτόν: *Σοῦ πωλῶ τὸν κήπό μου.* Ὁ πρὸς ὃν μετεβιβάσθη τὸ ἀντικείμενον, τὸ μεταδίδει εἰς τὸν γείτονά του μετὰ τὴν ἰδίαν φράσιν, οὗτος εἰς τὸν μετ' αὐτόν καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τέλους. Ἀφοῦ οὕτω τελειώτῃ τὸν κύκλον, ὁ διευθύνων μεταβιβάζει πάλιν εἰς τὸν παρακαθήμενόν του τὸ ἀντικείμενον, αὐξάνων οὕτω τὴν φράσιν: *Σοῦ πωλῶ τὴν πόρτα τοῦ κήπου μου.* Ἀφοῦ πάλιν κάμῃ τὸν γῦρον ἢ φράσιν καὶ τὸ ἀντικείμενον, ὁ διευθύνων τὴν τρίτην φοράν αὐξάνει πάλιν τὴν φράσιν οὕτω: *Σοῦ πωλῶ τὴν κλειδωνιά τῆς πόρτας τοῦ κήπου μου.* Μετὰ τὸν γῦρον πάλιν ὁ διευθύνων τὴν τετάρτην φοράν λέγει: *Σοῦ πωλῶ τὸ κλειδί τῆς κλειδωνιάς τῆς πόρτας τοῦ κήπου μου.* Τὴν πέμπτην φοράν: *Σοῦ πωλῶ τὸ κορδόνι τοῦ κλειδιοῦ τῆς κλειδωνιάς κτ.λ.* Τὴν ἕκτην φοράν: *Σοῦ πωλῶ τὸ πορτικί, ποῦ ἔφαγε τὸ κορδόνι τοῦ κλειδιοῦ τῆς κλειδωνιάς κτ.λ.* Τὴν ἑβδόμην: *Σοῦ πωλῶ τὴν γάτα, ποῦ ἔφαγε τὸ πορτικί, ποῦ ἔφαγε τὸ κορδόνι τοῦ κλειδιοῦ κτ.λ.*

Καθ' ὅμοιον τρόπον αὐξάνει ἐπ' ἀπειρον ἢ ἕκτασις τῆς φράσεως. ἥτις μεταβιβάζεται. Ὁ δὲ κάμων λάθος ὑποβάλλεται εἰς τιμωρίαν.

4. **Ἐξορῆσις κρυμμένου πράγματος.** Εἶναι συνθεσπίατῃ ἢ ἐκτέλεσις τοῦ πειράματος τούτου εἰς τοὺς νοομάντις. Ἴδου δὲ πᾶς δύναται ἕκαστος νὰ ἐκτελέσῃ αὐτό. Ἐκ τῶν προτέρων εἶναι συννενοημένος μετὰ τινος ἄλλου, ὃν ἔχει ὡς βοηθόν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πειραμάτων του. Τούτου οὕτως ἔχοντος, ὁ νοομάντις ἐξέρχεται τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ εἶναι

συνθηροισμένη ἢ συνκναστροφή, καὶ ἐγκλείεται εἰς δωμάτιον παρακείμενον ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ ἄλλων προσώπων. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς ἀπουσίας τοῦ νοσηρῆτος ἐν τῶν προσώπων τῆς συνκναστροφῆς ἀναλαμβάνει νὰ κρύβῃ ἀντικείμενον τι εἰς οἰανδήποτε θέσιν τῆς αὐτῆς αἰθούσης. Ὁ βοηθὸς κἀθίηται ἐν τῇ αἰθούσῃ στηρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τραπέζης, ἐφ' ἧς ἔχει θέσει ἐν βιβλίον οἰονδήποτε, ἔχον σχέσιν τινὰ, ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην, πρὸς τὴν ἐπιστήμην τῆς μαγειρίας διὰ νὰ δικαιολογητῆ ἡ ἐκεῖ παρουσία του. Τοῦ ἀντικειμένου ἀποκρυβέντος, προσκαλεῖται ὁ νοσηρῆτος, ὅστις ἀφ' οὗ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἰθούσαν φαίνεται ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὡς ἐνδοιχζων καὶ σκεπτόμενος, μεθ' ἃς ἐν τῷ ἄμα ἀποφασίζει, διευθύνεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶναι ἀποκρυμμένον τὸ πραγμα καὶ ἀνευρίσκει αὐτό. Ἡ ἐξήγησις τοῦ πειράματος εἶναι αὕτη. Ὁ νοσηρῆτος εἶναι συννενοημένος μετὰ τοῦ βοηθοῦ τοῦ ἵνα τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης βιβλίον ἀνταρτιστῆ τὸ δωμάτιον ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκεται ἡ συνκναστροφή. Ὅταν λοιπὸν ὁ νοσηρῆτος ἐπανέρχεται εἰς τὴν αἰθούσαν, ὁ βοηθὸς θέτει τὸν δακτυλὸν ἐπ' ἐκείνου ἀκριδῶς τοῦ μέρους τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἀνταρτίζεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ δωματίου, ὅπου ὑπάρχει τὸ κεκρυμμένον ἀντικείμενον, ὁ δὲ νοσηρῆτος ἐκ τούτου ὀδηγούμενος, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς φανῆ δῆθεν σκεπτόμενος, βεβαίως κατ' εὐθείαν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀντικειμένου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Καταχρῆσαντες καὶ κατὰ τὸ τρίτον τοῦτο ἔτος τὸ μετὰ χειρας **Ἡμερολόγιον** διὰ ποικίλης καὶ ἐκλεκτῆς ὕλης ἄπληστον διεγειρούσης τὸ διαφέρον καὶ τὸ αἴσθημα τοῦ ἀναγνώστου, καθήκον ἀπαρτίτητον θεωροῦμεν ὅπως ἐκφράσωμεν τὰς θερμότητας ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς πάσας καὶ πάντας τοὺς εὐχρηστηθέντας νὰ παράσχωσιν ἡμῖν προθυμοτάτην τὴν πολύτιμον αὐτῶν σύμπραξιν καὶ συνεργασίαν πρὸς εὐπρόσωπον καταρτισμὸν τοῦ ἡμερολογίου τοῦ ἔτους **1900**, ὅπερ εὐχόμεθα νὰ διέλθωσιν ἐν ὑγιείᾳ καὶ εὐημερίᾳ πάσαι καὶ πάντες οἱ τῆς προσφερομένης ταύτης πνευματικῆς πανδαισίας ἀπολαύσοντες.

ΧΡ. Γ. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Ὡς γνωστὸν, ὁ Βολταῖρος ἠγάπα πολὺ τὰ χρήματα, τοιαύτην δὲ ἰδέαν εἶχε καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἡμέραν τινὰ, ἐξήγαγον τοῦ ποταμοῦ γυναῖκα, ἥτις δὲν ἐφαίνετο ἂν ἦτο νεκρὰ ἢ ζῶσα.

Ὁ Βολταῖρος παρὼν εἰς τὴν σκηνὴν.—Θέσατέ της, εἶπε, νόμισμα χρυσοῦν εἰς τὴν χεῖρα... ἂν δὲν τὴν κλείσῃ, βεβαίως εἶναι νεκρά.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει

Ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Ἀμυσίας κύριος Ἀνθίμος Ἀλεξούδης σὺμ. 20, Ἡ Α. Θ. ὁ Ἐπίσκοπος Ῥοδοστόλου Ἀνθίμος Σαυρίδης 2, Ὁ Π. Ἀρχιμανδρίτης Γαβριήλ Μαλαφούρης Σιναίτης 2, Μιχ. Σαράφης 20, Γ. Π. Γεωργιάδης 6, Σωκρ. Κούμας 5, Ἀλ. Χαραλαμπίδης, Παν. Νικολόπουλος 2, Μ. Στεφανίδης, Ἀλέξ. Θεοδωρίδης, Χαρ. Σπάρταλης, Κωνστ. Οἰκονομίδης, Γ. Δ. Παχτικός 2, Ν. Δαυιδόπουλος, Ι. Ι. Αἰγίδης, Σταμάτιος Μεσσαρίτης, Ν. Δημητρόπουλος, Βασίλειος Μκυρικόπουλος, Θωμ. Δεῖρμεντζόγλου 2.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Π. Χρ. Κωνσταντινίδου.

Παναγ. Κωνσταντινίδης, Εὐκνήια Κωνσταντινίδου, Ἀβραάμ Θεμιστοκλέους, Μαρίκα Ἐλ. Μιχαλάκη, Ἰουλία Σ. Γουσκάνου, Στέφανος Ἴ. Κουντουρόπουλος, Μαρίκα Παρτατζῆ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Βασ. Κομβοπούλου.

Δημήτριος Μ. Γεράκης Τριγλιανός, Ν. Ἀκεστορίδης, Ἀντώνιος Σγουρός, Ἀπόστολος Β. Σιταρᾶς Μαδύτιος, Νικόλαος Χαρ. Νικολαΐδης Μαδύτιος, Ἀριστείδης Τριγλιανός, Πλάτων Καϊκτζόγλου, Πανάρετος Ξανθόπουλος, Ἀβέρκιος Μετρηνός, Ν. Λουκάς Ἀργυροπολίτης, Γεώργιος Ἰωαννίδης, Παῦλος Χαραλαμπίδης, Πρόδρομος Κομβόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀριστοδήμου Ζαχαριάδου.

Μαρία Χρυσοδακτυλίδου, Δ. Θ. Ξανθόπουλος, Σ. Παπαδά-

κης, Ι. Δ. Τανταλίδης, Γ. Βαρούτης, Σ. Κωνσταντινίδης, Ι. Σταυρίδης, Π. Κέπεδζης, Bebis Danési, Σ. Ἀβρααμίδης, Χ. Ι. Σταυρίδης, Π. Κολλητίδης

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Μ. Λυγιά,

Μ. Λυγιάς, Π. Ἀνστασιάδης, Γ. Γεωργιάδης, Μ. Βλασίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰ. Παπαδοπούλου.

Ἰωάννης Παπαδόπουλος, Α. Κ. Ῥηγόπουλος, Μιχαήλ Κωνσταντινίδης, Κωνσταντίνος Μπονάτσος, Μιλτιάδης Σταμούλης, Νικόλαος Ἀύγερινός, Τιμολέων Πετρίδης, Ἰωάννης Μουρέλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς δεσποινίδος Σμαρ. Σωτηροπούλου.

Θεοδ. Χ. Σπανίδου, Ἐλ. Παπαγερασίμου, Σμαρῶ Σωτηροπούλου

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κυρίου Θεοδ. Ἀμοιραδάκη.

Κωνσταντίνος Ἀμοιραδάκης, Δημήτριος Τσιλίνης, Georges Manoussos, Dimetritis Vuccino, Δημήτριος Κ. Βουγίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικ. Β. Σιαμπαρίδου.

Ἐφημέριος Παναγ. Ἐλπίδος παπᾶ Ἀθανάσιος Ἡπειρώρης, Πρόδρομος Τζομπάνογλου, Ἰωάννης Κεχαγιόγλου, Ε. Π. Μιχαήλ Χατζῆ Σάββας, Κωνσταντ. Καρόβης, Ἀντώνιος Π. Κώτζης, Χρῆστος Σεβίδης, Ἰωάννης Λουκά Δοσνίτζα, Βασίλειος Πάγγος Δοσνίτζα, Ἀριστείδης Ντίλιος, Ἀλέξιος Πρίφτης, Ἡρακλῆς Βάσης Νίβανη, Φίλιπ. Ι. Ντίλιος Τοπόβα, Λάζαρος Κ. Πατσάνης, Εὐθύμιος Ντάφας, Ἰωακείμ Χ. Πολυχρονιάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κωνστ. Π. Διονυσίου.

Κωνσταντῖνος Π. Διονυσίου, Παράσχος Κωνστ. Διονυσίου, Χρηστάκης Ζούκας, Νικόλαος Σαραφίδης, Μιχαήλ Π. Μυροπούλος, Τραϊανὸς Δημητρίου, Κωνστ. Π. Χαραλαμπίδης, Ἰωάννης Κ. Λαγουδάκης, Κυριακὸς Α. Μιχαηλίδης, Ἄβρ. Πολυχρονίδης, Σ. Βιτάλης, Ἡλίας Γρ. Λάβδας, Σάββας Π Δ'. Ἀρτλάνογλου, Κωνσταντῖνος Σ. Ἀργυρίδης, Ἀναστάσιος Λαζαρίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωρ. Δ. Γιόγλου.

Σπυρίδων Ἰατρόπουλος, Φωκίων Π. Μιχαηλίδης, Γεώργιος Κ. Τετερές, Ἰωάννης Θ. Πιχδόπουλος, Θεμιστοκλῆς Στελυννίδης, Χρ. Ζαχαριάδης, Γεώρ. Γ. Χαραλαμπούδης, Σπυρίδων Κ. Ρόβας, Φίλιππος Δαρμῆς, Νικολ. Ἀλεξίου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀρξση Ἡλ. Παυλίδου.

Ἀνέστης Ἡλ. Παυλίδης, Σταῦρος Σ. Μαργαρίτης, Λάζαρος Σ. Ἰορδανόπουλος, Ἀνδρέας Π. Μυρομμάτης, Κυριακὸς Εὐκαρπίδης ἱερεὺς, Εὐστράτιος Ἀσπινάκης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Μηροπούλου.

Νικόλαος Σ. Δάβος, Σπυρίδων Δημητρίου, Δημήτρ. Φλώκος, Βασίλ. Μάρκας, Κωνστ. Μηρόπουλος.

Ἐν Παιδεδ:φ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δ. Ζουμπούλη.

Δ. Ζουμπούλης, Φ. Χ'. Ἀγγελίδης, Μ. Α. Ἀφεντούλης, Ἀθην. Μήντσου, Γ. Κ. Κούλελης, Ἐμ. Α. Βουτυράς, Χρυσάλλης Α. Μαμάκου, Γ. Δ. Μητακίδης, Κων. Α. Μήνογλους, Εὐστρ. Στεφάνου Μυτιληναῖος, Δ. Μ. Μαργαριτώφ, Κωνστ.

Τριανταφύλλου, Γ. Κ. Θεοδορίδης, Δ. Α. Ἀχταρίδης, Θεόδωρος Σαραφίδης, Σ. Σαχρντιδῆς ἰατρός, Γεώργιος Ι. Παπώνης, Ἀλκιβιχδῆς Νικολαίδης, Παν. Κ. Ζαμούλης, Ὁθ. Χα'. Ἀναστασίου, Ξ. Χ. Ἀναστασίου.

Ἐν Βουρλοῖς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δ. Παυλίδου.

Δ. Παυλίδης, Ἀθανάσιος Ν. Αὐλωνίτης, Ἀλέξ. Ἀποστολόπουλος, Γ. Σχοινας, Ἀδαμάντ. Διαμαντίδης, Φ. Τσακέρης, Ι. Παπαρηγοριχδῆς, Α. Σααρμούτσης.

Ἐν Μοδχονησίοις.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σ. Ι. Μερσίνογλου.

Σ. Ι. Μερσίνογλους, Ν. Σοφικνόπουλος, Ἀθην. Δ. Κουδρας, Ι. Ε. Χατζαποστόλης, Ἀδ. Ε. Χ'. Διαμαντῆς.

Ἐν Ηρομετῇ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀρθρ. Κωνστατινίδου διευθυντοῦ τῆς ἀστικῆς σχολῆς.

Ὁ τῆς Α. Σεβασμ. τοῦ ἁγίου Κορυτσᾶς Ἐπίτροπος Οἰκονόμος Βασίλειος, Ἀνδρέας Κωνσταντινίδης, Π. Ἰωαννίδης, Παπᾶ Σταῦρος, Δημ. Γ. Τοτώνης Ἐλεοῦσα, Ναοῦ Ἀθωνασίου Χοτοβίτης, Πέτ. Εὐθυμιάδης Κόσκα, Φίλιπ. Χρηστίδης, Κωνστ. Μ. Γούδας, Πρωτόπαπας Γρηγόριος Γκιώνης Ὁγδούνα, Εὐθύμιος Χρίτων Μπούχλη.

Ἐν Δελβίνῳ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῶν κ. Σπυρ. Β. Ροῦμπου καὶ Χρήστου Τσοβρη.

Παπᾶ Νικόλαος, Σπυρ. Β. Ροῦμπος, Γεώργ. Ἀναστασιά-

δης φαρμακοποιός, Ε. Δ. Γιατίης ιατρός, Μ. Μάνος ιατρός,
Νικόλαος Δέσκας, Μιχ. Ι. Πανταζής, Κωνστ. Δ. Τερζής,
'Υγούμενος Καμένας 'Αρχιμανδρ. Γρηγόριος, Ζ. Κ. Μπαμύχας,
Κ. Μπότζης, Εὐάγγελος Τρίχας, 'Αναστ. Κ. Βόντας Πικέρνι,
Θ. Μέλιος, Παναγ. Δ. Κόντης, Λιόλης Γκώγκος Μουρσή,
Χρ. Μ. Τσούρης.

'Εν 'Ανάπα.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικολίου Παρταζίδου.

'Απόστολος 'Υγρόπουλος, Κυριακός Κυριακόπουλος, Σταῦ-
ρος Δ. Κριθαρίδης, Κυριακός 'Ιντζέπελης, Χριστόφορος Δαμι-
άνωφ, Λαμπριανός Χ'. Θεοδοσίου Λαμπριανίδης, 'Ελευθέριος
'Αμπελίδης, Νικόλαος Καριεμφίλης, Νικόλαος Πανταζίδης,
Παρσκευᾶς 'Ελευθερίου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Διονυσίου Σ. Συμεώνωφ.

Διονύσιος Σ. Συμεώνωφ, 'Ιωσήφ 'Απαδζής, 'Ιωάννης Καλ-
πακτζής, Κωνσταντίνος Σ. Καντάρης Σταῦρος, Σ. Συμεώνωφ,
Σταῦρος Γιαννάκη, 'Ιωάννης Κ. 'Οταπασίδης, Κωνσταντίνος
Ζαπουνάωφ, Π. Α. Πίντογλους, 'Ιωάννης Θ. 'Αργυρόπουλος,
'Ιωάννης Ε. 'Ακπάτης, Κυριακός Α. 'Ιατρουδάκης, Μιχαήλ
Ν. Θωμαΐδης, Λάζαρος Β. Γιαπαλάκης. Κωνσταντίνος Β. Φου-
λιούρης, 'Ιωάννης Ν. 'Ανδρεάδης, 'Ιωάννης Γ. Φιλιππίδης,
Παναγιώτης Δαυιήλ, 'Αδελφοί Κ. Γιαπαλάκη 3, 'Αλέξανδρος
Φιλιππίδης, 'Ιωάννης Δ. Κασίμης, Δημήτριος Π. Θωμαΐδης,
Χρήστος Παπαδημητρίου, Σταῦρος - Παναγ. Σταυράκη, Πα-
ναγιώτης Παρ. Σταυράκης.

**Πρόφρονι ἐπιστάσια καὶ ἐπιμελεία τοῦ φίλου
κ. 'Αντ. Παπαδοπούλου καταλέγονται καὶ οἱ
ἐπόμενοι:**

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Χαρ. Κ. Βλαστοῦ.

Σταῦρος Ι. Πετρίδης, 'Ιωάννης Ν. Πίντζας, Φώτιος Πα-
σχαλίδης, Χαρ. Κ. Βλαστός.

'Εν 'Αδαπαζόρ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κ.Ι. Πετιμεζίδου.

Κλεάνθης Πετιμεζίδης, Κοραλλίχ Χαρεποπούλου, 'Ιωάν-
νης Π. 'Ιωαννίδης, Φωτεινή Παπαδοπούλου, Εὐφροσύνη Δ.
Καπονίδου, Δημοσθένης Ν. Τσαμπάτος, Ν. Β. Βέικος, 'Αρι-
στείδης Η. Βασιλειάδης, 'Αναστάσιος Πολυχρόνης, 'Εμμ. Θ.
Κριμίνδας, Μιχ. Θ. Κριμίνδης, Κλέαρχος Τσαουσίδης, Στέφ.
Παπαδόπουλος, Χρ. Ε. Μαρδισσόπουλος, 'Ιωάν. Π. Κραυβής,
Βασίλειος Κανταρτζόγλους, Εὐλάμπιος Εὐθυμίδης, 'Ιωάννης
Α. Κηλήτσογλους, Δημήτριος 'Αρζόγλους, Ι. Θεοδωρίδης,
'Ιωάννης Γ. Κουμαριανός, 'Αθανάσιος Βλάχος, 'Αθανάσιος
Σπύρου.

'Εν 'Αδριανουπόλει.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Μόσχου.

Κωνστ. Μόσχος, Βασίλειος Θεοδώρου, Π. Κ. Μαραγγού,
Στ. Βασιλείου.

'Εν Κιουπλίου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Π. Κλωναρίδου.

Π. Κλωναρίδης φαρμακοποιός, Σ. Ζώτος ιατρός, 'Ιορδ. Α.

Ίορδανίδης, Όμηρος Χ. Δημητζίτσουλος, Νικόλαος Μαυρίδης,
Σωκράτης Μ. Γούναρης, Α. Gabriel medecin, Ε. Δημη-
τριάδης, Ν. Παπαδόπουλος, Ί. Άθνασιάδης.

Έν Άμυδῷ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Α. Γαροφαλίδου.

Τὸ Κλεφτόπουλο, Δημήτρ. Χαριτίδης, Μιχαήλ Σ. Γαρο-
φαλίδης, Α. Γ. Άμφιλοχίδης, Πολύβιος Ν. Ξαπτάρχης, Άλ.
Σ. Οικονομίδης, Δαβίδ Παπαδόπουλος, Θεασύβουλος Β. Χρυ-
σοστομίδης, Δημήτριος Βούλγαρης, Α. Δευκιάδης, Μιχάηλ
Π. Πετρίδης φαρμακοποιός, Έμπεδοκλῆς Α. Μυρομιγαλάκης,
Θ. Κ. Σαχινίδης, Παπὰ Α. Γαροφαλίδης, Παπὰ Β. Θωμαί-
δης, Γεώργιος Π. Καλαϊτζόγλου, Γεώργιος Ι. Κομισιόγλου.

Έν Άτταλειᾷ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Η. Ξαπίτου.

Θ. Μιχαηλίδης, Η. Τ. Ξαπίτης, Η. Παπαδόπουλος, Χ.
Χριστοφορίδης, Ε. Ι. Φολίσκης, Φ. Άργυρόπουλος, Κ. Πι-
περίδης, Στεφ. Παπαδόκης, Η. Ι. Ξαπίτης 5, Ι. Η. Ξαπί-
της, Γ. Φιλιππάκης, Μ. Ψιλλᾶς, Γ. Βουτσινᾶς, Δ. Βέης.

Έν Πύργῳ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γ. Δέτσου ἰατροῦ.

Άναγ. Ν. Παγώνης, Κ. Οικονόμου, Παναγ. Δρακόπουλος,
Ίωσήφ Ίωαννίδης, Ήλ. Κ. Ζησιμόπουλος, Β. Α. Κοκκίνος,
Άρ. Α. Δημητρακόπουλος, Ν. Γ. Άγγελίδης, Ν. Σαββίδης,
Κ. Μ. Κοκκίνης, Α. Μελέτιος, Ν. Φουρτουνας, Χαρ. Σ. Σα-
ράντης, Ν. Ε. Άποστολίδης, Κ. Τέρπανδρος, Άννα Μπίλλη,
Γ. Ι. Δέτσος ἰατρός 2.

